সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
তেজস্বি নাবধীতমস্তু
SONARI COLLEGE

সোণালী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০১২-১৩ বৰ্ষ

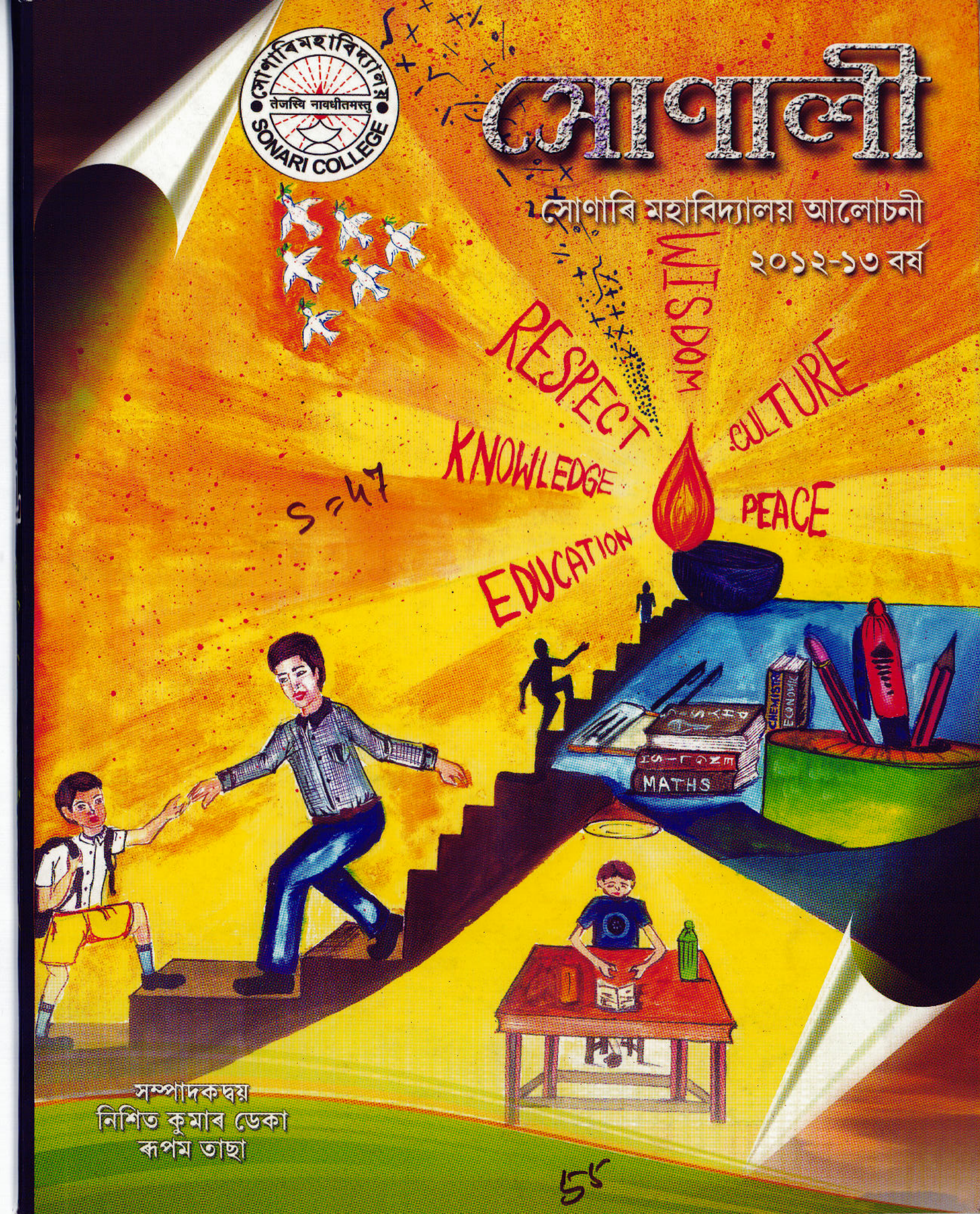

সম্পাদকদ্বয়
নিশিত কুমাৰ ডেকা
ৰূপম তাছা

Some Glimpses of College

সোণালী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আলোচনী - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

প্ৰতি ....

....

সম্পাদকদ্বয় ঃ
নিশিত কুমাৰ ডেকা
ৰূপম তাহা

S-47

SONARI COLLEGE LIBRARY Estd. 1970

"Sonali"

Sonari College Journal : Vol - XXVI, 2012-13. Edited by Nishit Kr. Deka and Rupam Tasha : Published by Sonari College Students' Union : 2012-13, on behalf of the Sonari College, Sonari, Sivasagar - 785 690. Printed at : Binayak Offset, Sankar Mandir Road, Sivasagar-785640.

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা মণ্ডলী :
শ্ৰীযুত গণেশ বৰুৱা
শ্ৰীযুতা প্ৰণিতা কলিতা
শ্ৰীযুতা লাকী চেতিয়া

সভাপতি :
শ্ৰীযুত অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা

সম্পাদক :
শ্ৰী নিশিত কুমাৰ ডেকা
শ্ৰী ৰূপম তাছা

বেটুপাত :
শ্ৰী সুভম সেন
শ্ৰী দেৱাশিষ কোঁৱৰ

বৰ্ণ বিন্যাস :
শ্ৰী পংকজ গগৈ
শ্ৰী পলাশ বুঢ়াগোহাঁই

প্ৰচ্ছদ আৰু অলংকাৰ :
শ্ৰীমতী মিঠু ফুকন
শ্ৰীমতী প্ৰান্তিময়ী দত্ত

মুদ্ৰণ :
বিনায়ক অফচেট
শংকৰ মন্দিৰ পথ, শিৱসাগৰ

PRINCIPAL- MR. A.K. BORUAH

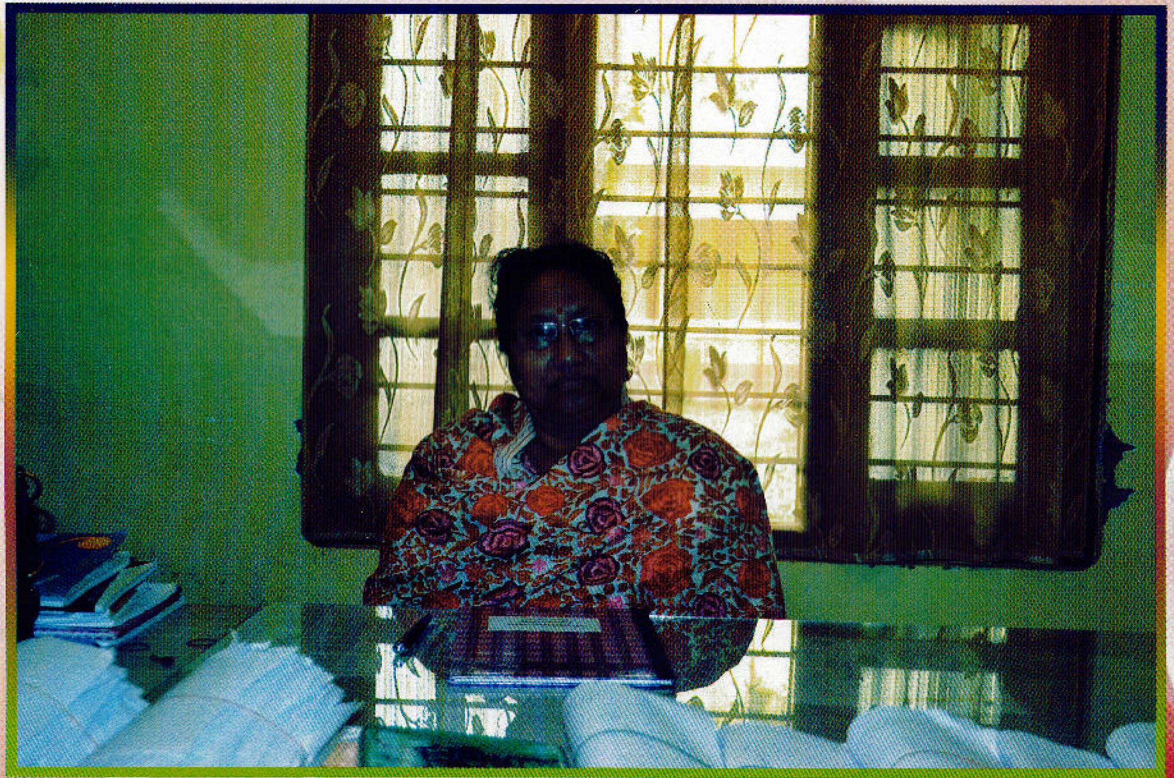

VICE PRINCIPAL - MRS RANU MOHAN

EDTORIAL BOARD

MR. A.K. BORUAH
PRINCIPAL

MRS RANU MOHAN
VICE PRINCIPAL

MR. GANESH BORUAH
PROFFESOR IN-CHARGE

MISS LUCKY CHETIA
PROF. IN-CHARGE

MRS PRONEETA KALITA
PROF. IN-CHARGE

SRI NISHIT KR. DEKA
EDITOR

SRI MUKUTA GOGOI
MEMBER

SRI RUPAM TASHA
MEMBER

উচৰ্গা

স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে
যিসকল ব্যক্তিয়ে
নিজৰ জীৱন আহুতি দিলে
তথা
মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ হকে নিঃস্বাৰ্থ ত্যাগ আগবঢ়াই
ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে সেইসকলৰ স্মৃতিত
'সোণালী'ক
উচৰ্গা কৰা হ'ল।

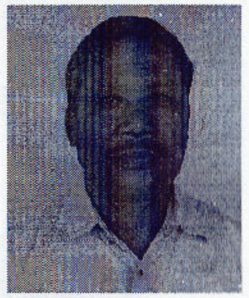

মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত

ৰচনা, সুৰ ঃ শ্ৰী ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই

সাৰে আছো আমি
হেজাৰ সেনানি
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ,
কলা বিজ্ঞানৰ দুগছি বন্তি
দুখনি হাততে লৈ।

সেউজী আমাৰ মনৰ পৃথিৱী
জ্ঞানেৰে জীপাল কৰা,
দুখ দৈন্য দূৰতে বিদুৰি
হৰযে উপচাওঁ ধৰা;
দৃষ্টি আমাৰ দূৰ দিগন্ত
পাখি মেলি উৰি যাওঁ
শান্তিৰ পখী হৈ।

সৃষ্টিৰ কঠিয়া আহা গুজি দিওঁ
আমাৰ মনৰ পথাৰতে,
অন্ধকাৰৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি
পোহৰৰে ঢল বোৱাওঁ আমি
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ।

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'সোণালী'ৰ লগত জড়িত সকলোলৈকে আমাৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এই সুদীৰ্ঘ দিনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভা বিকাশত 'সোণালী'য়ে এক মুখ্য ভুমিকা পালন কৰি আহিছে। বৰ্তমান 'জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ' ঘটা যুগত যুৱক-যুৱতী সকলৰ প্ৰতিভা বিকাশত এনে পদক্ষেপে নিশ্চয় অৰিহণা যোগাব, কিন্তু জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ' ঘটিছে বুলি বিভিন্ন স্তৰত পৰ্যালোচনা কৰা হ'লেও এই বিস্ফোৰণে সকলো শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কিমান পৰিমাণে উপকৃত কৰিছে সেইটো চিন্তনীয় বিষয়।

স্বাধীনোত্তৰ কালত দেশত শিক্ষিত লোকৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে ঠিকেই, কিন্তু ই যে দেশৰ সকলো স্তৰৰ সকলো ব্যক্তিকে সামৰি ল'ব পৰা নাই সেইটোও বিভিন্ন প্ৰসঙ্গত প্ৰকাশিত তথ্যসমূহে প্ৰমাণ কৰে, উদাহৰণস্বৰূপে বিহাৰ, উত্তৰপ্ৰদেশ, মধ্যপ্ৰদেশ, ৰাজস্থান আদি ৰাজ্যই কেৰেলা, মিজোৰাম বা দিল্লীৰ তুলনাত শিক্ষিতৰ হাৰৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট পিছ পৰি আছে। বৃহৎ পৰিসৰত সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ কথা বাদ দি আমি যদি আমাৰ ৰাজ্যখনৰ ক্ষেত্ৰতে চাওঁ, তেন্তে দেখা পাম যে মৰিগাঁও জিলাত মুঠ জনসংখ্যাৰ সৰ্বাধিক সংখ্যক ৮৯.৪৯ শতাংশ মানুহ নিৰক্ষৰ। ঠিক তেনেকৈ বঙাইগাঁও জিলাত ৮৭.৫৭ শতাংশ, দৰং জিলাত ৮৭.৬৫ শতাংশ, কামৰূপ জিলাত ৮৪.০৮ শতাংশ মানুহ নিৰক্ষৰৰ তালিকাত আছে। দেশত শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণৰ বাবে বিভিন্ন আঁচনি লোৱা হৈছে। প্ৰাপ্তবয়স্ক শিক্ষা আঁচনি, অনানুষ্ঠানিক শিক্ষা আঁচনি আদিৰ পাছত ২০০১ চনৰ পৰা সৰ্বশিক্ষা আঁচনিৰ যোগেদি নিৰক্ষৰ ব্যক্তিৰ সংখ্যা হ্ৰাস কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। যদিও উপৰোক্ত পৰিসংখ্যাসমূহে এই আঁচনি সমূহৰ সফলতা নুসুচায়।

১৯৫০ চনতে তেতিয়াৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱহৰলাল নেহেৰুৱে ১০ বছৰৰ ভিতৰত সকলো শিশুক প্ৰাথমিক শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল। কিন্তু তাৰ ৬০ বছৰৰ পাছত ২০১০ চনৰ পহিলা এপ্ৰিলৰ পৰা শিক্ষাৰ মৌলিক অধিকাৰ বিল এখন কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে কাৰ্যকৰী কৰিছে, এই আইনৰ জৰিয়তে ৬-১৪ বছৰ বয়সৰ সকলো শিশুকে বাধ্যতামূলক প্ৰাথমিক শিক্ষা প্ৰদানৰ পদক্ষেপ লোৱা হৈছে। বিদ্যালয়ত দুপৰীয়াৰ আহাৰ যোগানৰ ব্যৱস্থাৰ লগতে বিনামূলীয়া কিতাপ, সাজ পোছাক, বেগ শিক্ষাৰ যাৱতীয় সঁজুলি আদি যোগানৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। কিন্তু দেশত এই বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নিম্ন মানৰ সামগ্ৰী যোগান, অখাদ্য দ্ৰব্যৰ যোগান আদি ধৰণৰ দুৰ্নীতিয়ে বাঁহ লৈছে। দুপৰীয়া বিদ্যালয়ত যোগান ধৰা অখাদ্য খাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মৃত্যু ঘটা, চিকিৎসালয়ত চিকিৎসা গ্ৰহণ কৰিব লগা হোৱা আদি ঘটনা প্ৰচাৰ মাধ্যমত প্ৰচাৰ হৈ আছে। গতিকে কেৱল আঁচনিৰ বাবে আঁচনি নহৈ, দুৰ্নীতি ৰোধ কৰি, উপযুক্ত বিষয়া-কৰ্মচাৰী নিযুক্তিৰে সকলো কামৰ সঠিক পৰ্যবেক্ষন আদিৰ ব্যৱস্থা কৰিলেহে এনে আঁচনি বিলাক সঠিক অৰ্থত সফল হ'ব। তদুপৰি অভিভাৱকৰ আৰ্থিক উন্নতি অবিহনে শিশু শ্ৰমিকৰ অৱসান নহ'ব আৰু শিশু শ্ৰমিক ৰোধ কৰিব নোৱাৰিলে সকলোৰে বাবে শিক্ষা বা শিক্ষাৰ অধিকাৰ আইনখনো সফল নহ'ব।

উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰীভাৱে প্ৰকাশ পোৱা তথ্যমতে দেশৰ শতকৰা ১২ ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ স্তৰ পায়গৈ। এই হাৰ শতকৰা ২০ ভাগ কৰিবৰ কাৰণে দেশত যথেষ্ট সংখ্যক মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ আৱশ্যকতা আছে, এখন স্বাধীন দেশত স্বাধীনতাৰ সপ্তম দশকৰ সময়ত দেশৰ শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণৰ এনে তথ্যই চৰকাৰী অমনোযোগিতা বা অৱহেলাৰ কথাকে সূচায়, ইফালে দেশত দিনে-দিনে বিভিন্ন শিক্ষাৰে শিক্ষিত লোক যিখিনি ওলাইছে সেইখিনিয়ে উপযুক্ত সংস্থানৰ অভাৱত হাহাকাৰ কৰিব লগা হৈছে। ইয়াৰ ফলত সামাজিক বিশৃংখলা, যুৱ উচ্ছৃঙ্খলতা, চুৰি, ডকাইতি, ঠগবাজি, হত্যা, ধৰ্ষণ, মূল্যবোধৰ অৱক্ষয়, সন্ত্ৰাসবাদ আদি সহজলভ্য হৈছে। এই যুৱক-যুৱতীসকলে বিভিন্ন ব্যক্তি, সংগঠন, বহুজাতিক নিগম আদিৰ সহজ চিকাৰত পৰিণত হৈছে। যুৱচামৰ নৈতিক স্খলন, মূল্যবোধৰ অৱনতি আদিয়ে ৰাস্তাই-

ঘাটে, মেল-মিটিং, বিয়া-সবাহ আদিত শান্তিপূৰ্ণভাৱে থাকিব খোজাজনক অশান্তিৰ মাজলৈ ঠেলি দিয়াৰ লগতে মানসিক উত্তেজনা বৃদ্ধি কৰিছে। পূৰ্বৰ তুলনাত বহু যুৱক-যুৱতীয়ে পঢ়াশুনাৰ ক্ষেত্ৰত অতি উচ্চমানদণ্ড ৰক্ষা কৰিবলৈ সক্ষম হ'লেও সেই মানদণ্ড বহুতৰ ক্ষেত্ৰত দীৰ্ঘদিনলৈ বজাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হোৱা দেখা নাযায়। হাইস্কুল শিক্ষান্ত বা উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত স্থান দখল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো এটা সময়ত সমাজৰ পৰা হেৰাই যায়। তেওঁলোক যেন সমাজৰ প্ৰতি কোনোপধ্যে দায়বদ্ধ নহয়। উচ্চ চিন্তাধাৰা, মানসিকতাৰ অভাৱত তেওঁলোক সমাজৰ বোজা স্বৰূপ হৈ পৰে।

তাৰ মাজতো এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে জীৱনৰ প্ৰতি অতি উচ্চ ধাৰণা লৈ নিজকে বিভিন্ন কামত জড়িত কৰা দেখা যায়। আজি সুদীৰ্ঘ বছৰ জুৰি ১৬-১৭ বছৰৰ পৰা ২১-২২ বছৰীয়া যুৱক-যুৱতীসকলৰ শিক্ষাৰ লগত জড়িত থাকি অনুভৱ হৈছে যে তেওঁলোকে বিপথে পৰিচালিত হোৱা দেখিলে আৰু সেই সম্পৰ্কে তেওঁলোকৰ লগত মুকলি আলোচনা কৰিলে নিজৰ ভুল সহজে বুজি পায় আৰু সহজতে সঠিক পথলৈ প্ৰত্যাৱৰ্তন কৰে। ভৱিষ্যত জীৱনৰ অনিশ্চয়তাই তেওঁলোকক মানসিকভাৱে দুৰ্বল কৰি ৰাখে, কৰ্মৰ প্ৰতি অৱহেলা, কৰ্তব্যবোধৰ অভাৱ, সৰু-ডাঙৰ কামৰ বিভাজন, কৃষি-বাণিজ্যৰ প্ৰতি অনিহা আদি কাৰণে স্থানীয় যুৱক-যুৱতীসকলৰ জীৱিকাৰ অভাৱত ভোগে। কিন্তু ৰাজ্যখনৰ বাহিৰৰ বিভিন্নজনে তেনে কামবোৰ কৰি সুন্দৰভাৱে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰি আছে। তেনে ধনাত্মক দিশবিলাকৰ প্ৰতি আমি লক্ষ্য নাৰাখো। কিন্তু কোনোবাই ভালকৈ জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰা দেখিলে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে বিভিন্ন পন্থা অৱলম্বন কৰো।

বৰ্তমান দিনত ক্ষুদ্ৰ জাতি সত্তাৰ বিকাশ, নেতা হোৱাৰ মানসিকতা, দেশৰ আইন-কানুনৰ বিকৃত প্ৰয়োগ, ৰাজনৈতিক প্ৰভাৱ, নেতাসকলৰ চিন্তাৰ দৈন্য আদিয়ে যুৱক-যুৱতীসকলক শিক্ষাৰ সু-পথ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। বহুজাতিক নিগমসমূহৰ চকুত চমক লগোৱা পণ্য দ্ৰব্যসমূহে তেওঁলোকক সহজতে আকৰ্ষিত কৰে। কিন্তু কোম্পানীসমূহে যে তেওঁলোকক চিকাৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিছে সেই কথা হৃদয়ঙ্গম কৰিব নোৱাৰে। দৈনন্দিন প্ৰয়োজনীয় দ্ৰব্যসমূহৰ আৱশ্যকতা নুই কৰিব নোৱাৰিলেও সেইবিলাকৰ অপপ্ৰয়োগে সমাজত না-না বিশৃঙ্খলাৰ উদ্ভৱ কৰিছে। শৈক্ষিক দিশত আমি আগবাঢ়িলেও শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য যেন বহুত পিছ পৰি ৰৈছে, যাৰ ফলত বহুজাতিক নিগম সমূহৰ কৃপাত আজিৰ যুৱক-যুৱতীয়ে 'বন্ধুত্বৰ দিন', 'প্ৰেমৰ দিন', 'মাতৃ দিৱস', 'পিতৃ দিৱস' আদি উদ্‌যাপনৰ নামত হাজাৰ টকা খৰচ কৰে আৰু কোম্পানীসমূহে হাজাৰ কোটি টকাৰ ব্যৱসায় কৰে। ২০১২ চনত 'ভেলেন্টাইন দে'ৰ নামত ভাৰতত ৩৬,০০০.০০ হাজাৰ কোটি টকাৰ ব্যৱসায় হৈছিল। এনে উদাহৰণে ভাৰত বা অসমক দুখীয়া দেশ বুলি কোনে ক'ব, তাৰ পাছতো পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা, প্ৰেম-বন্ধুত্বৰ নেতিবাচক কাহিনীয়ে সংবাদ মাধ্যমত প্ৰতিদিনেই মুখ্য স্থান লাভ কৰি আহিছে।

মানুহৰ কৰ্মই নিৰ্দ্ধাৰণ কৰে জীৱনৰ গতিপথ। সেয়ে কৰ্ম কৰি যোৱাৰ বাদে মানুহৰ জীৱনত গত্যন্তৰ নাই। কৰ্মই মানুহক দিয়ে সফলতা, পৰিচয়। নিজা কৰ্মৰ দ্বাৰাই ভিৰৰ মাজত মানুহে নিজৰ এটা সুকীয়া সত্তা গঢ়ি তুলিব পাৰে। গীতা শাস্ত্ৰতো কৰ্মযোগৰ বাণী দিছে এনেদৰে ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি ড° আব্দুল কালামে শিলচৰৰ অসম বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সমাবৰ্তন ভাষনত উল্লেখ কৰিছিল

গতিকে জীৱনত মহান হ'বলৈ জ্ঞান লাগিব, জ্ঞানৰ বাবে ধনাত্মক চিন্তা লাগিব, চিন্তাৰ বাবে সৃজনীশক্তি লাগিব, সৃজনী শক্তি আহৰণৰ বাবে শিক্ষা আহৰণ কৰিব লাগিব। কিন্তু সেই শিক্ষা হ'ব লাগিব দেশৰ মাটি, পানী, প্ৰাকৃতিক সম্পদ, মানৱ সম্পদৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি, বৰ্তমান আমদানিকাৰী শিক্ষা ব্যৱস্থাই দেশৰ মাটি পানীৰ লগত জীন যাব নোৱাৰা বাবেই কিজানি দেশত বিশৃঙ্খলাৰ পৰিমাণ বেছি হৈছে। ভাৰতীয় বিজ্ঞানীয়ে মঙল গ্ৰহলৈ উপগ্ৰহ প্ৰেৰণ কৰা সময়তো ডাইনী কাগুৰ দৰে ঘটনাই দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অসাৰতাকে প্ৰমাণ কৰিছে। দেশত অশান্তিৰ মূল কাৰকসমূহ সঠিকভাৱে চিনাক্ত কৰি সমাধানৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিব পাৰিলেহে দেশৰ উন্নতি সম্ভৱ হ'ব।

শ্ৰী অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা
ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়

আজিৰ পৰা প্ৰায় দুকুৰি চাৰি বছৰৰ আগত তেতিয়াৰ শিৱসাগৰ জিলাৰ শিৱসাগৰ মহকুমাৰ অন্তৰ্গত দক্ষিণ-পূব দিশৰ বৃহত্তৰ সোণাৰি অঞ্চলত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে এখনো প্ৰতিষ্ঠান নাছিল। সেয়ে সেই সময়ত যি কেইজন শিক্ষাপ্ৰেমী উদ্যোক্তাই এই অঞ্চলৰ মাজমজিয়াত এখন উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান এই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে আত্মনিয়োগ কৰি এক সুদৃঢ় ভেটি গঢ়িলে সেই সকলৰ প্ৰতি জয়জয়তে বৰ্তমানৰ সদৌ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হৈ আমাৰ হিয়াভৰা ওলগ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। সেই উদ্যোক্তাসকলৰ যিসকল বৰ্তমানো জীৱিত তেখেত সকলৰ দীৰ্ঘায়ু আৰু কৰ্মনুপ্ৰেৰণা কামনা কৰিলো; যিসকলে ইতিমধ্যে পৰলোকলৈ গতি কৰিলে সেই সকললৈ আমাৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো। তেখেত সকলৰ আত্মাই শান্তি লাভ কৰক আৰু সুদৃঢ় ভেটি গঢ়ি থৈ যোৱা মহাবিদ্যালয়খনিৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি আৰু সুনাম যাতে উপচি পৰে তাৰ বাবে পৰলোকৰ পৰা সেই সকল বিদেহী আত্মাই আৰ্শীষ বৰ্ষণ কৰক।

শিক্ষাই হৈছে এখন দেশ, এখন সমাজ তথা এটা জাতিৰ চালিকা শক্তি। শিক্ষা নহ'লে জ্ঞানৰ পৰিধি বৃদ্ধি নহয় আৰু জ্ঞান নহ'লে কোনোৱে দেশৰ, সমাজৰ তথা জাতিৰ উন্নতিৰ হকে কাৰ্য সম্পাদন কৰিব নোৱাৰে। শিক্ষা অবিহনেও জ্ঞান অৰ্জন কৰা যায়, কিন্তু সি সম্পূৰ্ণ নহয়। এই শিক্ষা তথা জ্ঞান অৰ্জন কৰিবৰ বাবে যি আহিলাৰ আৱশ্যক সেয়াই হৈছে পুথি। যিদৰে পুথিৰ পৰা বিদ্যা আৰু জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰি সেইদৰে পুথি প্ৰণয়নৰ যোগেদি বিদ্যা আৰু জ্ঞান বিস্তাৰ তথা প্ৰচাৰ কৰিব পাৰি। এই পুথিৰ এটা বিশেষ অংশ হৈছে আলোচনী। আলোচনীয়ে এখন দেশৰ, সমাজৰ তথা এটা অঞ্চলৰ বিদ্যানুৰাগী সকলে জ্ঞান আহৰণ তথা বিতৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিশিষ্ট ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। সেয়ে সাম্প্ৰতিক কালত সমগ্ৰ পৃথিৱীতে প্ৰতিখন উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানতে প্ৰতিবছৰে বা দুই-তিনি বছৰৰ অন্তৰে অন্তৰে একোখন আলোচনী প্ৰকাশৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে। ই শিক্ষাৰ্থী তথা শিক্ষক সকলক জ্ঞান আহৰণ আৰু জ্ঞান বিতৰণৰ আহিলা ৰূপে উল্লেখযোগ্য বৰঙণি যোগাই আহিছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভায়ো ইয়াৰ জন্মলগ্নৰে পৰা 'সোণালী' নামেৰে এখনি বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ (আলোচনী) প্ৰকাশ কৰি আহিছে। এই বছৰ এই মুখপত্ৰখনিৰ সম্পাদকৰ গুৰু দায়িত্ব এই অভাজনৰ গাত জাপি দিয়াত এফালে যেনেদৰে আনন্দিত হৈছো তেনেদৰে আনফালে চিন্তিত হৈ থৰহৰি কম্পমান হৈছো। যিহেতু সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত আমাৰ জ্ঞান তেনেই শূণ্য বুলিলে অত্যুক্তি নহ'ব। সি যি নহওঁক মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিজন সদস্যই আমাক সু-পৰামৰ্শৰে এই ক্ষেত্ৰত সহায় -সহযোগ আগবঢ়োৱাৰ বাবে সকলোটিলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

এই আপাহতে সাম্প্ৰতিক কালৰ দেশ তথা সমাজৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতিৰ সন্দৰ্ভত এষাৰ মাত মতাৰ আৱশ্যকতা অনুভৱ কৰিলো। বৰ্তমান আমাৰ ৰাজ্যখনেই নহয়, আমাৰ দেশখন তথা সমগ্ৰ পৃথিৱীখনেই হিংসা, সন্ত্ৰাস, অনীতি-দুৰ্নীতি, অসৎ কৰ্ম, অসৎ আচৰণ আদিয়ে চানি ধৰিছে আৰু এই বিলাক আচৰণৰ কৰ্মীসকল আমাৰ সমাজৰে এটা অংশ যিসকলে ভোগৰ লালসাত অপকৰ্ম কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰা নাই। সেই সকলে মনুষ্যত্ব তথা মানৱীয়তা বিৰ্সজন দি এনে কামত লিপ্ত হৈছে। এই সকলৰ মাজত শিক্ষিত, অৰ্দ্ধশিক্ষিত আৰু দেশৰ তথা সমাজৰ নেতৃস্থানীয় ব্যক্তিও আছে। তেওঁলোকে আহৰণ কৰা শিক্ষা বা বিদ্যা কুলষিত কৰি সমাজত কলংকিত ব্যক্তিৰূপে পৰিগণিত হৈয়ো লজ্জাবোধ কৰা নাই। ইয়াৰ একমাত্ৰ কাৰণ হ'ল সেইসকলৰ বৌদ্ধিক জ্ঞান আৰু আত্ম উপলব্ধিৰ অভাৱ। যিহেতু তেওঁলোকে শিক্ষা আহৰণ কৰিলে বা দেশ তথা সমাজৰ নেতৃত্ব গ্ৰহণ কৰিলে বা জোৰকৈ আয়ত্ব কৰিলে সঁচা কিন্তু প্ৰকৃত জ্ঞান আৰু বুদ্ধি আহৰণ কৰিব নোৱাৰিলে। যাৰ অভাৱত মনুষ্যত্ব হেৰুৱাই ভোগবাদৰ কবলত পৰি সমাজ তথা দেশক অধঃপতনৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে।

গতিকে এই অধঃপতনৰ পৰা দেশ জাতি আৰু সমাজক ৰক্ষা কৰিবলৈ হ'লে আমি নৱপ্ৰজন্মই সু-শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি প্ৰকৃত জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ লগতে আনকো এই ক্ষেত্ৰত প্ৰবৃত্ত কৰাব লাগিব।

সদৌ শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালক, প্ৰশাসক, শিক্ষাৰ্থী, শিক্ষক, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু পাঠক সমাজলৈ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে সামৰিলো।

সম্পাদকদ্বয়
নিশিত কুমাৰ ডেকা
ৰূপম তাছা

কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই

- মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱাদেৱলৈ
- উপাধ্যক্ষা ৰাণু মহন বাইদেউলৈ
- আলোচনী বিভাগৰ উপদেষ্টা গণেশ বৰুৱা, প্ৰণিতা কলিতা, লাকী চেতিয়া বাইদেউলৈ
- লেখনিসমূহ নিৰ্বাচনত সহায় কৰা তথা লেখাসমূহৰ ওপৰত চকু ফুৰাই দিয়া ৰাণু মহন, প্ৰণিতা কলিতা, লাকী চেতিয়া, পদ্মাকুমাৰী গগৈ, ৰঘুনাথ কাগয়ুং চাৰলৈ
- হৃদয়ৰ নিৰ্বাসেৰে সিক্ত কৰি বাৰ্ষিক আলোচনী 'সোণালী'ৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰা সমূহ লেখক-লেখিকা তথা 'সোণালী'লৈ লেখা পঠিওৱা সকলৈ
- মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকালৈ
- ভাৰপ্ৰাপ্ত গ্ৰন্থাগাৰিকা আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ
- মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ
- ফটোসমূহ সংগ্ৰহ কৰি দিয়া দুদুল ফুকনলৈ
- সুন্দৰভাৱে স্কেচসমূহ অংকন কৰি দিয়া প্ৰান্তী, মিথুলৈ আৰু বিভিন্ন দিশত সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা ৰূপম আৰু মুকুতালৈ
- সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ভাইটি-ভন্টীলৈ
- বেটুপাত অংকন কৰা সুভম আৰু দেবাশিষলৈ
- বিনায়ক অফচেটৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ
- সদৌ শেষত শত-সহস্ৰ 'সোণালী'ৰ শুভাকাংক্ষীলৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

সম্পাদনা সমিতি

অনুক্ৰমণিকা ঃ—

ঃ অসমীয়া শাখা ঃ

প্ৰবন্ধ বীথিকা ঃ

- মবাইল ফ'ন - কিছু তথ্য আৰু কিছু প্ৰশ্ন— বীণা বৰঠাকুৰ/১১
- সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিবন্ধী বিজ্ঞানী ঃ ষ্টিফেন হকিং — টঙ্কেশ্বৰ বৰুৱা/১৩
- ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ সৃষ্টিত শিল্পচেতনা — ৰেখামণি গগৈ/১৬
- অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণ সমস্যা — পদ্মকুমাৰী গগৈ/১৯
- বোলছবিৰ মাজেৰে বান্ধবীলৈ চিঠি — গীতাঞ্জলি গগৈ/২৩
- ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু আত্মবিশ্বাস — অনন্যা বুঢ়াগোহাঁই/২৪
- থোৰতে মাজুলী — সোণমনি পগাগ/২৫

গল্প কুঞ্জ ঃ

- ডেউকা — বিজয়লক্ষ্মী গগৈ/২৯
- সুখৰ ৰেঙনিৰ প্ৰতীক্ষা — সোণমনি পগাগ/৩১
- কোন কাৰ চেনেহৰ, কোন কাৰ মৰমৰ ...? — আৰতি মাছাৰী/৩২
- অনুভৱ — হাচিবুন চুলতানা/৩৪

কবিতা কানন ঃ

৩৭-৪৭

অশ্ৰাব্য অসহনীয়/ ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা, বিষাদৰ জীয়া ৰূপ/ মণিদীপা লাহন, স্মৃতিয়ে কাকো শুব নিদিয়ে/ অতুল বৰগোহাঁই, ভালপোৱা/ চক্ৰধৰ বাইলুং, তোমাৰ বাবে চাৰিটা স্তবক/ পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, বিষাদৰ ৰজনী/ বৰ্ণালী হাতীবৰুৱা, স্মৃতি/ শৰত কুমাৰ গগৈ, মোৰ জীৱন/ গীতাশ্ৰী দৈমাৰী, মোক এখন হৃদয় দিয়া/ নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা, তুমি নাহাঁহিবা অপৰাজিতা/ অনিন্দিতা বুঢ়াগোহাঁই, কবিতা/ নৱজিৎ বৰগোহাঁই, অলপ অনুভৱ এজাক বৰষুণৰ মাজত/ পুষ্পী দত্ত, অনুতপ্ত/ হাচিবুন চুলতানা, শান্তিৰ সন্ধানত/ মিছ হাছিনা বেগম, এৰাবাৰীৰ এন্ধাৰত যিদিনা জোনাক ফুলিব/ ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা, শাওনৰ সেউজীয়া ৰং/ চিমি গগৈ, শ্ৰদ্ধাঞ্জলি/ নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা, উজনি অসম/ মিছ হাছিনা বেগম, শেষ দিনৰ গান/ অতুল বৰগোহাঁই, সেউজী পাতৰ সপোন/ বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী, "ভগ্ন হৃদয়ৰ অনুভৱ"/ জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই

কিছু একান্ত ব্যক্তিগত অনুভৱ ঃ

- অনুভৱৰ দলিচা — প্ৰান্তীময়ী দত্ত/৪৮
- বিদায় এমুঠি অনুভৱৰ গাঁঠা — জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই/৪৯
- কলেজৰ প্ৰথম দিনৰ অনুভৱ — জ্যোতিষ্মান বৰগোহাঁই/৫০
- বন্ধুত্বৰ এটি মিঠা অনুভৱ — সোণমণি পগাগ/৫০

ভ্ৰমণ কাহিনী ঃ

- সাগৰ চোৰাৰ হেঁপাহত.... — কল্যাণী বৰুৱা/৫১

নাটক ঃ

- বিচাৰকৰ বিলৈ — ড° ৰীতা দত্ত/৫৩

: English Section :

Articles :

- Food and Cancer - Jyoti Prasad Phukon/৫৯
- Moral Values : Role of Parents and Teachers – Sangeeta Roy/৬২
- The Indo-Anglian Women Novelists : Their Contribution to Indian Literature – Dr. Anita Konwar/৬৫
- ARISTOTLE'S CONCEPT OF TRAGEDY – Anjuara Begum/৬৯
- ZOOS : Protecting Animals, Educating Humans – Rupam Tasha/৭৩
- Science and the Mordern Man – Simanta Dev/৭৭
- Eutnanasia : Mercy Killing – Md. Saddam Iraqui/৭৮
- Environment Ethics – Dharam Nath Gupta/৮১
- The first Artificial Satelliet Sputnik - I – Simanta Dev/৮২

Poems :

- Autumn's Benediction – Porishmita Buragohain/৮৩
- Everlasting Soul – Akhtara Begum/৮৩
- Waiting for you Still – Sachin Rai/৮৪

Quiz :

- Intellects Quiz – Rupam Tasha/৮৫

Travelling Tour :

- KOTA KINABALU—A MALAYS1AN SOJOURN – Deepanjali Gogoi/৮৬

: Hindi Section :

- उन्नति में चार चांद लगाति है पौछो - धरम नाथ गुप्ता/৮৯

বিভাগীয় প্ৰতিবেদন ঃ ৯০-১০০

প্ৰবন্ধ বীথিকা

মবাইল ফ'ন - কিছু তথ্য আৰু কিছু প্ৰশ্ন

ৰীণা বৰঠাকুৰ, সহযোগী অধ্যাপিকা
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্তমান সময়ত এক মুহূৰ্তও নহ'লে চলিব নোৱাৰা আধুনিক আহিলা বিধেই হৈছে মবাইল ফ'ন (চলভাষ যন্ত্ৰ) বা চেল ফোন। এই যন্ত্ৰটিয়ে আমাৰ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰা বৰ বেছিদিন হোৱা নাই, কিন্তু জন্মৰ পিছৰে পৰা ইয়াৰ প্ৰভাৱে আমাৰ জীৱন যাত্ৰাত এনে এক মাত্ৰা প্ৰদান কৰিলে যে জীৱ থাকিলে মানৱ সৃষ্ট সকলো যন্ত্ৰ পাতিয়েই ইয়াক ঈৰ্ষাৰ চকুৰে চালেহেতেন। প্ৰথণতে আমি এই চলভাষ যন্ত্ৰটিৰ বিষয়ে কিছু তথ্য পাঠকসকলক দিব বিচাৰিছোঁ।

১) ১৯৮০ চনৰ মাজভাগত মবাইল ফ'নে পৃথিৱীত ভূমুকি মাৰিলে আৰু পৰীক্ষাগাৰত ভূমিষ্ঠহোৱাৰ আজি ৩৩ টা বছৰ (এই লিখনিৰ সময় ২০১৩ চনলৈ ধৰিলে) পিছত ই নগৰ চহৰ, গাঁৱে-ভূঞে সকলোতে মানৱ সমাজৰ অপৰিহাৰ্য্য সামগ্ৰীত পৰিণত হৈ পৰিল। লগতে ইয়াৰ উপলব্ধৰ বাবে প্ৰয়োজন হৈ পৰা 'বেচ ষ্টেচন' বোৰৰ স্থাপন সাংঘাটিক ভাবে বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে।

২) এই 'চলমান দূৰাভাষ' যন্ত্ৰটি মানুহৰ ইমান প্ৰিয় হোৱাৰ কাৰণ - ইয়াৰ সহায়ত যতি নপৰাকৈ, একে স্থানত নথকাকৈয়ে পাব পৰা সংযোগ ব্যৱস্থা। বহু ক্ষেত্ৰত গোপনীয়তা ৰক্ষাৰ বাবেও ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সহজ। এই যন্ত্ৰক 'মবাইল ফ'ন', 'চেল ফোন' বা 'হেণ্ডছেট' আদি শব্দৰেও বুজোৱা হয়।

৩) প্ৰকৃততে মবাইল ফ'নটোক এটা দুই মুখী ৰেডিঅ'ৰ লগত ৰিজাব পাৰি। ইয়াত প্ৰেৰক আৰু গ্ৰাহক (Transmiter and Receiver) দুয়োটা সংলগ্ন হৈ থাকে। এই যন্ত্ৰই ৰেডিঅ' কম্পনাংক (RF Frequency) বিকীৰণ কৰে। ইয়াৰ ওচৰত থকা প্ৰাণীজগত তথা পৰিবেশ এই তৰঙ্গৰ দ্বাৰা ভেদিত হয়।

৪) সাধাৰণতে কম শক্তি সম্পন্ন ৰেডিঅ' তৰঙ্গক মানুহ তথা প্ৰাণীজগতৰ বাবে অপকাৰী বুলি ভবা নহয়। কিন্তু এই ধাৰণাটোক সম্পূৰ্ণ সত্য বুলি কব নোৱাৰি। নিউজিলেণ্ডৰ লিংকন বিশ্ববিদ্যালয় 'পৰিবেশ আৰু স্বাস্থ্য' বিভাগৰ অধ্যাপক ডঃ নেইলচেৰীৰ লেঠাৰিনিছিগাকৈ কৰা বিস্তৰ অধ্যয়নে আন কিছুমান ভয়াবহ তথ্যৰহে উন্মোচন কৰিছে। ভাৰতবৰ্ষতো বোম্বে আই আই টিৰ অধ্যাপক প্ৰফেচৰ গিৰিশ কুমাৰেও বহু গৱেষণাৰ অন্তত "চেল টাৱাৰ ৰেডিয়েচনৰ" ওপৰত এক ৰিপৰ্ট প্ৰস্তুত কৰি গৱৰ্ণমেণ্টক দাখিল কৰিছে। পৃথিৱীৰ বহু সচেতন গৱেষকে ৰেডিঅ' কম্পনাংকই জীৱকুল তথা পৰিবেশৰ ওপৰত পেলাব পৰা প্ৰভাৱৰ ওপৰত গৱেষণা কৰি আছে।

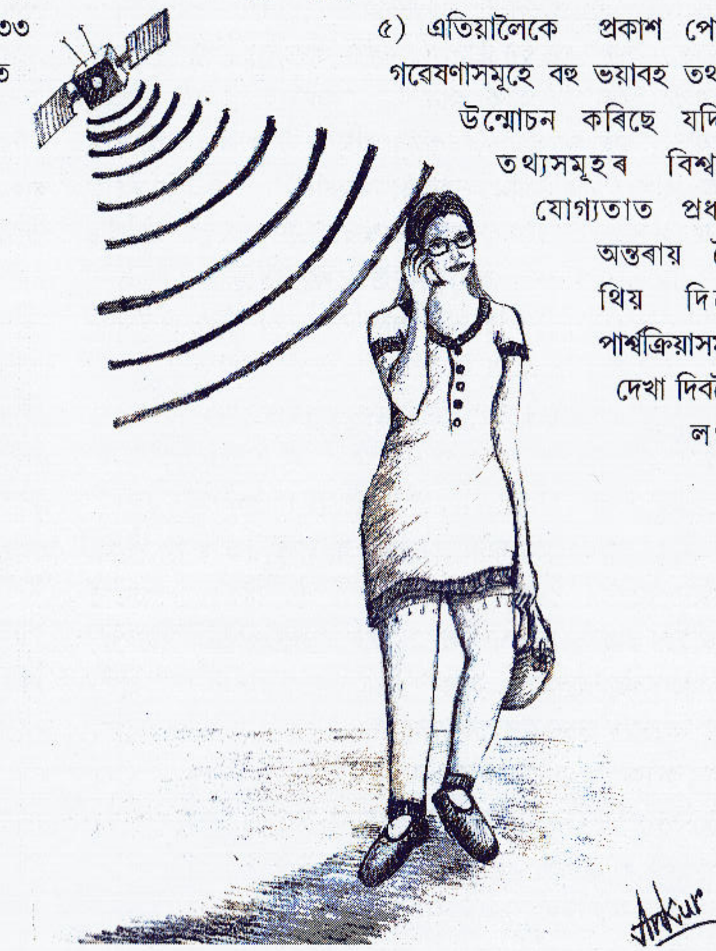

৫) এতিয়ালৈকে প্ৰকাশ পোৱা গৱেষণাসমূহে বহু ভয়াবহ তথ্যৰ উন্মোচন কৰিছে যদিও তথ্যসমূহৰ বিশ্বাস যোগ্যতাত প্ৰধান অন্তৰায় হৈ থিয় দিছে পাৰ্শ্বক্ৰিয়াসমূহ দেখা দিবলৈ লগা

দীৰ্ঘ সময়ে।

৬) প্ৰশ্ন হয়, ক্ৰিয়াসমূহৰ গতি লেহেমীয়া হোৱা বাবেই অৰ্থাৎ ই 'স্ল পয়জনৰ' দৰে কাম কৰিছে বুলিয়েই ইয়াক প্ৰাধান্য নিদিয়াটো উচিত হ'বনে? বহু জগতিক কোম্পানীসমূহৰ আগ্ৰাসনত বাধা হ'ব পৰা প্ৰকৃত তথ্যবোৰ সাধাৰণ মানুহৰ পৰা নিশ্চয় লুকুৱাই ৰাখিবৰ যত্ন কৰা হয়, তেওঁলোকৰ দ্বাৰা আশীষধন্য বহু গৱেষকে মবাইল ফোন বা ইয়াৰ টাৱাৰসমূহৰ পৰা হ'ব পৰা বিকীৰণক হানীকাৰী নহয় বুলি ধাৰণা এটা প্ৰতিপন্ন কৰিবৰ বাবে অহৰহ চেষ্টা চলাই আছে। কিন্তু এটা সাধাৰণ সত্য যে, অপ্ৰাকৃত ভাবে সৃষ্টি হোৱা কোনো তৰঙ্গই আমাক অহৰহ ভেদন কৰি থাকিব আৰু ইয়াৰ কোনো প্ৰভাবেই আমাৰ কোষসমূহত নপৰিব এই কথা সাধাৰণ ব্যক্তি এজনেও মানি লবলৈ টান পাব।

এতিয়া চোৱা যাওক বিকীৰণ কি? একেবাৰে সাধাৰণ ভাবেৰে ক'বলৈ হ'লে ই এক চলমান শক্তি। যি তৰঙ্গৰ দ্বাৰা এই শক্তি সঞ্চালিত হয় তাত দুই ধৰণৰ তৰঙ্গ সন্নিবিষ্ট হৈ থাকে - এবিধ বৈদ্যুতিক আৰু আন বিধ চুম্বকীয়। এই দুই তৰঙ্গই একেলগে মহাশূন্যত পোহৰৰ বেগেৰে গতি কৰে। আমি বাস কৰা পৃথিৱীখনত আমি সকলো 'স্বাভাৱিক' আৰু 'মানৱসৃষ্ট' দুয়োধৰণৰ বিকীৰণত সকলো সময়ত উন্মুক্ত হৈ থাকোঁ। কেইটামান এনেধৰণৰ বিকীৰণৰ উদাহৰণ হৈছে —

১) সূৰ্য্যৰ পৰা অহা অতি বেগুনীয়া ৰশ্মিৰ বিকীৰণ।

২) কচ্‌মিক বা অজান ৰশ্মিৰ বিকীৰণ।

৩) ৰেডিঅ', টেলিভিশন, মবাইল ফোন আদিৰ বিকীৰণ।

৪) X-ray পৰীক্ষাত হোৱা বিকীৰণ।

ইয়াৰে প্ৰথম দুটা স্বাভাৱিক বা প্ৰাকৃতিক ভাবে হোৱা বিকীৰণ আৰু পিছৰ দুটা মানৱ সৃষ্ট এই বিকীৰণৰ প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে ১৯৫৯ চনৰ 'হেলাৰ' আৰু 'টেক্সেৰীয়া পিণ্টোৱে', ১৯৭৬ চনত 'বাৰানস্কি' আৰু 'যাক্সিয়ে', ১৯৭৮ চনত 'ইয়াঅ' এ আৰু ১৯৮২ চনত বহুকেইজন বিজ্ঞানীয়ে সামূহিক প্ৰচেষ্টাৰে তেখেতসকলৰ নেৰানেপেৰা গৱেষণাৰ অন্তত বহুখিনি তথ্য উদ্‌ঘাটন কৰিছে। তথ্যসমুহে বহু ভয়াবহ ইংগিত ডাঙি ধৰিছে। এই তথ্যসমূহৰ ভিতৰত জীৱিত কোষৰ ওপৰত বিকীৰণে সৃষ্টি কৰিব পৰা বিষক্ৰিয়া (genotoxic) শ্ৰৱণেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত পৰা প্ৰভাৱ লগতে উদ্বেগজনক ভাবে বাঢ়ি অহা বহু বেমাৰৰ কাৰক বা অৰিহনা যোগোৱা আদি তথ্যও সন্নিবিষ্ট হৈছে। আনকি কিছু প্ৰজাতিৰ চৰাই, মৌ-মাখি আদি প্ৰতঙ্গৰ ওপৰতো বিকীৰণে কৰা ক্ষতি গ্ৰস্ততাৰ উদাহৰণো ডাঙি ধৰা হৈছে। জনস্বাস্থ্য তথা পৰিবেশৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখি আমেৰিকা আদি উন্নত দেশসমূহত কিছু সজাগতা অভিযান আৰম্ভ কৰা হৈছে। যেনে -

১) এজন ব্যক্তিয়ে দৈনিক ২৪ মিনিটৰ, পাৰিলে ১৮ মিনিটত মবাইল ফ'নৰ ব্যৱহাৰ সীমিত কৰিব লাগে।

২) একেৰাহে ৬ মিনিটৰ বেছি ফন ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে।

৩) লোকালয়ত বেচ্‌ষ্টেচিন স্থাপন কৰিব নালাগে।

৪) কম বয়সৰ শিশুসকলক এই ফ'ন ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিয়াটো অনুচিত — ইত্যাদি।

আমাৰ দেশৰ জনসাধাৰণ এইবোৰ সকিয়নীৰ বাহিৰত আছে। কিছুৱে জানি শুনিও অজ্ঞান বা তথ্যৰ ওপৰত বিশ্বাস স্থাপন কৰিবলৈ অনিশ্চুক হৈ আছে। মবাইল ফ'ন এতিয়া কেৱল প্ৰয়োজনীয় আহিলা হৈ থকা নাই, কিছু যুৱক-যুৱতীৰ বাবে ই এক গ্লেমাৰৰ 'শ্বপিচ' হৈ পৰিছে। আমাৰ ব্যক্তিগত অভিমত হৈছে - 'মবাইল ফ'ন আমি নিশ্চয় ব্যৱহাৰ কৰিম, কিন্তু কেৱল প্ৰয়োজনত তাকো পৰিমিত হিচাবত, নহ'লে এইবিধ স্ল পয়জনে আমাৰ বৰ্তমান তথা অনাগত প্ৰজন্মক কিছু হ'লেও ক্ষতি কৰিব শাৰীৰিক আৰু মানসিক দুয়ো ধৰণেৰেই।" - আহক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাই আমি শিক্ষক ছাত্ৰ সমন্বিতে সমাজলৈ এই সজাগতাৰ বাণী প্ৰেৰণ কৰোঁ।❐

(টোকা — লিখাটো যুগুতাওঁতে Dr. Neil Cherry, Prof. Girish Kumar, Ng Kwan-Hoong আদি গৱেষকৰ তথ্য ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। প্ৰবন্ধৰ লগত সন্নিবিষ্ট ছবিৰ বাবে পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰ অংকুৰৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিবন্ধী বিজ্ঞানী

ষ্টিফেন হকিং

টঙ্কেশ্বৰ বৰুৱা
সহযোগী অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

বৰ্ত্তমান বিজ্ঞান জগতত বিষ্ময় সৃষ্টি কৰি ন ন তথ্যৰে বিজ্ঞান জগতক সমৃদ্ধ কৰা বিজ্ঞানীসকলৰ ভিতৰত ষ্টিফেন উইলিয়াম হকিং অন্যতম। আইষ্টাইনৰ পাছতে জীৱিত আৰু শ্ৰেষ্ঠ বিজ্ঞানী হিচাবে খ্যাত শাৰিৰীক ভাবে প্ৰতিবন্ধী বিজ্ঞানীজন আকৌ মানসিক ভাৱে অতি উৎকৃষ্ট মস্তিষ্কৰ। তেওঁৰ জন্ম ১৯৪২ চনৰ জানুৱাৰীত লণ্ডনৰ পৰা উত্তৰে ৩৫ কিঃমিঃ দূৰত ভেৰ নামৰ সৰুনৈৰ কাষৰ চেইণ্ট এলবান্স নগৰত। হকিঙৰ পিতৃ ফ্ৰেঙ্ক হকিং পেছাত এজন নামী চিকিৎসক আৰু মাতৃ ইছাৰেল স্কইলেগুৰ জীয়ৰী।

লণ্ডনৰ হাইগেট নামৰ ঠাইৰ বাইৰণ হাউছত তেওঁ পঢ়া আৰম্ভ কৰে আৰু চেইণ্ট এলবান্সৰ এখন চৰকাৰী স্কুলত হাইস্কুলীয়া শিক্ষা শেষ কৰে। ইংলেণ্ডৰ বিশ্ব বিখ্যাত অক্সফোৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ত অঙ্ক আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞান যুটীয়া বিষয়ত অধ্যয়ন কৰি সন্মান সহকাৰে তেওঁ প্ৰথম শ্ৰেণীত উত্তীৰ্ণ হয়। তাৰ পাছতে তেওঁ ডক্টৰেট ডিগ্ৰীৰ বাবে মন মেলে। অক্সৰ্ফোডত থাকোতে তেওঁ গড় হিচাবে এক ঘণ্টাহে পঢ়িছিল কাৰণ তেওঁৰ বাবে পঢ়াবোৰ তেনেই উজু আছিল।

সেই সময়ত সূত্ৰাত্মক (Theoretical) পদাৰ্থ বিদ্যা আৰু জ্যোতি বিদ্যাত (Astronomy) গৱেষণাৰ বাবে বিশেষ সুবিধা নথকাৰ বাবে (অক্সফোৰ্ডত) কিছুদিন তাৰ Royal Greenwishত গৱেষণা কৰিও মন বহুৱাব নোৱাৰিলে কাৰণ তেওঁ তাত নতুন কিবা পোৱাৰ আশা নেদেখিলে। তেওঁৰ মন সূত্ৰাত্মক ব্ৰহ্মতত্ব (Theoritical cosmology)ৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হ'ল। ইতিমধ্যে তেওঁ কেমব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ত গৱেষণাৰ সুযোগ পায়। তাত তেওঁ Department of Applied Mathematics and theoritical physics (DAMTP)ত Ph. Dৰ কাৰণে গৱেষণা আৰম্ভ কৰে।

কেম্ব্ৰিজত থকা সময়ত ২১ বছৰ বয়সত মটৰ নিউৰণ বা লুগেৰিকৰ নামৰ এক মাৰাত্মক অসুখত পৰে। এই বেমাৰে তেওঁৰ শৰীৰৰ মাংস পেশীবোৰ শুকুৱায় জঠৰ কৰি পেলালে। এনে বেমাৰত দুই বা আঢ়ৈবছৰ হে মানুহ জীয়াই থাকে। সৌভাগ্য যে তেওঁ তাৰ পাছতো ৫০ বছৰ জীয়াই থাকি বৈজ্ঞানিক কাম-কাজ চলাই আছে। বৰ্তমান Living centre নামৰ যোগাযোগ পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰি লিখা পঢ়া আৰু হুইল চেয়াৰত লগাই দিয়া Speech synthesizer (বাক্ সংশ্লেষণকাৰী) যোগেদি মানুহৰ লগত কথা কব পাৰে আৰু বক্তৃতা দিব পাৰে। তেওঁ এখন হাতত দুটা আঙুলিহে লৰাব পাৰে বাকী অংগবোৰ লৰাব নোৱাৰে।

শাৰীৰিক ব্যাধিলৈয়েই তেওঁ আইনষ্টাইনৰ সাধাৰণ আপেক্ষিকতাবাদৰ আঁত ধৰি অতি বৃহৎ ব্ৰহ্মাণ্ডতত্বৰ ওপৰত গৱেষণা আৰম্ভ কৰে। কেম্ব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ে কৃষ্ণগহ্বৰ (Black hole) ওপৰত কৰা গৱেষণাৰ বাবে হকিঙক Ph. D ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰে। গৱেষণাৰ গাইড আছিল ডেনিচ ষ্কিয়ামা নামৰ এজন জ্যোতিবিদ। ষ্কিয়ামাই তেওঁক পায্যমানে সহায় কৰিছিল যদিও তেওঁৰ লগত হফিঙৰ গৱেষণা বিষয়ত প্ৰায় মতাণক্য ঘটিছিল। গৱেষণা কাৰ্য্যত প্ৰেৰণা যোগোৱা জেন ৱাইল্ড নামৰ এগৰাকী গাভৰুৰ লগত ১৯৬৫ চনত বিবাহ কালত আবদ্ধ হয়। ইতিমধ্যে তেওঁ কেমব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিজ্‌কলেজত 'ফেলো' হিচাবে নিযুক্তি পায় আৰু মাহেকত শকত পৰিমাণৰ ধন বৃত্তি হিচাবে পাবলৈ সক্ষম হয়। তেওঁ দুৰ্বল ভৰি দুটা চোঁচৰাই

চোচৰাই দুকাষে পেংলৈ কলেজলৈ যাব লগা হৈছিল। বিয়াৰ এবছৰৰ পাছত হকিঙৰ জিভাৰ জড়তা আৰু বাঢ়িল, মাতবোৰ বেছি অস্পষ্ট হবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ পাণ্ডিত্য চেমিনাৰ, কৰ্মশালাবিলাকত প্ৰতিফলিত হৈছিল সেয়ে কলেজ কতৃপক্ষই শ্ৰেণীত পাঠদানৰ পৰা অব্যাহতি দিছিল। পণ্ডিতসকলৰ মাজত তেওঁ আইনষ্টাইনৰ উত্তৰাধিকাৰী হিচাবে খ্যাতি পাবলৈ ধৰিলে।

১৯৬৭ চনত প্ৰথম পুত্ৰ ৰৰ্বাট জন্ম হোৱাত তেওঁ অতি আনন্দিত হৈ "Singularities and the Geometry of space time" প্ৰবন্ধ লিখে যাৰ বাবে তেওঁ সন্মানজনক Adam's Prize লাভ কৰে। কেম্ব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিখ্যাত জ্যোতিৰ্বিদ আৰু ব্ৰহ্মাণ্ডতত্ত্ববিদ ফ্ৰেড হুইলক প্ৰত্যাহ্বান জনাব

পৰা বিজ্ঞানী নাছিল। যুক্তৰাষ্ট্ৰত ৰয়েলচচাইটিৰ এখন সন্মিলনত বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ Steady state theory ৰ ওপৰত আধাৰিত বক্তৃতাৰ প্ৰশ্নোত্তৰ শিতানত "প্ৰফেচাৰ হুইল, তোমাৰ অঙ্কটোত ভুল আছে।" বুলি হকিঙে প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল। মাত্ৰ ৩২ বছৰ বয়সতে তেওঁ বৃটেইনৰ বিখ্যাত Royal Societyৰ সন্মানজনক fellow নিৰ্বাচিত হয়।

Big Bang Theory উদ্ভাৱন ঃ

সেই সময়ত বাৰবেক কলেজৰ গণিত শাস্ত্ৰৰ অধ্যাপক পেনৰ'জে কৃষ্ণ গহ্বৰৰ (Black hale) বিষয়ে গৱেষণা কৰি আছিল। ১৯৬৫ পৰা ১৯৭০ চনৰ ভিতৰত হকিং আৰু অধ্যাপক পেনৰ'জে মিলি সাধাৰণ আপেক্ষিকতা বাদৰ সূত্ৰৰ ওপৰত অনুসন্ধান আৰম্ভ কৰি স্থানকালৰ (Space time) পাৰস্পৰিক সম্পৰ্ক বিশ্লেষণ বাবে এক নতুন গাণিতিক পদ্ধতি উদ্ভাৱন কৰে আৰু বিংশ শতিকাৰ আগলৈকে মহাবিশ্বত নক্ষত্ৰবোৰ নিজ স্থানত সদায় স্থিৰ অৱস্থাত থাকে বুলি থকা ধাৰণা সলনি কৰে, তেওঁলোকে প্ৰমাণ কৰিলে যে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডখন পৰিবৰ্তনশীল। ১৯৬৭ চনত গাণিতিক ভাবে সূত্ৰ উদ্ধাৱন কৰি প্ৰকাশ কৰিলে যে- এটা সময়ত বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ ঘনত্ব অসীম আছিল আৰু প্ৰকৃততেই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ জীৱন ইতিহাসত এটা মহাবিস্ফোৰণ ঘটিছিল। সেয়েই Big Bang অৰ্থাৎ মহানাদৰ বিস্ফোৰণ। ইয়াৰ পৰা ইয়াকে দেখুৱালে যে সময়ৰ এটা আৰম্ভণি আছিল। নিউটনৰ সময়লৈকে স্থানকাল স্থিৰ আৰু স্থায়ী নহয়, বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড সদায় একে থাকে বুলি থকা ধাৰণা সলনি কৰিলে। আইনষ্টাইনৰ সাধাৰণ আপেক্ষিকতাবাদৰ আঁত ধৰি হকিঙে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ যে এটা আৰম্ভণি আছিল আৰু স্থানকাল কোনো বেলেগ সত্বা নহয় অৰ্থাৎ এটাক এৰি আনটোৰ কথা ভাবিব নোৱাৰি সেইটো প্ৰতিপন্ন কৰে।

মহানাদৰ বিষয়ে হকিঙে ব্যাখ্যা কৰি কৈছিল যে আমাৰ পৃথিৱীৰ আকাৰৰ এটা নক্ষত্ৰ সঙ্কুচিত হৈ কেই মিলিমিটাৰ মানৰ এটি ক্ষুদ্ৰ কৃষ্ণ গহ্বৰ হব পাৰে ইয়াৰ ঘনত্ব অতি বেছি। এই অতি ঘনত্ব কৃষ্ণ গহ্বৰটি ক্ৰমান্বয়ে বেছি তপত হৈ সময়ত বিস্ফোৰিত হ'ব পাৰে সেয়েই Big Bang অৰ্থাৎ মহানাদ।

Black hole ৰ নতুন তথ্য ঃ

১৯৭০ চনত হকিঙৰ দ্বিতীয় সন্তান (কন্যা) লুচীৰ জন্ম হয়। পিতৃত্বৰ গৌৰৱেৰে তেওঁ অতি আনন্দিত হয় আৰু সেইসময়তে তেওঁ কৃষ্ণ গহ্বৰ বিষয়ে অধিক তথ্য উদ্‌ঘাটন কৰি কয় যে- কৃষ্ণগহ্বৰৰ মহাকৰ্ষণীয় শক্তিৰ প্ৰাবল্য ইমান বেছি যে তাৰ পৰা একোৱেই ওলাই আহিব নোৱাৰে আনকি প্ৰতি চেকেণ্ডত তিনিলাখ কিলোমিটাৰ (পোহৰৰ বেগ) গতিবেগত গতি কৰা পোহৰৰ ৰশ্মিও ইয়াৰ পৰা ওলই আহিব নোৱাৰে। অন্য বস্তুৰ কথাই নাই। ১৯৭৪ চনত তেওঁ আৰু এখোজ আগোৱাই গৈ প্ৰমাণ কৰিলে যে কৃষ্ণগহ্বৰবোৰ সম্পূৰ্ণ কলা

নহয়। ১৯৮৩ চনত প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালে যে স্থানকালৰ বিস্তৃতি সীমাবদ্ধ কিন্তু তাৰ কোনো দাঁতি বা সীমনাই যিদৰে পৃথিৱীৰ উপৰিভাগ সীমাবদ্ধ কিন্তু তাৰ কোনো সীমা বা দাঁতি নাই।

বিজ্ঞান মহলত স্বীকৃতি ঃ

বহুতেই তেওঁৰ আবিষ্কাৰসমূহ মানি লবলৈ টান পাইছিল, তীক্ষ্ণ প্ৰশ্নবানেৰে তেওঁক থকা সৰকা কৰিব বিচাৰিছিল কিন্তু বাৰে বাৰে তেওঁৰটোহে শুদ্ধ হয়, যিহেতু নিৰ্ভুল অঙ্কৰে তেওঁ সত্যতা প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছিল। শেষত সকলো বিজ্ঞানীয়েই তেওঁৰ কথা মানিলে কৃষ্ণগহ্বৰৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা কণাসমূহক হকিং বিকিৰণ (Hawking radiation) বুলি নামকৰণ কৰে। ইতিমধ্যে তেওঁ এজন বিখ্যাত বিজ্ঞানী হিচাপে পৰিগণিত হ'ল। ১৯৮৫ চনলৈকে পৃথিৱীৰ বহুতো দেশত ব্ৰহ্মাণ্ড তত্ত্বৰ ওপৰত বক্তৃতা দিবৰ বাবে আমন্ত্ৰণ লাভ কৰি তাত অংশ গ্ৰহণ কৰে। বিধিৰ বিপাক, তেওঁ নিউমোনিয়াৰোগত আক্ৰান্ত হৈ শ্বাসনলী বন্ধ হৈ পৰে আৰু যাৰ বাবে শ্বাসনলীৰ অস্ত্ৰোপচাৰ কৰা হয় কিন্তু চিৰদিনৰ বাবে তেওঁৰ মাতটো হেৰুৱাব লগাত পৰে আৰু লগে লগে বিশ্বভ্ৰমণৰ অন্ত পৰে।

Grand Unified Theory পৰম ঐক্যবদ্ধ সূত্ৰ ঃ

আইনষ্টাইনে আপেক্ষিকতাবাদৰ লগত এটা বিশেষ সূত্ৰ সংযোগ কৰি এটা 'মহাসূত্ৰ' উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিল যিটো বিজ্ঞানীসকলে 'সৰ্বসূত্ৰ' (Theory of Every thing) বুলি কৈছে। এই সূত্ৰটো আবিষ্কাৰ হ'লে আমি ক'ৰ পৰা আহিলো? আমাৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ আৰম্ভণী কেনেকৈ হ'ল? আদি প্ৰশ্নৰ উত্তৰৰ লগতে আমাৰ শৰীৰৰ প্ৰতিটো অনু-পৰমাণুৰ বিষয়েও ব্যাখ্যা কৰিব পৰা যাব। আইনষ্টাইনৰ জীৱন কালত যিটো সম্ভৱ নহ'ল, ষ্টিফেন হকিঙে কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত হাৰমনা নাই। তেওঁ কৈছে এই সৰ্বসূত্ৰ বা পৰম ঐক্যবদ্ধ সূত্ৰ (Grand Unified Theory) আবিষ্কাৰ হ'লে ই মানৱজাতিৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডখনক বুজিবলৈ চলোৱা সুদীৰ্ঘ আৰু মহান প্ৰচেষ্টা তথা সংগ্ৰাম অন্ত পৰিব। এই আধৰুৱা কাম সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেওঁৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত আছে। বৰ্তমান বিজ্ঞানীসকলে অনুমান কৰিছে যে Hawking radiation আবিষ্কাৰ সৰ্বসূত্ৰ উদ্ভাৱনৰ এক ইংগিত।

A Brief History of time ঃ

আমেৰিকাৰ বিখ্যাত প্ৰকাশন প্ৰতিষ্ঠান, বাণ্টাম পাব্লিকেছনে তেওঁৰ 'A Brief History of time' নামৰ এখন উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ বিচাৰি তেওঁলৈ ভাৰতীয় মূল্য হিচাপত সাতাশী লাখ পঞ্চাশ হেজাৰ টকা আগবঢ়ায়। ইয়াৰ ওপৰিও Royalityৰ বাবদ প্ৰতিবছৰে বৃহৎ অঙ্কৰ ধন আয় হিচাপে আছেই। ১৯৯৩ চনলৈকে বিশ্বৰ ৩৩ টা ভাষাত প্ৰকাশ হৈ গ্ৰন্থজগতৰ ইতিহাস ৰচনা কৰিছে। ১৯৯২ চনলৈকে B.B.C.ৰ তথ্যমতে কিতাপখনৰ বিক্ৰীৰ সংখ্যা ১ কোটিৰো অধিক। এখন কিতাপেই হকিঙক কোটিপতি কৰিলে। বৰ্তমানলৈকে বহুতো ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সন্মান আৰু বঁটাৰে হকিঙ বিভুষিত হৈছে।

সম্প্ৰতি ৭১ বছৰ বয়সীয়া বিশ্বখ্যাত প্ৰতিবন্ধী বিজ্ঞানীজনে এতিয়াও কয় তেওঁৰ বহুতো কাম বাকী আছে "My goal is simple. It is complete understanding of the Universe."□

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ সৃষ্টিত শিল্পচেতনা

ৰেখামণি গগৈ
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

"সুন্দৰ যে ফুলাৰ মন্ত্ৰ
অহোৰাত্ৰি মাতে
সেয়েহে আজি ইমান ফুল
প্ৰভাতে প্ৰভাতে।"

সুন্দৰ চেতনা আৰু সুন্দৰ সাধনাৰ প্ৰতীক ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা। নামেই যাৰ পৰিচয়। এইজনা জ্যোতিপ্ৰসাদে সপোন দেখিছিল বিশ্ব মানৱক সুন্দৰ কৰি তোলাৰ যি সুন্দৰ ধাৰণাই অসমীয়া তথা বিশ্ব সংস্কৃতিক সমৃদ্ধিশালী কৰি তুলিব পাৰি। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ নিৰ্মাতা মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰী শঙ্কৰদেৱৰ পিছতেই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ স্থান বুলি কলেও ভুল কোৱা নহয়। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জ্যোতিয়ে সংস্কৃতিৰ পথাৰখন এনেভাৱে পোহৰাই তুলিছিল যে সেই পোহৰত ন ন কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ জন্ম হ'ল। গীত, নাট, বোলছবি, স্থাপত্য ভাস্কৰ্য, শিল্পদৰ্শন আদি তেওঁৰ অসমীয়া জাতীয় জীৱনলৈ আগবঢ়োৱা বিচিত্ৰ আৰু বিপুল অৰিহণা। য'ত তেখেতৰ শিল্প চেতনাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন ফুটি উঠিছে। জীৱন আৰু জগতৰ সৰ্বত্ৰ সুন্দৰ দৰ্শন কৰা শিল্পীগৰাকীয়ে পৃথিৱীখনকে সুন্দৰ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰি শিল্পীৰ বিশাল ৰূপৰ উপলব্ধি কৰিছে। যাৰবাবে নতুন পৃথিৱী গঢ়িবলৈ প্ৰতিজন মানুহেই শিল্পীলৈ ৰূপান্তৰ হোৱাৰ কথা কৈছে। তেখেতৰ মতে, পৃথিৱীখন শিল্পীৰ ঘৰ শিল্পীৰ কাৰখানা আৰু শিল্প সংস্কৃতি সম্পদৰ প্ৰদৰ্শনী। গতিকে সুকুমাৰ সৌন্দৰ্যৰ সাধনাত শিল্পীয়ে অসত্যক প্ৰশ্ৰয় দিলে অথবা মানৱৰ মঙ্গললৈ আওকান কৰিলে এই সৌন্দৰ্যৰ বিকাৰ আৰম্ভজাৱী সেয়ে ছবি অঁকা, গান গোৱা, কবিতা লিখাই শিল্পী নহয়, য'ত বৌদ্ধ, যীশুখ্ৰীষ্ট, মহম্মদৰ ধৰ্মও মহৎ শিল্প। সমাজ সংস্কাৰো এক কঠিন কিন্তু অমূল্য শিল্প বুলি শিল্পীগৰাকীয়ে মন্তব্য কৰিছে।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ চিন্তা আৰু সৃষ্টি শিল্পচেতনাৰে সমৃদ্ধ। জ্যোতিপ্ৰসাদ যথাৰ্থ শিল্পী বাবেই তেওঁ অতীতৰ বিশ্লেষণ, বৰ্তমানৰ সমীক্ষা আৰু ভৱিষ্যতৰ বাবে ৰচনাত্মক চিন্তা কৰিব জানিছিল। তেওঁৰ 'বিশ্বশিল্পী' নামৰ কবিতাত আছে, যথা

"শিল্পী মই তিনিও কালৰ
অতীতৰ
বৰ্তমানৰ
অনাগত ভৱিষ্যৰ
আদিতেই যাত্ৰা কৰি অনাদিলে যাওঁ,
ধ্বংসৰ মাজেদি মই
ৰূপান্তৰেদি ৰূপ পাই
নৱতম সৃষ্টিৰ শলিতা জ্বলাওঁ।"

অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যৰ — এই তিনিও কালৰ প্ৰতি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ এক সুতীক্ষ্ণ দৃষ্টি আছিল বাবেই তেওঁৰ শিল্পচেতনাত তিনিটা বিশিষ্ট চেতনাৰ সমাহাৰ হোৱা দেখা যায়। অন্ধকাৰ চেতনা, আলোক চেতনা আৰু ৰূপান্তৰ চেতনা। যিয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্প চেতনাক সমৃদ্ধ কৰি তুলিছে।

কবিতাৰ দৰে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ গীততো শিল্প চেতনা দেখিবলৈ পোৱা যায়। তেওঁৰ নাটকৰ গীতৰ ভাৱবস্তু ৰোমান্তিকতাৰ পৰা মুক্ত হৈ বহুধা দিশত প্ৰকাশ পাইছে। ৰোমান্টিক ভাৱৰ বহিৰ্ভূত এটা বিশিষ্ট দিশ হ'ল ৰোমান্টিকতাৰ মাজেদি কৃষ্ণ সংস্কৃতিলৈ জ্যোতি চিন্তাৰ উত্তৰণ ঘটোৱা। জ্যোতিপ্ৰসাদে শ্ৰীকৃষ্ণক তথা কথিত ভক্তৰ দৃষ্টিৰে গ্ৰহণ কৰা নাই, জ্যোতিৰ দৃষ্টিত শ্ৰীকৃষ্ণ আন্ধাৰ বিনাশী পোহৰ আৰু গতিশীলতাৰ প্ৰতীক। জ্যোতিচিন্তাত কৃষ্ণতত্বই প্ৰথম আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে 'শোণিতকুঁৱৰী' নাটকত। ইয়াৰ পিছত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ চিন্তাত কৃষ্ণক সংস্কৃতিৰ ৰূপত গীতৰ মাজেদি প্ৰকাশ কৰা হ'ল

- 'কাৰেঙৰ লিগিৰী' নাটকৰ তৃতীয় অংকৰ প্ৰথম দৰ্শনত। সুন্দৰ কোঁৱৰৰ বন্ধু সুদৰ্শনৰ মুখৰ 'মোৰে জীৱনৰে সখা কৃষ্ণ তই" গীতটিৰ মাজেদি কৃষ্ণৰ চিৰসুন্দৰ আৰু সাংস্কৃতিক ৰূপটো পোহৰলৈ অনা হৈছে। 'শোণিত কুঁৱৰী' নাটকৰ চিত্ৰলেখা আৰু কৃষ্ণ চৰিত্ৰৰ মাজেদি নাট্যকাৰ গৰাকীৰ শিল্পচেতনা পোহৰলৈ আহিছে।

জ্যোতিপ্ৰসাদ কেৱল গান গোৱা শিল্পী নহয়। তেওঁ সমাজক অসুন্দৰৰ পৰা সুন্দৰ কৰিব খোজা এগৰাকী সক্ৰিয় শিল্পী। সেয়ে তেওঁৰ অন্তৰাত্মা মানৱিক উপলব্ধিৰে ভৰপুৰ। কিন্তু সমাজৰ দুষ্কৃতিকাৰীজনৰ প্ৰতি জ্যোতিপ্ৰসাদ অতি কঠোৰ। সেয়ে তেওঁৰ 'মোৰ গানত জ্বলে শতযুগৰ কত অভিমান' গীতত আৰু 'মোৰ গানে বিচাৰে চিৰ দুখীয়াৰ চিৰ পৰিত্ৰান' বুলি কৈ দুষ্কৃতিকাৰীৰ প্ৰতি কঠোৰ হৈ কৈছে। —

মোৰ গানত গুমৰি
ভুঁইকপ কৰে
পৃথিৱী নিৰ্মাণ
মোৰ গানৰ জুইয়ে জগত পুৰিব
দুষ্কৃত সাৱধান।
মোৰ অস্থিৰে মই ৰচিছোঁ বজ্ৰগান
প্ৰালয়িকী মোৰ জাগিছে ছন্দ
কৃতান্ত মূৰ্তিমান
গানেৰে মই বিশ্ব জীৱন
কৰি আছোঁ আহ্বান।"

— এই গীতটোৰ পতাই স্পষ্ট হৈ পৰিছে যে, শিল্পীগৰাকীয়ে মানৱিকতাৰ বাবেই দৰিদ্ৰজনৰ চিৰকল্যান কামনা কৰিছে। আৰু দৰিদ্ৰজনৰ কল্যাণৰ বাবে প্ৰয়োজন হ'লে দুষ্কৃতিকাৰীৰ বিধ্বংস কৰিবলৈ তেওঁ মুঠেই কুণ্ঠিত নহয়।

জ্যোতি চিন্তাৰ আটাইতকৈ উল্লেখনীয় দিশটো হ'ল কলাৰ সকলো দিশতেই মৌলিক চিন্তা আৰু সৃষ্টিৰে যিদৰে নৱৰূপ দিছিল, অসমীয়া নৃত্যকো তেওঁ ন-পুৰণি তথা পূব পশ্চিমৰ নৃত্যৰ বৈশিষ্ট্যৰ মিশ্ৰণ ঘটাই আধুনিক ৰূপত সজাই তুলিছিল। যাৰ কাৰণে তেওঁ আধুনিক অসমীয়া নৃত্য গঢ়নত লোকনৃত্যক আধাৰৰূপে গ্ৰহণ কৰাত গুৰুত্ব দিছিল। সেয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ চিন্তা আৰু মৌলিকতা। তেওঁ কৈছিল 'অসমীয়া নাচ যে আগৰ পুৰণি ভাৰতীয় নাচৰে অপভ্ৰংশ তাত অসমীয়া dancing pose বোৰেৰে মিলাই চালেই গম পোৱা যায়। জ্যোতিপ্ৰসাদে প্ৰধান ভাৱে চাৰিটা ধাৰাৰ পৰা নৃত্যভঙ্গীৰ উপাদান গ্ৰহণ কৰি অসমীয়া নৃত্যক ন-ৰূপ দিয়াত গুৰুত্ব দিছিল। এই চাৰিটা ধাৰা হ'ল - অসমৰ লোকনৃত্য, আৰু জনজাতীয় নৃত্য, প্ৰাচীন পুথি আৰু শিলৰ মূৰ্তি, ভাওনাৰ ধ্ৰুপদী নৃত্য আৰু বৰ্হিভাৰতীয় নৃত্য। এই কেইটা বিশিষ্ট নৃত্যধাৰাৰ পৰা উপাদান গ্ৰহণ কৰি তাতে আপোনদেশৰ জনমনত হোজাকৈ কল্পনাৰো বোল সানি অসমীয়া নৃত্যক সজাই তোলাৰ যি পৰিকল্পনা তাতেই নৃত্যশিল্পী হিচাপে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পচেতনা প্ৰকাশ পাইছে। ইয়াৰোপৰি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পচেতনাৰ সম্যক প্ৰকাশ ঘটিছে 'জয়মতী' কথাছবি নিৰ্মাণৰ কলাকুশলতাত। তেওঁৰ চিত্ৰবন ষ্টুডিঅ'ৰ সাজসজ্জা, বিভিন্ন ঘটনাৰ পটভূমি নিৰ্মাণ কৌশল আদিত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সাংস্কৃতিক চেতনাৰ গভীৰতা প্ৰকাশ পাইছে। তদুপৰি মধ্যযুগৰ বাতাবৰণ নিৰ্মাণৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰা বিভিন্ন সম্পদ যেনে, ডাঙৰ ডাঙৰ পিতলৰ

শৰাই, বঁটা, হাতী দাঁতৰ পাটি, আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ দিনৰ নানা সাজপাৰ, ঢাল-তৰোৱাল। আ-অলংকাৰ আদিয়ে জয়মতী বোলছবিত মধ্যযুগীয় সমাজখনৰ ছবিখন দৰ্শকে কল্পনাৰ পৰা

মুক্ত কৰি বাস্তৱত দৰ্শন কৰাৰ সুবিধা পাইছিল। গতিকে আধুনিক বিজ্ঞানৰ ব্যয়বহুল বিলাসী মঞ্চ সজ্জাৰ বিপৰীতে অতি সাধাৰণ সামগ্ৰীৰে মঞ্চত সজ্জা কৰা কৌশল উদ্ভাৱনতো জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পপ্ৰতিভাৰ সম্ভেদ পোৱা যায়।

স্থাপত্য শিল্পৰ দিশত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নতুন চেতনা পোষণ কৰা দেখা যায়। এইক্ষেত্ৰত তেখেতে নতুন দিনৰ সংস্কৃতি গঢ়িবলৈ ওলোৱাৰ সময়ত পুৰণি ধোঁৱাচাঙো বিচাৰি চলাথ কৰি পুৰণিৰ ভেটিত নতুনক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ প্ৰয়াস কৰে। যাৰ বাবে তেওঁ শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ নামঘৰৰ সহজ সৰল স্থাপত্য ৰূপটোক ভূয়সী প্ৰশংসা কৰাৰ লগতে নামঘৰক বিশ্বস্থাপত্যৰ আধুনিক আৰু ভৱিষ্যতক ৰূপতো আদৰ্শ বুলি অভিহিত কৰিছে। শঙ্কৰী স্থাপত্যৰ আধ্যাত্মিক ভাৱনাৰ মাজতে বিশ্ব স্থাপত্যৰ আৰ্হি দেখি শঙ্কৰী স্থাপত্যকে আধুনিকতাৰ বোলেৰে বুলাই বিশ্ব স্থাপত্যৰ ৰূপ দিব বিচৰা চিন্তা আৰু দৃষ্টিতেই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্প চেতনাৰ উমান পাব পাৰি।

প্ৰকৃত অৰ্থত জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা শিল্প সাধনাৰ প্ৰতিভু। তেখেতৰ সংস্কৃতিৰ ধাৰণাই সুকীয়া। সংস্কৃতি হৈছে 'সুন্দৰৰ পূজা'। এই সুন্দৰ ৰোমাণ্টিক ভাৱবিলাসেৰে নিৰ্মিত কোনো মানস ছবি নহয়। তেখেতৰ সুন্দৰ হৈছে সৎ চিন্তা, সৎ ভাৱনা আৰু গতিশীল সৃষ্টিৰে সজাইতোলা কলাত্মক জীৱন। আৰু সৌন্দৰ্য জীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ সৈতে নিবিড় ভাৱে জড়িত হৈ আছে। তেওঁ কৈছে - "আজি বাস্তৱিক জীৱনৰ সকলো আহিলাতে সৌন্দৰ্য প্ৰয়োগ কৰাৰ লগে লগে আমাৰ মন আৰু হৃদয়ৰ গুণতো সৌন্দৰ্য প্ৰয়োগ কৰোঁ। এই বাহিৰ আৰু ভিতৰ দুয়োৰে উৎকৰ্ষণ আৰু তাত সৌন্দৰ্য প্ৰয়োগ হ'লেই মানুহৰ সংস্কৃতিয়ে পূৰ্ণৰূপ পায়। 'এজন মানুহ যদি সুকুমাৰ কলাৰ সৃষ্টিত অভিনৱ সৌন্দৰ্য সৃষ্টি কৰিব পৰা হৈয়ো মানুহৰ সৈতে ব্যৱহাৰত আৰু সম্বন্ধত মানসিক গুণবোৰ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰে; সেই মানুহজনক নিশ্চয় অসম্পূৰ্ণ বুলিব লাগিব।" জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সংস্কৃতি কেৱল বাহ্যিক আচৰণ নহয় ই শুদ্ধ আৰু ৰুচিবোধ সম্পন্ন চিন্তাবৃত্তিৰ প্ৰকাশহে। এনে অৰ্থতে তেওঁ কৈছে, "সাধাৰণতে সংস্কৃতি বুলিলে সুকুমাৰ কলাকেই বুজাই আৰু বিশেষ ভাৱে তাক বুজাবলৈ সংস্কৃতি শব্দৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। কিন্তু সংস্কৃতিয়ে দৰাচলতে সমস্ত মানুহৰ চিন্তা আৰু কৰ্মক সামৰি ধৰিছে। "এই অৰ্থতে জ্যোতিপ্ৰসাদে সংস্কৃতিৰ দুটা ভাগৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। এটা হৈছে অন্তৰভাগ আৰু আনটো বৰ্হিভাগ। অন্তৰ ভাগৰ প্ৰকাশ হয় আধ্যাত্মিক উপলব্ধিত, মানসিক উৎকৰ্ষণত আনহাতে বৰ্হি সংস্কৃতি প্ৰকাশ পায় বাস্তৱ জীৱনৰ চিন্তা আৰু কৰ্মৰ যোগেদি। যাক আৱশ্যকীয়তা আৰু সৌন্দৰ্য্য সাধনাৰ ফালৰ পৰা জনা যায়।' সেয়ে বৰ্তমান সময়ত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পচেতনাৰ অনুগামী হোৱা উচিত।❐

অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণ সমস্যা

পদ্মকুমাৰী গগৈ
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

১.০ প্ৰস্তাৱনা ঃ

ভাষাৰ মৌলিক উপাদান হৈছে ধ্বনি (phone, sound)। মানুহে হাওঁফাওঁৰ পৰা বায়ু বাহিৰলৈ উলিয়াই দিওঁতে বা ভিতৰলৈ শুহি লওঁতে বাগিন্দ্ৰিয়ৰ সঞ্চালনৰ জৰিয়তে যি নাদৰ সৃষ্টি কৰা হয় তাকে ধ্বনি বোলে। ধ্বনি ভাষাৰ কাণেৰে শুনা শ্ৰুয়মান প্ৰতীক। ইয়াৰ দৃশ্যমান প্ৰতীকেই আখৰ। ধ্বনি বিশ্লেষণী প্ৰক্ৰিয়াৰে নিৰ্ণয় কৰা সমজাতীয় ধ্বনিসমষ্টিৰ একক প্ৰতীককে বৰ্ণ (Phoneme) বুলি কোৱা হয়। ভাষাত উচ্চাৰিত ধ্বনিৰ উচ্চাৰণ বিকৃত হ'লে ভাষাটোৰ ভেটি ল'ৰে। প্ৰাচীন কালত ভাৰতবৰ্ষত উচ্চাৰণৰ শুদ্ধতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। মহৰ্ষি যাজ্ঞবল্কৰ মতে,

প্ৰকৃতিৰ্যস্য কল্যাণো দন্তোষ্ঠৌ যস্য শোভনৌ।
প্ৰগলভ শ্চ বিনীতশ্চ স বৰ্ণান বৰ্ক্তুমহতি।।

অৰ্থাৎ যাৰ প্ৰকৃতি ভাল, যাৰ দাঁত আৰু ওঁঠ শোভন, যি কথা বাৰ্তাত মুখৰ আৰু বিনয়ী, তেওঁ প্ৰকৃত উচ্চাৰণ কৰিব পাৰে।

প্ৰাচীন ভাৰতত বেদ পাঠ কাৰ্যত বেদৰ উপাংগ 'শিক্ষা' শাস্ত্ৰৰ নিৰ্দেশমতে, বেদ পাঠ কৰোঁতাসকলে ধ্বনি উচ্চাৰণৰ অভ্যাস কৰিছিল। বৈদিকশাস্ত্ৰৰ ধ্বনি উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত কটকটীয়া নিয়ম মানি চলা হৈছিল। খ্ৰীষ্টপূৰ্ব পঞ্চদশ শতিকাৰ বৈদিক সংস্কৃতৰ কথিত ৰূপে পালি, প্ৰাকৃত, অপভ্ৰংশৰ মাজেৰে ক্ৰমপৰিৱৰ্তন ঘটি খ্ৰীষ্টীয় দশম শতিকাত জন্মহোৱা নব্য ভাৰতীয় আৰ্য ভাষাসমূহৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ অসমীয়াৰ ক্ষেত্ৰত বৈদিক শাস্ত্ৰৰ উচ্চাৰণৰ কটকটীয়া নিয়ম শিথিল হৈ পৰিল।

বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ ধামখুমীয়াত, অন্যান্য ভাষাৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া ভাষা বিজতৰীয়া হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। উচ্চাৰণ, বানান আদি বিভিন্ন দিশত ভাষাটোত বেমেজালিৰ সৃষ্টি হৈছে। উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ৰ বিদ্যাৰ্থীসকলৰ অসমীয়া ভাষাৰ অনুশীলন আশানুৰূপ নহয়। সাধাৰণ জনতাৰ কথাবতৰাত, সভা-সমিতিৰ বক্তৃতাত, ৰেডিঅ', দূৰদৰ্শনৰ কথিকা, ঘোষণা ইত্যাদিত যথেষ্ট অশুদ্ধ উচ্চাৰণ পৰিলক্ষিত হয়।

২.০ অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য ঃ

পৃথিৱীৰ প্ৰতেক ভাষাৰে নিজা নিজা উচ্চাৰণ, নিজা ৰূপ আছে। কোনো এটা ভাষাৰ উচ্চাৰণ, ৰূপ আন এটা ভাষাৰ ওপৰত জাপি দিব নোৱাৰি। আৰ্যমূলীয় অসমীয়া ভাষাৰো নিজা ৰূপ, নিজা উচ্চাৰণ, নিজা কালিকা শক্তি আছে। বৈদিক আৰ্য বা বৈদিক সংস্কৃতৰ কথিত ৰূপৰ পৰাই অসমীয়া ভাষাৰ উৎপত্তি হৈছে যদিও সেই ভাষাৰ সকলো বৈশিষ্ট্য অসমীয়া ভাষাত আৰোপ কৰিব নোৱাৰি। অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণৰ দিশটোত বৰ্তমান কিছু আলোচনা হৈছে যদিওসেয়া পৰ্যাপ্ত নহয়। অসমীয়া ভাষাৰ শুদ্ধ উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত অনেক সমস্যা পৰিলক্ষিত হয়। এই ক্ষেত্ৰত গৱেষণাৰ প্ৰয়োজন আছে।

৩.০ উচ্চাৰণ ভুল হোৱাৰ কাৰণসমূহ ঃ

অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত দেখা দিয়া বেমেজালিৰ অন্তৰালত এখন উচ্চাৰণাত্মক অভিধানৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। অসমীয়া ভাষাত উচ্চাৰণ সম্পৰ্কীয় বিজ্ঞানসন্মত আলোচনা কেৱল গোলোক চন্দ্ৰ গোস্বামীয়েহে কৰিছে। তেওঁৰ An Introduction to Assamese Phonology (১৯৬৬,

পিছলৈ ১৯৬৯ চনত 'অসমীয়া বৰ্ণপ্ৰকাশ' নামেৰে প্ৰকাশ কৰা হয়।) আৰু 'অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণ' (২০০২) গ্ৰন্থ দুখনতহে অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণৰ বিভিন্ন দিশ আলোচনা কৰা হৈছে। বাণীকান্ত কাকতিয়ে তেওঁৰ গৱেষণা গ্ৰন্থ Assamese, its Formation and Developmentত অসমীয়া ভাষাৰ ঐতিহাসিক বিৱৰ্তনৰ কাৰণে প্ৰয়োজন হোৱা ধ্বনিতত্ত্বৰ কিছু অংশহে আলোচনা কৰিছে, বিস্তৃতভাৱে কৰা নাই। বিশ্বৰ ভিতৰতে চহকী তথা শক্তিশালী ভাষা ইংৰাজীত থকা ডেনিয়েল জ'ঞ্চৰ An English Pronouncing Dictionary, কেনন আৰু নটৰ A pronouncing Dictionary of American English দৰে কিতাপ আমাৰ ভাষাত পোৱা নাযায়।

অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণ ব্যক্তিভেদে, অঞ্চলভেদে, সম্প্ৰদায়ভেদে, কোৱাৰ শৈলীভেদে, পৰিৱেশ অনুযায়ী ভিন্ন হ'ব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে, অসমৰ জনগোষ্ঠীয় লোকসকল দ্বিভাষী। তেওঁলোকৰ নিজা ভাষা থকা সত্বেও তেওঁলোকে অসমীয়া ভাষা কয়। তেওঁলোকে ব্যৱহাৰ কৰা অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণত কিছু পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়। এই ক্ষেত্ৰত তিৱা ভাষাৰ এটি উদাহৰণ দাঙি ধৰিব পাৰি। তেওঁলোকে 'পূজা','পাপ' আদি শব্দক 'ফুজা', 'ফাপ' আদি ৰূপত উচ্চাৰণ কৰে। এনে ভিন্নতাক কিন্তু ভুল বুলি ধৰিব নোৱাৰি। অসমীয়া ভাষাৰ মান্যৰূপতো এনে ভিন্নতা থকাটো স্বাভাৱিক বুলি পাৰি।

অসমীয়া ভাষাত উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত দেখা দিয়া সমস্যাসমূহ ফঁহিয়াই চালে এনেবোৰ কাৰণ পৰিলক্ষিত হয় ঃ

৩.১ অনুকৰণ
৩.২ শাৰীৰিক মানসিক বিসংগতি
৩.৩ উচ্চাৰণ সম্পৰ্কীয় শিক্ষাৰ অভাৱ
৩.৫ কিছুমান যুক্তাক্ষৰৰ বানান আৰু উচ্চাৰণৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যৰ বাবে
৩.৬ উচ্চাৰণ আৰু বৰ্ণবিন্যাসৰ অমিলৰ বাবে
৩.৭ নীৰৱ পঠন
৩.৮ জতুৱা ঠাঁচৰ প্ৰকৃত সুৰলহৰ নজনাৰ বাবে
৩.৯ সদায় ভুল উচ্চাৰণ শুনি থকাৰ বাবে

৩.১ অনুকৰণ ঃ

শিশুৱে মাক-দেউতাক, আত্মীয়-স্বজন, ওচৰ চুবুৰীয়া আদিৰ পৰা ভাষা শিকে। তেনেস্থলত শিশুৰ পিতৃ-মাতৃ বা অন্যান্য লোকৰ উচ্চাৰণ যদি অশুদ্ধ হয় তেন্তে শিশুৰো উচ্চাৰণ অশুদ্ধ হয়। কেতিয়াবা প্ৰাথমিক স্তৰৰ শিক্ষকৰ ভুল উচ্চাৰণো শিশুৰ অশুদ্ধ উচ্চাৰণৰ কাৰণ হৈ পৰে। কাৰণ শিশুসকলে আনক অনুকৰণ কৰি কথা ক'ব খোজে।

৩.২ শাৰীৰিক - মানসিক বিসঙ্গতি ঃ

শিশুৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক বিসঙ্গতিৰ কাৰণেও উচ্চাৰণ ভুল হ'ব পাৰে। শ্ৰৱণ যন্ত্ৰ, বাগযন্ত্ৰ আদিৰ বিকাৰ থাকিলে আৰু মানসিক দিশত কিবা বিকাৰ থাকিলে উচ্চাৰণ ভুল হয়। মানসিক দিশত কিবা বিকাৰ নাথাকিলেও যদি প্ৰাৰম্ভিক শ্ৰেণীত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শুদ্ধ উচ্চাৰণৰ প্ৰতি মনোযোগ নিদিয়ে তেন্তে উচ্চাৰণ ভুল হ'ব পাৰে।

৩.৩ উচ্চাৰণসম্পৰ্কীয় শিক্ষাৰ অভাৱ ঃ

প্ৰাৰম্ভিক স্তৰতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শুদ্ধ উচ্চাৰণ সম্পৰ্কীয় কথাবিলাক শিক্ষকে শিকাব লাগে। উচ্চাৰণ সম্পৰ্কীয় উপযুক্ত শিক্ষাৰ অভাবৰ কাৰণেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণ ভুল হয়।

৩.৪ অন্যান্য ভাষাৰ প্ৰভাৱ ঃ

অসম বহুভাষিক ৰাজ্য। অসম বিভিন্ন ভাষা-ভাষী লোকৰ মিলন থলী। ইন্দোইউৰোপীয় ভাষা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত অসমীয়া, উড়িয়া, বঙলা ইত্যাদি ভাষাৰ উপৰিও চীন তিব্বতীয়, অষ্ট্ৰিক আদি বিভিন্ন পৰিয়ালৰ ভাষা অসমত প্ৰচলিত হৈ আছে। তদুপৰি অসমত প্ৰচলিত ইংৰাজী, হিন্দী পাঠ্যক্ৰমৰ ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ইংৰাজী আৰু হিন্দী ভাষাৰ যথেষ্ট প্ৰভাব অসমীয়া ভাষাত পৰিছে। এই প্ৰভাৱ ধ্বনিৰ উচ্চাৰণ, ৰূপ, বাক্য ইত্যাদিৰ ক্ষেত্ৰত পৰিছে। সৰহ সংখ্যক ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় অসমীয়া ভাষাৰ কিছুমান শব্দ ইংৰাজী আৰু হিন্দী ভাষাৰ সুৰলহৰত উচ্চাৰণ কৰিবলৈ ধৰিছে। অসমীয়া ভাষী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চৌপাশে বহুভাষিক পৰিৱেশ গঢ় লৈ উঠাৰ বাবেও শ্ৰৱণ প্ৰক্ৰিয়াৰ বিচ্যুতি ঘটি উচ্চাৰণ ভুল হয়।

৩.৫ কিছুমান যুক্তাক্ষৰৰ বানান আৰু উচ্চাৰণৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যৰ বাবে ঃ

কিছুমান যুক্তাক্ষৰৰ বানান আৰু উচ্চাৰণৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকে। এনে পাৰ্থক্যৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণ কেতিয়াবা অশুদ্ধ হ'ব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে,

জ্ + ঞ = জ্ঞ - ৰ উচ্চাৰণ গ্য => গয়অ । ইয়াত জ নাইবা ঞ এটাৰো উচ্চাৰণ ৰক্ষিত হোৱা নাই।

তেনেদৰে,

ক + য = খ্য => খয়অ

হ্ + য = হ্য => য্য => যয়অ

৪.৬ উচ্চাৰণ আৰু বৰ্ণবিন্যাসৰ অমিলৰ বাবে ঃ

অসমীয়া ভাষাৰ লিখিত বৰ্ণমালা সংস্কৃতৰ আৰ্হিৰ। ইয়াৰ সকলোবোৰৰ উচ্চাৰণ অসমীয়াত পাবলৈ নাই। অসমীয়া ভাষাত উচ্চাৰিত বিশিষ্ট স্বৰবৰ্ণ ৮টা আৰু ব্যঞ্জন বৰ্ণ ২৩ টা। সেয়া হ'ল -

স্বৰ বৰ্ণ - ই এ' এ আ অ অ' ও উ

ব্যঞ্জন বৰ্ণ - প ত ক ব দ গ ফ থ খ ভ ধ ঘ ম ন ঙ চ য য হ ৰ ল ৱ য়

কিন্তু এইকেইটা উচ্চাৰণৰ বিপৰীতে আখৰৰ সংখ্যা ৫১টা। ছাত্ৰছাত্ৰীয়ে প্ৰাথমিক স্তৰত এই ৫১টা আখৰ শিকে। এই ৫১টা আখৰৰ ভিতৰত এ' আৰু অ' ধ্বনি দুটাৰ উল্লেখ নাই। কিন্তু এ' আৰু অ' ধ্বনি অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণত পোৱা যায়। এই দুটা ধ্বনি পৰম্পৰাগত স্বৰমালাত বঢ়োৱা হ'লে কিছু পৰিমাণে উচ্চাৰণৰ খেলিমেলি আঁতৰিলহেঁতেন। তদুপৰি অসমীয়াত হ্ৰস্ব-দীৰ্ঘৰ পাৰ্থক্য উচ্চাৰণত নাই কিন্তু আখৰ জোঁটনিত ইয়াৰ পাৰ্থক্য আছে।

ব্যঞ্জনৰ ক্ষেত্ৰতো একেই সমস্যা দেখা যায়। উদাহৰণস্বৰূপে, অসমীয়া ভাষাত শ,স আৰু ষ উচ্চাৰণৰ মাজত পাৰ্থক্য নাই। অসমীয়াত কেৱল ইহঁতৰ প্ৰতিনিধিত্বকাৰী এটা বৰ্ণ 'ষ' পোৱা যায়। লিখিত ভাষাত ইহঁতৰ পাৰ্থক্য আছে। কিন্তু কেতিয়াবা শ স ষৰ উচ্চাৰণ 'খ','চ','হ'ৰ নিচিনা হয়। যেনে

	লিখিত	উচ্চাৰণ
শ > খ	দিশ	দিখ
শ > ষ	বিষ	বিখ
শ > চ	শচীন	চচীন
	বিশ	বিচ
স> চ	সুচিত্ৰ	চুচিত্ৰ
শ > হ	শিৱসাগৰ	হিৱসাগৰ

এই ধ্বনিসমূহৰ উচ্চাৰণ শিকিবলৈ, কেনেকুৱা শব্দত এই ধ্বনি তিনিটা থাকিব পাৰে তাৰ এটা নিৰ্ভুল ধাৰণা শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত সোমোৱাই দিব লাগিব। লগতে উক্ত তিনিটা আখৰে গঠিত কোনো বাক্য বা কবিতাৰ উদাহৰণসহ বুজাই দিব পাৰিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বুজি পাব।

কেতিয়াবা দুটা শব্দৰ বানান একে হ'লেও উচ্চাৰণ ভিন্ন হ'ব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে- 'পাৰ' আৰু 'পাৰ' শব্দ দুটাৰ এটা স্বৰান্ত আৰু আনটো ব্যঞ্জনান্ত হ'লে উচ্চাৰণ ভিন্ন হোৱাৰ লগতে অৰ্থও ভিন্ন হয়। স্বৰান্ত 'পাৰ' মানে পাৰ চৰাই আৰু ব্যঞ্জনান্ত 'পাৰ' মানে নদীৰ পাৰক বুজাইছে। প্ৰাথমিক স্তৰত এনে ধৰণৰ কথাক বৰ বেছি গুৰুত্ব নিদিয়াৰ বাবেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণ ভুল হ'ব পাৰে।

৪.৭ নীৰৱ পঠন ঃ

বহুক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিষয়সমূহ নীৰৱে পঢ়িব লগা হয়। উচ্চাৰণ অশুদ্ধ হোৱাৰ ইও এক কাৰণ।

৪.৮ জতুৱা ঠাঁচৰ প্ৰকৃত সুৰলহৰ নজনাৰ বাবে ঃ

সকলো ভাষাৰে নিজা জতুৱা ৰূপ বা ঠাঁচ থাকে। এনে ৰূপবোৰ অসমীয়া মানুহে আগৰে পৰা যেনেকুৱা সুৰত আৰু ঠাঁচত প্ৰয়োগ কৰি আহিছে তেনেকৈ ক'লেহে কোৱাত বা উচ্চাৰণত প্ৰকৃত অসমীয়া ভাষাৰ ৰূপ প্ৰকাশ পায়। আগৰে পৰা কোৱাৰ নিচিনাকৈ যদি উচ্চাৰণ কৰা নাযায় তেন্তে সেই ৰূপবোৰ শুদ্ধ ব্যাকৰণ মতে ক'লেও তাৰ প্ৰকৃত উচ্চাৰণ বিকৃত হ'ব।

৪.৯ সদায় ভুল উচ্চাৰণ শুনি থকাৰ বাবে ঃ

সদায় ভুল উচ্চাৰণ শুনি থকাৰ বাবেও ভুল উচ্চাৰণকে শুদ্ধ যেন বোধ হয়। অসমীয়া ভাষাৰ মূল আৰু গাঁথনিক দিশ সম্পৰ্কে জ্ঞান নাথাকিলেও এনে হ'ব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে, 'যাতায়াত' আৰু 'ভৌগোলিক' শব্দ দুটাৰ বেছিভাগ অসমীয়া ভাষী মানুহৰ মুখত 'যাতায়ত' আৰু 'ভৌগলিক' ৰূপেহে উচ্চাৰণ কৰা দেখা যায়। এই ৰূপ কেইটাৰ গাঁথনিক দিশ আৰু মূল সম্পৰ্কে নজনাৰ ফলত এনে ভুল হয়। এজনে ভুল উচ্চাৰণ কৰাৰ পাছত সেই উচ্চাৰণ শুনি আনৰো উচ্চাৰণ ভুল হয়। 'যাতায়াত' সংস্কৃত 'যাত' আৰু 'য়াত' শব্দৰ পৰা আহিছে। অৰ্থাৎ যাত মানে যোৱা আৰু য়াত মানে অহা। আৰু 'ভূগোল' শব্দৰ পৰা ভৌগোলিক শব্দৰ সৃষ্টি হৈছে। এনেধৰণৰ কথাবোৰ নজনা ব্যক্তিয়ে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এনেবোৰ শব্দ উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত ভুল কৰাৰ পৰিলক্ষিত হয়।

৪.০ উচ্চাৰণ সমস্যা সমাধানৰ উপায় ঃ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণৰ অশুদ্ধতা আঁতৰ কৰিবলৈ কিছুমান পদক্ষেপ লোৱাৰ প্ৰয়োজন। সেইবোৰ এনেধৰণৰ-

৪.১ প্ৰাথমিক স্তৰত উপযুক্ত ভাষা শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণৰ শুদ্ধতা সম্পৰ্কে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অৱগত কৰাব লাগিব। শিক্ষকজনে ধ্বনি বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় কথাবোৰ জানিব লাগিব।

৪.২ শাৰীৰিক বিকাৰৰ কাৰণে হোৱা উচ্চাৰণৰ অশুদ্ধতা দূৰ কৰিবৰ কাৰণে চিকিৎসকৰ সহায় ল'ব লাগে।

৪.৩ শিক্ষক তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক তেওঁলোকৰ পাঠসমূহ স্পষ্টকৈ পঢ়িবলৈ অভ্যাস কৰাব লাগে। এনে দৰে পঢ়িলে শিক্ষকে তথা ডাঙৰে উচ্চাৰণৰ ভুল-ক্ৰটীবোৰ শুধৰাই দিব পাৰিব।

৪.৪ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অশুদ্ধ উচ্চাৰণ আঁতৰ কৰিবৰ বাবে শ্বাসাঘাতৰ অনুশীলন কৰাব লাগে। কোনো বিশেষ ধ্বনিৰ ওপৰত জোৰ দিয়াই হৈছে শ্বাসাঘাত। কিছুমান শব্দ উচ্চাৰণ কৰোঁতে বিশেষ বিশেষ ধ্বনিৰ ওপৰত জোৰ দিব লগা হয়। শব্দটোৰ কোনটো ধ্বনিত শ্বাসাঘাত পৰে সেই কথা নজনাৰ ফলত উচ্চাৰণ অশুদ্ধ হয়। শিক্ষকসকলে এনেধৰণৰ উচ্চাৰণবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগত ডাঙৰকৈ মাতি শুনাব লাগে। উদাহৰণস্বৰূপে এনেধৰণৰ শব্দৰ কথা ক'ব পাৰি -

উল্লেখ, উৎকৃষ্ট, দৈনন্দিন, চৈধ্য, দৈত্য ইত্যাদি ।

৪.৫ প্ৰাথমিক স্তৰৰ ছাত্ৰছাত্ৰীক ওমলা গীত, ধেমেলীয়া কবিতা আদি ছন্দ মিলাই গাই শুনাব লাগে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক গাবলৈ দিব লাগে। এনেধৰণৰ অনুশীলনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চাৰণ শুদ্ধ হোৱাত সহায় কৰিব।

৪.৬ ল'ৰা-ছোৱালীক শুদ্ধ উচ্চাৰণ কৰাবলৈ হ'লে পিতৃ-মাতৃয়েও নিজৰ উচ্চাৰণ শুদ্ধ কৰি ল'ব লাগে। ল'ৰা-ছোৱালীৰ মুখৰ অশুদ্ধ উচ্চাৰণ সৰুতেই শুধৰাই দিব লাগে।

৪.৭ বিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা নাইবা কোনো উৎসৱ পাৰ্বণত অনুষ্ঠিত হোৱা আকস্মিক বক্তৃতা, তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আদিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অংশগ্ৰহণ কৰাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। এই প্ৰতিযোগিতাবোৰৰ সু-ফলবিলাক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষকে অভিভাৱকে বুজাই দিব লাগে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এনে প্ৰতিযোগিতাবোৰত অংশগ্ৰহণ কৰিলে উচ্চাৰণৰ অশুদ্ধতা কিছু আঁতৰিব।। তদুপৰি শ্ৰেণীকক্ষতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কথা ক'বলৈ সুযোগ দিব লাগে ।

৫.০ উপসংহাৰ ঃ

অশুদ্ধ উচ্চাৰণে ভাষা এটাক বিকৃত ৰূপ প্ৰদান কৰে, স্বকীয়তা নোহোৱা কৰে। সাম্প্ৰতিক অসমৰ পৰিৱেশ, মাতৃভাষাৰ প্ৰতি অৱহেলা, ইংৰাজী প্ৰীতি আদিয়ে অসমীয়া ভাষাক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ক্ৰমান্বয়ে আগবঢ়াই নিছে। এনে সময়ত ভাষাটোক বচাই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিজন অসমীয়াই আগবাঢ়ি আহিব লাগিব, দৃঢ় পদক্ষেপ ল'ব লাগিব। ভাষাৰ শিপাডাল ধৰি ৰাখিব পাৰিলেহে অসমীয়া বুলি নিজৰ পৰিচয় দিব পাৰিব। □

প্ৰসংগপুথি ঃ

১. গোস্বামী, গোলোক চন্দ্ৰ ঃ অসমীয়া ভাষাৰ উচ্চাৰণ, বীণা লাইব্ৰেৰী, গুৱাহাটী, তৃতীয় সংস্কৰণ, ১৯৯৬ চন।
২. গোস্বামী, গোলোক চন্দ্ৰ ঃ অসমীয়া বৰ্ণ প্ৰকাশ, বীণা লাইব্ৰেৰী, গুৱাহাটী, তৃতীয় সংস্কৰণ, ১৯৯৬ চন।
৩.গোস্বামী, যতীন্দ্ৰ নাথ ঃ মাতৃভাষা শিক্ষণ, জ্যোতি প্ৰকাশন, গুৱাহাটী, ১৯৬৪ চন।
৪. দাস, চক্ৰেশ্বৰ ঃ অসমীয়া ভাষা শিক্ষণৰ ৰূপৰেখা, বাণী মন্দিৰ, ডিব্ৰুগড়, দ্বিতীয় প্ৰকাশ, ২০০৬ চন।
৫. নেওগ, মহেশ্বৰ ঃ নিকা অসমীয়া ভাষা, কৌস্তুভ প্ৰকাশন, ডিব্ৰুগড়, জুন, ২০১১ চন।

বোলছবিৰ মাজেৰে বান্ধবীলৈ চিঠি

গীতাঞ্জলি গগৈ
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

মৰমৰ

'পৰিকল্পিতা'

পোন প্ৰথমে মৰম ল'বা। আশা কৰো 'বিধাতা'ৰ কৃপাত তোমাৰ লগতে তোমালোকৰ ঘৰৰ আটাইৰে ভাল। মনত পৰেনে তোমাৰ 'ৰ'দ'ৰ পোহৰত ঘামি জামি আইচক্ৰীম খাই 'সূৰ্য্যাস্ত'ৰ আগে আগে ঘৰলৈ অহাৰ কথা। এতিয়া তুমি মোৰ পৰা বহু নিলগত। অতীতৰ কথা ভাবিলে 'পলে পলে উৰে মন।' আমাৰ লগৰ যে 'উজনিৰ দুজনী গাভৰু', 'জুমন-সুমন' এইবাৰ বোলে দুইজনীয়ে বিউটিচিয়ান শিকিবলৈ চহৰলৈ যাব। অ' তোমাৰ 'অজলা ককাই'ৰ খবৰ কেনে? জনাবাচোন। সি যে আমাৰ লগৰ 'কাদম্বৰী'ক 'অগ্নিসাক্ষী' কৰি বিয়া পতাৰ কথা কৈছিল। সেইবোৰ কথাও মোৰ ভালকৈ মনত আছে জানা। আমাৰ গাঁৱৰ 'ৰংমনে' ওচৰৰ গাঁৱৰ পখিলীক বিয়া কৰাই 'ককাদেউতাৰ ঘৰ জোঁৱাই' হ'লগৈ। সিহঁতৰ 'হিয়া দিয়া নিয়া' স্কুলীয়া দিনৰে পৰা আছিল। আমাৰ লগৰ জুৰিকো 'চুৰেন চুৰৰ পুতেকে' শনিবাৰে 'মহাৰথী' হৈ পলুৱাই লৈ গ'ল। লগে লগে সৰু সুৱা 'ৰণাংগন'ৰে সৃষ্টি হ'ল। পঢ়াত দুগুণ চিৰিয়াছ 'বসুন্ধৰা' গুৱাহাটীলৈ পঢ়িবলৈ গৈ 'দীনবন্ধু'ৰ লগত এক প্ৰকাৰ বিয়াই ঠিক হ'ল। সুন্দৰৰ 'জানমণি'ৰ লগত বিয়া ঠিক হ'ল। 'জানমণি'ৰ প্ৰেমিকৰ আকৌ 'নায়কৰ' দৰে চেহেৰা। তাই হেনো সেইখন ঘৰৰ 'সৰু বোৱাৰী' হ'বগৈ। সেই যে 'বৰলা ককাই' পদুম, তেওঁৰো 'ঘৰ-সংসাৰ' হ'লগৈ। সংসাৰৰ 'বান্ধোন'ত তেখেত বোলে বৰ ব্যস্ত। 'মাঘত মামণিৰো বিয়া' হৈ গ'ল। তাইৰ 'কন্যাদান'ৰ দিনা লগৰ কেইবাজনীও লগ পালো। সেইদিনা তোমাৰ অভাৱ বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিলো। লগৰ নিজৰাও বোলে জীৱন বাটৰ লগৰীৰ সন্ধানত আছে। তাইৰ ককায়েক 'জোনদা ইমান গুণ্ডা' আমাৰ লগৰ নিকিতাক তুমিয়ে মোৰ কল্পনাৰ', 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' বুলি কৈ জোকাই থাকে। আমাৰ দাদাৰো অহা ব'হাগতে বিয়া ঠিক হৈছে। দাদাৰ মতে 'কইনা মোৰ ধুনীয়া' 'বহাগতে পাতি যাওঁ বিয়া।' 'তুমি যদি ধুনীয়া, ব'হাগতে পাতি যাওঁ বিয়া।' 'তুমি যদি কোৱা' দাদাৰ বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ জনাব পাৰো। (সপৰিয়ালে)

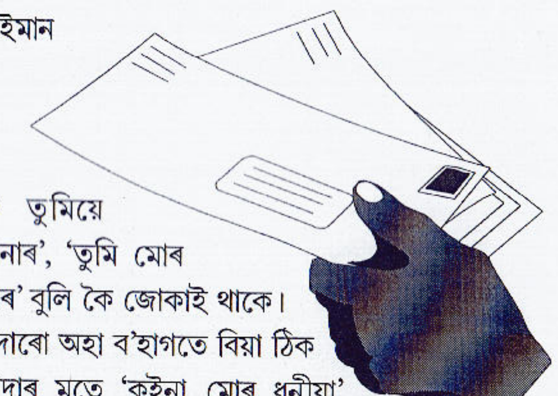

শৈশৱৰ দিনবোৰৰ স্মৃতি ৰোমন্থন কৰিলে মনটো উদং উদং লাগে। কৈশোৰৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতিৰ 'দাগ'বোৰ পৰিস্ফুট হৈ উঠে। 'ৰামধেনু'ৰ সাতোৰঙেৰে ভৰপুৰ সেই অতীত স্মৃতি আজিও 'বুকুৰ মাজত জ্বলে।' বৰ্তমান কলেজীয়া দিনবোৰ 'জেতুকা পাতৰ দৰে', গাঢ় সেউজীয়া আৰু মধুৰ। 'গুণ গুণ গানে গানে' সপোনৰ ৰহন সানে, সেউজীয়াৰ পৰশ পাই। অতীত স্মৃতি, এক হৃদয় গাঁথা। শেষত, 'জয়মতী' চিনেমা হ'লত 'কাৰমা কে ৰাতি' চোৱাৰ কথা নকৈ নোৱাৰিলো। তোমালৈ পুনৰবাৰ শত সহস্ৰ মৰম আৰু শুভকামনা যাচিলো। আগন্তুক দিনবোৰ তোমাৰ বাবে সফলতাৰ মাপকাঠি হওঁক।

প্ৰান্তত
বান্ধৱী
জীৱন তৃষ্ণা

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু আত্মবিশ্বাস

অনন্যা বুঢ়াগোহাঁই
একাদশ শ্ৰেণী, কলা শাখা

মানৱ জীৱনৰ লগত জড়িত এটা অত্যাৱশ্যকীয় শব্দ হৈছে আত্মবিশ্বাস। ইয়াৰ অৰ্থ নিজৰ ওপৰত ৰখা বিশ্বাস। ইংৰাজীত ইয়াক 'Self-Confidence' বুলি কোৱা হয়। নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি সকলো কাম পৰিপাটীকৈ আৰু নিয়মীয়াকৈ কৰি গ'লেহে এজন মানুহে তেওঁৰ জীৱনত সফলতা বা কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিব পাৰে। আত্মবিশ্বাস হেৰাই গ'লে কোনো মানুহেই জীৱনত সফলতা লাভ কৰিব নোৱাৰে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ জীৱনতো আত্মবিশ্বাসৰ এক বিশেষ ভূমিকা আছে। ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই যদি আমি জীৱনত আত্মবিশ্বাস ৰাখি নিয়মিতভাৱে সকলো কাম কৰি নাযাওঁ তেনেহ'লে আমাৰ জীৱনলৈ আন্ধাৰ নামি আহিব। সমাজত এনে কিছুমান মানুহ আছে যিয়ে নিজৰ ওপৰত আত্মবিশ্বাস হেৰুৱাই পেলায় আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ পথ বাছি লয়। নিজৰ ওপৰত আত্মবিশ্বাস নথকাৰ কাৰণেই আজিৰ সমাজত আত্মহত্যাৰ দৰে কাৰ্য সংঘটিত হোৱা আমি দেখিবলৈ পাওঁ। জীৱনৰ পথত আগবাঢ়ি যাবলৈ আত্মবিশ্বাসৰ বৰ প্ৰয়োজন। বহুক্ষেত্ৰত দেখিবলৈ পোৱা যায় যে আত্মবিশ্বাসে মানুহৰ জীৱনলৈ প্ৰেৰণা আনি দিয়ে। এই প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰাই বহুতেই তেওঁলোকৰ জীৱনৰ অসৎ পথবোৰ এৰি সৎপথেদি আগবাঢ়ি যায়।

বহুতো মানুহে হতাশাত ভুগি জীৱনটো অন্ধকাৰময় বুলি ভাৱে। এনেকৈয়ে তেওঁলোক বিবেক দংশনত ভোগে। এই ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ আত্মবিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন। এজন মানুহ বা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱনত এই আত্মবিশ্বাস জন্মাব পাৰে প্ৰথমতে পিতৃ-মাতৃয়ে তাৰ পাছত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীসকলে। শিক্ষকৰ পৰা যদি এজন দুৰ্বল ছাত্ৰই পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত অনুপ্ৰেৰণা পায়, তেতিয়া তেওঁৰ মাজত জন্মে এক আত্মবিশ্বাস। এই আত্মবিশ্বাসে দুৰ্বল ছাত্ৰজনক পৰৱৰ্তী পৰীক্ষাসমূহত এক সুন্দৰ ফলাফল আনিবলৈ সক্ষম কৰি তোলে।

গতিকে দেখা যায় যে এজন ছাত্ৰৰ পৰা এজন ব্যক্তিৰ জীৱনলৈ আত্মবিশ্বাস নামৰ মহৎ গুণটোৰ এক বিশেষ ভূমিকা আৰু অৱিহণা আছে। আত্মবিশ্বাসে আনি দিয়ে সাহস, দৃঢ়তা আৰু মনোবল। এই গুণবোৰে মানুহৰ জীৱনলৈ এক বৃহৎ সফলতা আনি দিয়ে।□

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

থোৰতে মাজুলী

সোণমনি পগাগ
তৃতীয় ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ, ঐতিহাসিক সম্পদেৰে ভৰপুৰ, বিশ্ব ঐতিহ্য ক্ষেত্ৰ, অনাবিল সৌন্দৰ্যৰ ৰম্যভূমি এটকা মহন্তৰ থল মাজুলী। বিশ্বৰ বৃহত্তম নদী দ্বীপ মাজুলী।

মাজুলী নামটোৰ জন্ম আৰু অৰ্থ বিচাৰ কৰোতে বুৰঞ্জী আৰু প্ৰচলিত জনবিশ্বাসৰ মতে ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ পৰা ষষ্ঠদশ শতিকাৰ ভিতৰত প্ৰাকৃতিক খেয়ালৰ ফলত দিহিঙে ব্ৰহ্মপুত্ৰই মিলি জন্ম দিলে মাজুলী দ্বীপ। আহোম ৰাজত্বৰ সময়ত ইয়াৰ নাম মাজলি, মজালি, মায়ালি আদি থকা বুৰঞ্জীত আছে। এই 'মাজুলী' শব্দটো অষ্টাদশ শতিকাত ডঃ জে পি ৱেডে প্ৰথম ব্যৱহাৰ কৰে। পানীৰে আবৃত, জল পৰিবেষ্টিত অৰ্থতেই 'মাজুলী' শব্দটো ব্যৱহাৰৰ বিষয়ে হেমকোষত আছে। আনহাতে অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ মতে - "মাজুলী দ্বীপটো এসময়ত শস্যে মৎস্যে উভৈনদী ভোগালী ঠাই আছিল আৰু সেইবাবে ইয়াক সন্ধি কৰি মা মানে লক্ষী আৰু জুলী মানে ভঁড়াল অৰ্থাৎ মা+জুলী = লক্ষীৰ ভঁড়াল মাজুলী কৰা হ'ল।

সত্ৰ মাজুলীৰ জীৱনী শক্তি। বৰ্তমান মাজুলীত চাৰি সংহতিৰ প্ৰায় ৩৬ খন সত্ৰ আছে। সেইবোৰ হ'ল - (১) আউনী আটী (২) দক্ষিণ পাট (৩) বেঙেনা আটী সত্ৰ (৪) গড়মূৰ বৰসত্ৰ (৫) গড়মূৰ সৰুসত্ৰ (৬) উত্তৰ কমলাবাৰী সত্ৰ (৭) নতুন চামগুৰি সত্ৰ (৮) নতুন কমলাবাৰী সত্ৰ (৯) পুৰণা চামগুৰি সত্ৰ (১০) দলনি চামগুৰি (১১) ভোগপুৰ (১২) টকৌ বাৰী সত্ৰ (১৩) মলুৱান (১৪) আঁহত গুৰি (১৫) সাঁকোপাৰা (১৬) বাঁহজেঙনি (১৭) মদাৰগুৰি (১৮) বিহিমপুৰ (১৯) বেলেসিদ্ধিয়া (২০) কৰতিপাৰ (২১) নৰসিংহ (২২) আদি এলেঙি (পোৰাভেটি) (২৩) বৰ এলেঙি (২৪) কামজনীয়া (২৫) পোহাৰ দিয়া (২৬) ঔৱাসত্ৰ (২৭) দিখৌমখীয়া (২৮) কালশিলা (২৯) দীঘলী সত্ৰ (৩০) ৰাজগুৰুবাৰী (৩১) বনগঞা (৩২) পুনিয়া সত্ৰ (৩৩) চকলা সত্ৰ (৩৪) চাৰিঙিয়া (৩৫) আধাৰ সত্ৰ আদি।

ইয়াৰে কিছুমান সত্ৰ ৰজাঘৰীয়া আৰু কিছুমান গুৰু ঘৰীয়া পৃষ্ঠপোষকতাত গঢ়ি উঠা। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ বাবে কিছুমান সত্ৰ স্থানান্তৰ হৈ মাজুলীৰ বাহিৰত প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। গড়মূৰ, আউনীআটী, ভোগপুৰ, চামগুৰি আদি সত্ৰবোৰ মাজুলীৰ মূল সত্ৰ। আউনীআটী সত্ৰৰ পালনাম, গড়মূৰ সত্ৰৰ পালনাম আৰু বেঙেনাআটী সত্ৰত ফাকুৱা আৰু দক্ষিণপাট সত্ৰৰ ৰাস উৎসৱে ঐতিহাসিক তাৎপৰ্য বহন কৰাৰ লগতে মাজুলীৰ বাহিৰৰ অনেক পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰি আহিছে। চামুগুৰিসত্ৰৰ মুখাশিল্প আৰু ভোগপুৰ সত্ৰৰ ভোৰতাল নৃত্য বিশেষ আকৰ্ষণীয়

দিশ।

মাজুলীৰ সংস্কৃতি -

মাজুলী মানেই যেন সংস্কৃতিৰ ভড়াঁল। অসমীয়া সাহিত্যৰ বৰঘৰৰ বাবে ৰহনীয়া অসমীয়া সংস্কৃতিৰ সম্পদেৰে ভৰপুৰ মাজুলী। মাজুলী বৈচিত্ৰ্য ৰক্ষাৰ বাবে মিচিং আৰু দেউৰী আদি জনজাতীয় বৈশিষ্ট্যই নিজস্ব অৱদান আগবঢ়াইছে। মূল অসমীয়া সাংস্কৃতিক বৈশিষ্ট্য, নিজস্ব সত্ৰীয়া সাংস্কৃতিক বৈশিষ্ট্য আৰু জনজাতীয় সাংস্কৃতিক বৈশিষ্ট্যৰ অপূৰ্ব সংমিশ্ৰণৰ নিদৰ্শন মাজুলী সংস্কৃতি। সত্ৰ সংস্কৃতিৰ চৰ্চাই সৰ্বদা মাজুলীৰ বুকু উখল-মাখল। পুৱা গধূলি দবা-কাঁহ খোল-তালৰ শব্দই মাজুলীৰ বুকুত ভক্তিৰ নিৰ্যাস বোৱাই পবিত্ৰ নিৰ্মল আধ্যাত্মিক পৰিবেশৰ সৃষ্টি কৰে। কিন্তু, জনজাতীয় উৎসৱ সমূহৰ উপৰিও তিনিটা বিশেষ উৎসৱে মাজুলীৰ বুকুলৈ বাহিৰৰ মানুহক টানি আনে। সেই উৎসৱ তিনিটা হ'ল -

১) শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাসযাত্ৰা
২) পাল নাম
৩) ফাকুৱা

মাজুলীৰ সমস্যা -

বানপানী আৰু খহনীয়া মাজুলীৰ বাবে একোটা সমস্যাই নহয় ই সন্ত্ৰাসত পৰিণত হৈছে। প্ৰতি বছৰে ধুৱাই যোৱা বানপানী আৰু ভূ-খণ্ডক সংকুচিত কৰা খহনীয়াই মাজুলীৰ আৰ্থিক সামাজিক, যাতায়ত আদিৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিবন্ধক হৈ থিয় দিছে।

ঐতিহাসিক ঠাই -

(১) ফুলেশ্বৰী থান (ফুলনি) (২) গোসাঁনী থান (মাজৰ দেউৰী) (৩) আতৈচুক (কঢ়াল গাঁও) (৪) গড়মূৰ (৫) ধোৱাচলা গড় (৬) বাপুৰাম বৰুৱা গড় (পহুমৰাৰ ওচৰত) (৭) গোঁসাই বাৰী গড় (৮) ন-গোসাঁই বাৰী গড় (ফুলনিৰ সমীপৰ) (৯) ৰাৱনা পুখুৰী (ৰাৱনাপাৰ) (১০) ৰতনপুৰ (১১) চিনাবলী (১২) শালমৰা (১৩) নাওশালী (১৪) যোগীগাওঁ (১৫) সোণাৰী আটী (১৬) সোণোৱাল কছাৰী আদি।

এইবোৰ পৰ্যটকৰ বাবে আৰ্কষণীয় ঠাই।

আৰ্থ সামাজিক অৱস্থা -

মাজুলীৰ জনসাধাৰণ মূলতঃ কৃষিজীৱী। এসময়ত মাজুলী শস্যে-মৎস্যে নদন-বদন আছিল বাবেই মাজুলীক 'লক্ষ্মীৰ ভঁড়াল' বোলা হৈছিল। বানপানীয়ে মাজুলীৰ কৃষকৰ দুৰ্ভোগ ভোগালেও মাজুলীৰ নদী কাষৰীয়া অঞ্চলসমূহ পলস পেলাই সাৰুৱা কৰি তোলে। কোনো ঔদ্যোগিক বাতাবৰণ নথকা বাবে ধোৱাই মাজুলীত শস্য উৎপাদন, মীন উৎপাদন

আৰু পহু পালনৰ সংখ্যাও কমি আহে।

সাহিত্য চৰ্চা -

উনবিংশ শতিকাৰ মধ্যভাগতেই মাজুলীৰ আউনীআটী সত্ৰৰ পৰা প্ৰকাশিত তিনিখন পত্ৰিকা ক্ৰমে - "আসাম বিলাসিনী" "আসাম দীপক" আৰু "আসাম তৰা" মাজুলীত সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত বৰঙণি যোগাইছিল।□

গল্প কুঞ্জ

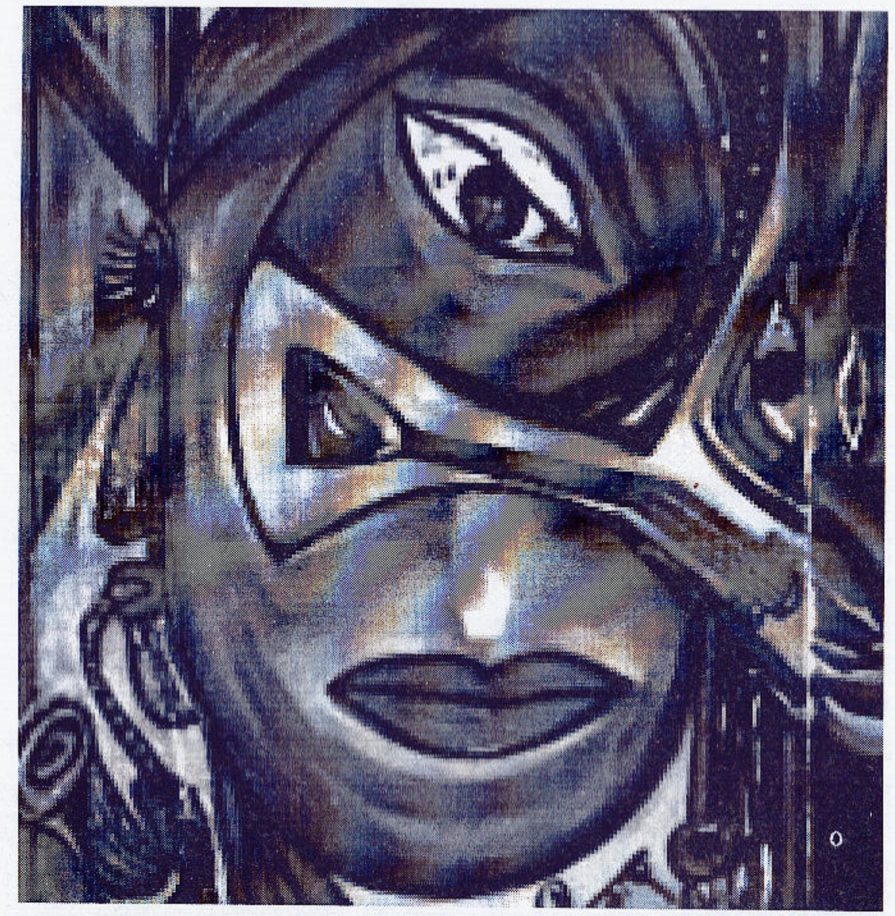

ডেউকা

বিজয়লক্ষ্মী গগৈ
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ

মনামীয়ে ড্ৰাইভাৰ ৰতনক এ.চি টো অফ কৰিবলৈ কৈ খিৰিকীখন খুলি দিলে। খিৰিকীৰে তাই বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালে। আহ!!! এইয়া যে তাইৰ ইমান চিনাকী সুবাস। ক'তদিন এই পথেৰে তাই ডিব্ৰুগড়লৈ অহা যোৱা কৰিছিল। মনামী আৰু তাইৰ লগৰ ৰূপালী 'মা তাৰা' নামৰ বাছখনেৰে তিনিচুকীয়াৰ ওচৰৰ বৰডুবিৰ পৰা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱা কৰিছিল। প্ৰথমে মনামী আৰু ৰূপালী দুয়োজনীয়ে তাইৰ দেউতাকৰ লগত ইউনিৰ্ভাচিটিলৈ নামভৰ্ত্তি কৰিবলৈ গৈছিল পিছত 'নলিনীবালা' হোষ্টেলত যেতিয়া দুয়োজনীয়ে প্ৰায়ে ওচৰা ওচৰিকৈ থাকিবলৈ পাইছিল তেতিয়াটো কথাই নাই বন্ধুত্বটো আৰু নিকপকপীয়া হৈছিল। মাহেকে পযেকে দুয়োজনী লগ লাগি অহা-যোৱা কৰিছিল ঘৰলৈ। ইউনিৰ্ভাচিটিৰ মেইন গেটত চিটিবাছত উঠি দুয়োজনী থানা চাৰিআলিত নামিছিল। আৰু 'ৰামবদনত' পৰঠা আৰু ঘুগ্নি খাই ফুল বাগানৰ বাছ ষ্টপলৈ খোজ কাঢ়িয়েই গৈছিল। ৰামবদনৰ সেই কাবেলি বুটৰ ঘুগ্নিখিনি তাইৰ এতিয়াও জিভাত লাগি থাকে, আৰু সেই ফুলবাগানৰ বাদাম ভজা ... তাই চকুকেইটা মুদি দিলে।

মনামী কলিতা। তিনিচুকীয়াৰ ৱমেনচ্ কলেজৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ অধ্যাপিকা। বুৰঞ্জীত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ মনামীয়ে ৱমেন্চ কলেজৰ চাকৰিটো বৰ সহজেই পাইছিল। বৰধুনীয়া নহ'লেও একোচা দীঘল চুলিৰে লাহি মনামী বৰ মৰম লগা তাতেই তাই হাঁহিলে গালত পৰা তোলটোৱে তাইক আৰু মোহনীয়া কৰি তোলে। আৰু স্বভাৱতো মনামী বৰ অমায়িক। সহজেই সকলোৰে লগত মিলিব পাৰিছিল। মনামীৰ এই গুণাবোৰৰ বাবেই হয়তো তাই কৰা কলেজৰ Vice Principal ড° দীপক বৰুৱা ছাৰে সৰু ভায়েক প্ৰবীনৰ বাবে মনামীক বৰ পছন্দ কৰিছিল। প্ৰবীন বৰুৱা ডিগবৈৰ I.O.C. ৰ এজন উচ্চবৰ্গৰ বিষয়া। মনামীৰ দেউতাক অমল কলিতা বৰডুবি চাহ বাগিচাত মহৰীৰ চাকৰী কৰে। অভাৱ নেদেখিলেও মনামী, ভায়েক পলাশ আৰু ভনীয়েক প্ৰনামীৰ সৈতে সিহঁতৰ পাঁচজনীয়া পৰিয়ালটো আটোমটোকাৰী কৈ চলিছিল। সেয়ে I.O.C.ত চাকৰি কৰা প্ৰবীন বৰুৱাৰ বিয়াৰ প্ৰস্তাৱত আপত্তি দেখুৱাবলৈ তাইৰ বা মাক দেউতাকৰ কোনো যুক্তিয়েই নাছিল। আৰু এদিন ওৰণিৰ তলত তাই বৰডুবিৰ পৰা তিনিচুকীয়া নগৰৰ নতুন আমোলাপট্টিলৈ মনামী বৰুৱা হৈ গুচি আহিছিল।

সময়বোৰ উৰা মাৰিছিল বতাহৰ আগত। ইমান সুখ মনামীয়ে কল্পনাই কৰা নাছিল। গোটেই ঘৰখনে তাইক বৰ মৰম কৰিছিল। বৰজনাকো কলেজলৈ ওলাই মনামীক চিঞৰি থাকে তাইৰহে প্ৰথমে সঙ্কোচ হৈছিল দীপক বৰুৱা এনেও কলেজৰ Vice Principal তাতে তাইৰ বৰজনাক। কিন্তু তেখেতে সেই সঙ্কোচ নাইকিয়া কৰিছিল। মনামীক তেখেতে ভনীয়েকৰ দৰে জ্ঞান কৰিছিল। জ্যাক অৰুণিমা মনামীত কৈ বহুত ডাঙৰ হ'লেও তাইক বান্ধবীৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ইমান মৰমৰ মাজত ৰাতি পুৱাই ডিউটিলৈ ওলাই যোৱা গধূলি ঘূৰি অহা প্ৰবীনৰ অভাৱ তাই অনুভৱেই কৰা নাছিল। কিন্তু তাই মন কৰিছিল প্ৰবীন যেন কিছু নাৰাজ। তাইক সি অনবৰতে কৈ থাকে - "তোমাৰ আৰু মোলৈ সময়ে নাই, ৰাতিপুৱা পাকঘৰ, তাৰপিছত কলেজ, মই মানুহটো গধূলি ঘূৰি অহাৰ পাছটো তোমাৰ মোৰ কাষত বহি কথা এষাৰ পাতিবলৈ সময় নাই।" প্ৰবীনৰ এনেধৰণৰ কথাবোৰে তাইক বৰ কষ্ট দিয়ে। তাই ভাৱে প্ৰবীনৰ ঘৰখনক নিজৰ কৰি লোৱাত সি তাইক সহায়হে কৰিব লাগে তথাপিতো প্ৰবীনক সন্তোষ্ট কৰাত তাই কোনো ত্ৰুটি ৰাখিব নিবিচাৰে। তথাপিতো প্ৰবীন অসুখী। সি ভাল পাব বুলিয়েই সিহঁতৰ কোঠাতো ধুনীয়াকৈ সজালে সি গুমুঠা লাগি কয়হে — "কি যে গাঁৱলীয়া মানুহৰ নিচিনাকৈ ৰুমটো সজাইছা।" তাই ভাগি পৰে। এই সকলোবোৰ কথা অৰুণিমাই মন কৰি আছিল। আৰু এদিন মনামীক কাষত বহুৱাই লৈ অৰুণিমাই ক'লে- "মনা, তোমাক আজি কথা এটা কওঁ প্ৰবীন বৰ মৰম আকলুৱা, সি ঘৰৰ একেবাৰে সৰু, বায়েক চাৰিজনী আৰু ককায়েকে মাক-দেউতাক নথকাৰ বাবে তাক সকলোৱে পৰা বৰ আটোলটোলকৈ

তুলিলে। সেয়েহে হয়তো তাক সকলো বস্তুৰে ভাগ বেছিকৈ লাগে। সেয়া লাগিলে তোমাৰ মৰমেই হওঁক। ডিগবৈত প্ৰবীনৰ ডাঙৰ কোৱাটাৰ আছে। বিয়াৰ আগতে সি তাত প্ৰায়েই থাকিছিল। বিয়াৰ পিছৰে পৰা সদায় অহা-যোৱা কৰি তাৰ হয়তো কষ্টও হৈছে। তুমি নহ'লে তাৰ লগত ডিগবৈতে থকোগৈ —।" মনামী বহাৰ পৰা উঠি পৰিছিল আৰু তাই যেন আৰ্তনাদ কৰি উঠিছিল— 'বৌ মইতো তেতিয়াহ'লে কলেজলৈ ডিগবৈৰ পৰা তিনিচুকীয়ালৈ সদায় আহিব লাগিব, আৰু আপোনালোকক এৰি....। — তুমি বুজা ছোৱালী মনা। কিছুমান কথা খুলি ক'ব নোৱাৰি তাতে আমি নাৰীবোৰেহে বুজা পৰাৰ হাতখন প্ৰথমে আগবঢ়াব লাগে। কষ্ট যেন আমাৰ জন্মস্বত্ব। তোমালোকৰ ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰিয়েই কথা কেইটা ক'লো মোক ভুল নুবুজিবা। দুয়োজনী সাৱটি কান্দিব ধৰিলে।

অনিচ্ছা স্বত্বেও মনামীয়ে ভৰা ঘৰখন এৰি প্ৰবীনৰ লগত গুচি গৈছিল তৈলনগৰী ডিগবৈলে তাই সজাব বিচাৰিছিল তাই আৰু প্ৰবীনৰ সংসাৰখন। কিন্তু তাইৰ প্ৰতিটো কথাতে খুঁত উলিয়াতো প্ৰবীনৰ যেন এটা নিয়ম হৈ পৰিছিল। আন নালাগে তাইৰ মনৰ ইচ্ছাত পিন্ধিবও নোৱাৰিছিল। তাই লগত অনা মাকে বোৱা কাপোৰবোৰ প্ৰবীনে Out deted বুলি উলিয়াবই নিদিছিল। প্ৰথমে মনামীয়ে ভাবিছিল এয়া তাৰ তাইৰ প্ৰতি থকা মৰম। কিন্তু লাহে লাহে মনামী অতিষ্ঠ হৈ পৰিছিল। তাইৰ ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ ছিগিছিল তেতিয়া তাইৰ প্ৰতিটো কথাতেই সন্দেহ কৰা প্ৰবীনে যেতিয়া কলেজলৈ যাওঁতে গাড়ীত ড্ৰাইভাৰ যোৱাৰ উপৰিও কাম কৰা মানুহজনীক পঠিয়াই দিছিল। তাইৰ আত্মসন্মানত পৰা এই আঘাটত তাই ঝৰ্ কৈ খহি পৰিছিল কিন্তু ইমানৰ মাজতো মনামীলৈ আহিছিল সুখৰ বতৰা। সৰুতে দৰা-কইনা খেলোতে সদায় কন্যা-দৰাৰ মাক হ'বলৈ ভাল পোৱা মনামীয়ে যেতিয়া গম পাইছিল তাই মাক হ'বলৈ ওলোৱাৰ খবৰ। তাই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ উঠিছিল। সেইদিনা সন্ধ্যা প্ৰবীন অহালৈ তাই বৰ আশাৰে বাট চাই আছিল। আৰু যিমানপাৰে সি বিচৰা ধৰনে ঘৰটো সজাইছিল। কিন্তু .... । সেই হেঁপাহ কৰ্পূৰৰ দৰে উৰি গৈছিল যেতিয়া প্ৰবীনে কৈছিল — 'ইমান সোনকালে কেঁচুৱা কিয়? তুমি ইমান সোনকালে দেখিবলৈ বেয়া হৈ যোৱাটো মই নিবিচাৰো। আৰু যদিহে ছোৱালী হয়?? আকাশখন মনামীৰ মুৰৰ ওপৰত ভাগি পৰিছিল তাই কান্দি কান্দি অৰুণিমালৈ ফ'ন কৰি সকলো কথা জনাইছিল। ফ'নৰ ইটো পাৰে অৰুণিমাও যে মুক হৈ পৰিছিল। আৰু পিচ দিনাই প্ৰদীপ বৰুৱা আৰু অৰুণিমা আহি ডিগবৈ ওলাইছিলহি। প্ৰবীন বৰুৱাই ভায়েকক কাষতে বহুৱাই বুজাইছিল। 'মনামী তোৰ পত্নী হ'লেও, তাইৰ ওপৰত তোৰ অধিকাৰ থাকিলেও মনামীৰ নিজা বুলি মন এটা আছে। জীৱনতো যাপন কৰিবৰ বাবেই তাইতো স্বাধীনতা আছে। প্ৰবীনে মাত্ৰ শুনি গৈছিল। ককায়েকহঁত থকালৈকে প্ৰবীন সহজ হৈয়ে আছিল। কিন্তু তেওঁলোক যোৱাৰ পিছত প্ৰবীন যেন মানুহ হৈ থকা নাছিল। মনামীক গতিয়াই বিচনাত পেলাই সি চিঞৰি উঠিছিল। তই মোৰ দাদা-বৌক মোৰ পৰা আঁতৰাই পঠালি। তাইৰ সকলো বস্তু সি মজিয়ালৈ দলিয়াই দিছিল। আৰু তাৰ সকলো বস্তু লৈ গেষ্ট ৰুমলৈ গুচি গৈছিল। এখন ঘৰত দুটা প্ৰাণী দুইমূৰে থাকিবলৈ লৈছিল। দিনে দিনে বাঢ়ি অহা দুৰত্বই তাইক অৱশ কৰি তুলিছিল। তাই ভাৱিছিল তাইৰ আহিব লগা সন্তানে বাৰু ভৰা ঘৰখন দেখি পাবনে? প্ৰবীনৰ বাৰু কেতিয়াবা অনুশোচনা হ'ব নে? ইমানবোৰ প্ৰশ্নৰ মাজত মনামী উত্তৰ বিহীন হৈ পৰিছিল। আৰু এনেকৈ প্ৰেমাবিহীন বুজা পৰা নথকা এখন সংসাৰ চলাই মনামীয়ে জন্ম দিছিল এটা কন্যা সন্তানক। প্ৰবীন তেতিয়াও তাইৰ কাষত নাছিল। কৰ্তব্যৰ দোহাই দি চেমিনাৰ এখনৰ বাবে সি বেংকক পাইছিলগৈ। মনামীয়ে কণমানি জনীক বুকুত সাবটি লৈ উচুপি উঠিছিল আৰু ভাৱিছিল প্ৰবীন তোমাৰ বাৰু মোলৈ এবাৰো মনত পৰা নাইনে। মোৰ বুকুত এয়া তোমাৰ সন্তান। তাইৰ কণমানি বুকুখনে মোৰ বুকুত স্পন্দন তুলিছে। তাইৰ শিৰাই শিৰাই তোমাৰেই তেজ প্ৰৱাহিত হৈছে। আহা প্ৰবীন চোঁৱাহি আমাৰ ভৱিষ্যত। কিন্তু প্ৰবীন অহা নাছিল। মনামীৰ মাক-দেউতাকে মনামীক বুজাই বহাই নাৰ্ছিংহোমাৰ পৰা নিজা ঘৰলৈ লৈ আহিছিল। বৰজনা প্ৰদীপ বৰুৱা, জ্যাক অৰুণিমা, আৰু প্ৰবীনৰ বায়েক কেওগৰাকীয়ে সেইকেইদিন মনামীক আৱৰি আছিল। তেওঁলোকে কৈছিল - "মনা তোমাৰ যিকোনো সিদ্ধান্ততে আমি লগতেই আছোঁ।" মনামীয়ে সিদ্ধান্ত লৈছিল 'মৌ' ক অকলে ডাঙৰ কৰাৰ। তাই ভাৱিছিল তাই পাৰিব মৌক এক সুস্থ মানসিকতাৰে গঢ় দিবলৈ। তাই মোক শিকাব জীৱন মানে কেৱল জীয়াই থকা নহয়।

'বাইদেউ তেল ল'ব লাগিছিল। মনামী চক্ খাই উঠিল। চেঃ ইমানপৰে তাই কি যে কথাবোৰ ভাবি আছিল। তাই তপনক টকা পাঁচশ দি কলে, ব'ল তপন সোনকাল কৰ, চেমিনাৰখন সোনকালে পাবলৈ লাগে।□

সুখৰ ৰেঙনিৰ প্ৰতীক্ষা

সোণমনি পগাগ

"लहरो से डर कर नौका पार नही होती
कौशिश करने वालो को कभी हार नही हौती।"

শিৱসাগৰ জিলাৰ সোণাৰি অঞ্চলৰ ৰতনপুৰ নামৰ ভিতৰুৱা ঠাই। এই ৰতনপুৰতে বাস কৰিছিল এটা দুখীয়া সৰু পৰিয়াল। পৰিয়ালটো আছিল মাক, দেউতাক আৰু তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ ল'ৰা ৰাজ। ৰাজ যদিও দুখীয়া পৰিয়ালৰ সন্তান আছিল সি পঢ়া-শুনা আৰু খেলা-ধূলাত পাকৈত আছিল। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্ত্তি কৰে। দেউতাক ৰেণু আছিল ৰতনপুৰ চাহ বাগিছাৰ এজন কৰ্মী আৰু এজন সহজ সৰল তথা সৎ আদৰ্শৱান ব্যক্তি। বাগানত কাম কৰি দুখীয়া পৰিয়াল পোহ পাল দিয়াৰ উপৰিও দুয়োটা ল'ৰা-ছোৱালীৰ পঢ়া-শুনাৰ দায়িত্ব লৈছিল। ভনীয়েক বৰ্তমান নৱম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী।

কলেজৰ প্ৰথম দিনাখন কলেজৰ প্ৰাংগনত ভৰি দি ৰাজৰ মনতো কিমান যে ভাল লাগিছিল। সি দেউতাকে দেখা সপোনৰ এটি পোহৰৰ দিশ পাৰ কৰিব পাৰিলে। কলেজত ৰাজৰ বহুতো নতুন বন্ধুৰ লগত চিনাকী হ'ল। লগতে ৰাজে এজনী ধুনীয়া মৰম লগা ছোৱালীৰ লগতো চিনাকী হ'ল। তাইৰ নাম স্নেহা। স্নেহা ধনী পৰিয়ালৰ ছোৱালী আছিল যদিও তাই মানুহৰ মাজত ধনী দুখীয়াৰ ভেদা-ভেদ ভাব ৰখা নাছিল। তাই ভাল গান গাইছিল। তাই ৰাজৰ সহজ মনক খুব ভাল পাইছিল। আৰু পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত তাই ৰাজক সহায়ো কৰিছিল। ক্লাছ নথকাৰ সময়ত দুয়ো প্ৰায় একে লগে থাকে। দুয়োৰ বন্ধুত্ব লাহে লাহে ঘনিষ্ঠ হ'বলৈ ধৰিলে। আৰু এই বন্ধুত্বই এদিন প্ৰেমত পৰিণত হ'ল।

এদিনাখনৰ কথা। সেইদিনা আছিল দেওবাৰ। ৰাজে ভনীয়েকৰ সৈতে মোমায়েকৰ ঘৰলৈ গৈছিল। উভতি আহোঁতে সন্ধিয়া লাগিল। ঘৰ পোৱাৰ অলপ আগতে সি দেখিলে সিহঁতৰ পদুলিত বহুত মানুহ গোট খাই আছে। সি দেখিলে যে পদুলিৰ ভিতৰৰ চোতালত এটা মৃতদেহ বগা কাপোৰে ঢাকি থোৱা আছে। আৰু কাষত মাক বহি কান্দি আছে। মানুহৰ ভিৰৰ পৰা প্ৰায় দৌৰি অহা দি ৰাজ আহি মাকৰ কাষলৈ মা মা কৈ চিঞৰি আহিল। আৰু এজনে কোৱা শুনিলে বাগানৰ পৰা উভতি আহোঁতে বনৰীয়া হাতীৰ আক্ৰমণত দেউতাক থিতাতে নিহত হ'ল। ৰাইজৰ সহযোগত দেউতাকক মুখাগ্নি কৰা হ'ল। আৰু ৰাতিয়ে মাকক চিকিৎসালয়ত ভৰ্ত্তি কৰায়। পিছ দিনাখন স্নেহাৰ লগতে ৰাজৰ কেইবাজনো অন্তৰংগ বন্ধু আহিল খবৰ ল'বলৈ। ৰাজে সকলোকে ঘটনাৰ সৰ্ম্পকে কলে। এনে আকস্মিক অঘটনটোৱে ৰাজৰ জীৱনলৈ অন্ধকাৰ নমাই আনিলে। অসুস্থ মাকৰ চিকিৎসা আৰু ভনীয়েকৰ পঢ়া-শুনাৰ বাবে ৰাজ নিজৰ পঢ়া-শুনাও বাদ দিব লগা হ'ল। আৰু হাতত দা লৈ হাজিৰা কৰিবলৈ ওলাই আহিব লগা হ'ল। কিয়নো উপাৰ্জন একমাত্ৰ সাৰথি আছিল ৰাজৰ দেউতাক। এতিয়া এওঁ নাই যিহেতু এতিয়া উৰ্পাজনৰ সাৰথি হ'ব লগা হ'ল ৰাজ। এইবোৰৰ মাজতো ৰাজে স্নেহাক পাহৰিব পৰা নাই। মাজে মাজে দুয়ো লগ কৰি মনৰ কথা পাতে। এনেকৈ কেইবা বছৰো পাৰ হ'ল। এদিন ৰাজে স্নেহাক ক'লে যে তুমি হৈছা ধনী ঘৰৰ শিক্ষিতা ছোৱালী আৰু মই দিন হাজিৰা কৰি পেট পোহা এজন যুৱক। তোমালোকৰ ঘৰখনে আমাৰ সম্পৰ্ক কেতিয়াও মানি নলয়। সেইয়ে তুমি মোক পাহৰি যোৱাই ভাল। তাকে শুনি স্নেহাই ৰাজক ক'লে; মানুহক ধন সোণ, টকা পইচাৰে জুখিব পৰা নাযায়। তুমি টকাৰে দুখীয়া হ'ব পাৰা মনৰ দুখীয়া নহয়। তুমি সৎ পথেৰে উপাৰ্জন কৰিবলৈ শিকিছা তাৰ বাবে মই বহুত সুখী। মই ভাবো মই তোমাৰ পৰা টকাৰ সুখ নাপালেও মনৰ সুখী হ'ব পাৰিম। মই তোমাক ভাল পাওঁ আৰু তোমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰিম। এই কথা শুনি ৰাজৰ মনোবল বাঢ়িল। আৰু স্নেহাৰ প্ৰেম আৰু প্ৰেৰণাৰ ফলত ৰাজ সেনাবাহিনীত নিযুক্তি পালে আৰু স্নেহা কোনো এটা বৃত্তীয় প্ৰতিষ্ঠানত কাম কৰে। ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছত দুয়োৰে নিজৰ এখন সুখৰ সংসাৰ গঢ়িলে।□

কোন কাৰ চেনেহৰ, কোন কাৰ মৰমৰ ...?

আৰতি মাছাৰী
স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

'সম্পৰ্ক' এটি সৰু শব্দ। কিন্তু ব্যাপক আৰু গভীৰ তাৰ পৰিসৰ। সম্পৰ্ক হৈছে নেদেখা এক এনাজৰীৰ বান্ধোন, যি বান্ধোনত বান্ধ খাই আছে সমগ্ৰ আকাশ পাতাল, জীৱ-জন্তু আমি সকলো। বিখ্যাত গ্ৰীক দাৰ্শনিক এৰিষ্টটলে কৈছিল "Man is a social being" অৰ্থাৎ মানুহ হৈছে এক সামাজিক প্ৰাণী। আমি কোনেও সমাজ তথা এই পৃথিৱীখনত অকলশৰীয়াকৈ জীৱন অতিবাহিত কৰিব নোৱাৰোঁ। সেয়ে আমি অবধাৰিত ভাৱে বান্ধ খাওঁ কাৰোবাত মায়াময় সম্পৰ্কৰ বান্ধোনেৰে।

সম্পৰ্ক বিভিন্ন ধৰণে গঢ় লৈ উঠে। পিতৃ-মাতৃ, দাদা-বাইদেউ, মিতিৰ-কুটুমৰ উপৰিও ছাত্ৰ-শিক্ষক, বন্ধু-সহপাঠী, প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা আদি কৰি ঘৰৰ ভিতৰত বা বাহিৰত গঢ় লয় এই সম্পৰ্ক। ইয়াতে কিছুমান সম্পৰ্ক ক্ষণস্থায়ী হয় কিন্তু কিছুমান সম্পৰ্কৰ এনাজৰীডালে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত কেতিয়াবা ইমান কটকটীয়াকৈ বান্ধ একোটা দি যায় যে আমি সেই বান্ধোন চিঙি ওলাই আহিবলৈ কষ্ট পাওঁ। তদুপৰি কেতিয়াবা তেজ মঙহৰ সম্পৰ্কতকৈও দৃঢ় হৈ পৰে এনে সম্পৰ্কবোৰ।

জীৱনৰ প্ৰথম পুৱাতে গঢ় লৈ উঠে পোন প্ৰথমতে নিজৰ ঘৰখনৰ লগত এক মধুৰ সম্পৰ্ক। মা-দেউতা ককাই ভনীৰ মাজত গঢ় লয় এক পাৰস্পৰিক বুজা পৰা, প্ৰেম শ্ৰদ্ধা, বিশ্বাস আৰু আন্তৰিকতা। মা-দেউতাই হৈছে আমাৰ আদি গুৰু তথা জীৱন কঠিয়া তলিখনেই হৈছে ঘৰখন। তেওঁলোকৰ ছত্ৰছায়াতে আমি জীৱন বাটত খোজ দিবলৈ শিকোঁ। এই নিবিড় সম্পৰ্কৰ পিছতেই হৈছে শিক্ষক ছাত্ৰৰ সম্পৰ্ক। শিক্ষকৰ প্ৰতি ছাত্ৰৰ অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা আৰু ছাত্ৰৰ প্ৰতি শিক্ষকৰ অনুশাসনমূলক মৰমৰ মাজতে জীপ পাই উঠে এই সম্পৰ্ক। শিক্ষক ছাত্ৰৰ মধুৰ সম্পৰ্কৰ আধাৰতে শিক্ষা লাভ সহজ আৰু আনন্দময় হৈ উঠে। শিক্ষকৰ প্ৰভাৱতে সলনি হয় অনেক ছাত্ৰৰ জীৱনৰ গতি পথ।

বাহ্যিক জগতত খোজ পেলোৱাৰ লগে লগে পাওঁ বন্ধু বা বান্ধৱী। কেতিয়াবা কিছু বন্ধু বা বান্ধৱী আমাৰ জীৱনত নিকট আত্মীয়তকৈও নিকটতম হৈ উঠে। এক এৰাব নোৱাৰা পবিত্ৰ সম্পৰ্ক এই বন্ধুত্ব। অৱশ্যে প্ৰকৃত বন্ধু বা বান্ধবী খুব কম সংখ্যক মানুহৰ ভাগ্যতহে পোৱা দেখা যায়। বন্ধু হ'ব লাগে সুখ-দুখ, হাঁহি কান্দোন সমানে ভাগ কৰি ল'ব পৰা শক্তিশালী কান্ধ। নিভাজ, স্বতঃস্ফূৰ্ত স্পষ্ট বন্ধুত্ব ৰৈ যায় আজীৱন। ক'ব পাৰি নাই কোনো বন্ধুত্বৰ পৰিধি। বিপদ কালত কাষত পাবলৈ দুআষাৰ গোপন কথা পাতিবলৈ প্ৰয়োজন বন্ধুত্বৰ। কোৱা হয় "A friend in need is a friend indeed" এসময়ৰ 'পত্ৰবন্ধু' বৰ্তমান 'ফেচবুক' আদি সামাজিক নেটৱাকিং ব্যৱস্থায়ো অনেক বন্ধুত্বৰ জোৱাৰ তুলিছে। এই সম্পৰ্ক যেনেকৈয়ে আৰম্ভ নহওক কিয় সচাঁ বন্ধুত্ব কিন্তু সকলোৱে নাপাই বিচাৰি। সচাঁ বন্ধুত্বই জীৱনটো সজীৱ আৰু ৰসাল কৰি তোলে।

প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ সম্পৰ্কও হৈছে এক পবিত্ৰ আৰু মধুৰ সম্পৰ্ক। ই বুকুৰ মাজত জন্মা এক পৰম কল্যান সম্পৰ্ক। কবিৰ ভাষাত প্ৰেম 'আৱৰণ খুলি হৃদয় জুৰায়' প্ৰেমত লুকাই থাকে এক নেদেখা শক্তি আৰু থাকে কিছুমান মিঠা... আবেগ, অনুভূতি প্ৰেমে নামানে কোনো বাধা বিঘিনি, উচ্চ নীচ, ধনী-দুখীয়া জাতি, সম্প্ৰদায়। দুটি মন এক হৈ দেখে জীৱনত অযুত সপোন। এগৰাকী প্ৰকৃত প্ৰেমৰ গৰাকী খুব কম সংখ্যক ভাগ্যৱান মানুহ হে হয়। প্ৰেম অবিহনে এটি জীৱন আধৰুৱা। সকলো মানুহৰ জীৱনত এবাৰ নহয় এবাৰ প্ৰেমে ভুমুকি মাৰেহি।

কৰ্মক্ষেত্ৰতো গঢ়ি উঠে এক নামহীন সম্পৰ্ক। সহকৰ্মীৰ সৈতে হোৱা স্বাভাৱিক, মধুৰ, আন্তৰিকতা পূৰ্ণ সম্পৰ্কই কৰ্মদক্ষতা বৃদ্ধি কৰে। সৃষ্টি কৰে সহযোগিতা, মৰম, চেনেহ, আস্থা। তেনেদৰেই কেতিয়াবা গঢ় লয় ঘৰুৱা কাম বনত সহায় কৰা ব্যক্তিজনৰ সৈতেও। এই সম্পৰ্কই কেতিয়াবা এনে এক পৰ্যায় পায়গৈ যে নিঃসংকোচে ঘৰৰ চাবিকোছাও ব্যক্তিজনৰ হাতত থব পাৰে।

ডাকে কৈ গৈছে - 'ওলায় দেখিবা যাক, শত্ৰু নাভাবিবা তাক' বিপদে আপদে সময়ত অসময়ে কাষলৈ দৌৰ মাৰি অহা প্ৰতিযোগীজন আমাৰ আত্মীয় কুটুম্বতকৈ হয় বেছি আপোন।

সম্পৰ্কৰ এনাজৰীডালে কেতিয়া কাক কেনেকৈ মেৰাই ধৰে কোনো নিৰ্দিষ্ট সময় সীমা নাই। পুৱা বাতৰি কাকত দিবলৈ অহা হকাৰজন, গাখীৰ দিবলৈ অহা গুৱালজন, নিৰ্দ্দিষ্ট দোকানী কেইজন, সদায় বিদ্যালয়লৈ অহা যোৱা কৰা গাড়ী কেইখন ইত্যাদি কিমান যে সম্পৰ্কই আমাক আবৰি আছে। এই সকলোবোৰ এক নামবিহীন সম্পৰ্ক। তদুপৰি প্ৰকৃতি জগতৰ পদুলি মুখৰ সেই কৃষ্ণচূড়া গছজোপা, চৌদিশে সুগন্ধিৰে মলমলাই ৰখা শেৱালি ফুল জুপি, ৰাতিপুৱা শুই উঠি দেখা শালিকা চৰাইহাল, গোহালিৰ মৰম লগা গৰু কেইটা, আমাক দেখাৰ লগে লগে জপিয়াই মৰমৰ সম্ভাষণ দিয়া কুকুৰটো তাৰ সেই ভৌ ভৌ শব্দৰে গঢ়ি উঠা আমাৰ সম্পৰ্কবোৰৰ কি নাম? কিন্তু এইবোৰেও জানো আমাৰ জীৱনটো জীপাল কৰি তোলা নাই?

সচাঁই 'সম্পৰ্ক' এক পৰম শ্ৰুতিমধুৰ শব্দ। এই সম্পৰ্কৰ মাজত পাওঁ এক অনাবিল আনন্দ। বিচাৰি পাওঁ এক সুকীয়া জগত।❑

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

অনুভৱ

হাচিবুন চুলতানা
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

তাইৰ মূৰত কোনোৱাই মৰম কৰাত তাই ঘুৰি চাই দেখিলে ৰুমা মাহীয়ে তাইক মৰম কৰি আছে। ওচৰতে অবিনাশ ৰৈ আছে। তাই আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলে। আজি অফিচত লগ পোৱা মানুহজনৰ কথা মনত পৰি হুক হুকাই কান্দি উঠিল। মাকলৈও মনত পৰিল। নিজৰ ভাগ্যৰ ওপৰত খং উঠিল।

এটা এটাকৈ তাইৰ মাকে কোৱা কথাবোৰ মনত পৰিল। শৈশৱত পোৱা তিৰস্কাৰে তাইৰ মনটো পুনৰ জোকাৰি গল। মাকে তাইৰ বাবে কম কষ্ট কৰিছিল নে? জন্মৰ পৰা আজিলৈকে দেউতাৰ মুখখন দেখি নোপোৱাৰ বাবে তাইৰ মনত কম কষ্ট হৈছিল নে? এই সৰু চহৰখনত মাক শেৱালিক সকলোৱে চিনি পাইছিল। গহীন মুখৰ মাকজনীয়ে যেন হাঁহিবলৈও পাহৰি গৈছিল। এই সৰু কলনীখনত কাম কৰিয়েই তাইক মাকে বহু কষ্ট কৰি ডাঙৰ কৰিছিল। সৰুৰে পৰা মাকৰ কষ্ট দেখি মাকক তাই বহুত সুখী কৰিম বুলি ভাবি থৈছিল।

তাই সৰুৰে পৰা দেখিছিল। মাকে তাইক প্ৰত্যেক সময়তে চকু ৰাখিছিল। ৰুমা মাহীৰ ল'ৰা অবিনাশৰ পৰাও তাইক আঁতৰাই ৰাখিছিল। আৰু তাই যেতিয়া প্ৰথম চাকৰিত জইন কৰিছিল। সেই দিনাই মাকে তাইক মাকৰ জীৱনৰ গোপন কথাবোৰ জনাইছিল। ইয়াৰ আগতেই তাইয়ো মাকে মনত দুখ পাব বুলি কোনো কথা সোধা নাছিল।

মাকৰ ঘৰ আছিল বৰপেটাৰ চেঙা নামৰ ঠাইখনত। মাকৰ ঘৰৰ ওচৰতে আছিল মৌজাদাৰ নন্দন বৰুৱাৰ ঘৰ। তেওঁৰে ল'ৰা অতনুৰ প্ৰেমত পৰিছিল মাক। আৰু অকনমান ভুলৰ পৰিণতি স্বৰূপে তাইৰ আগমন হৈছিল। মাকে অতনুক জনাইছিল, সিহঁতৰ ভুলৰ মৰমৰ সাক্ষী দিবলৈ কোনোবা সিহঁতৰ মাজলৈ আহি আছে। অতনুৱে মাকক বহুত বুজাইছিল গৰ্ভস্থ সন্তানটিক নষ্ট কৰি দিবলৈ, যিহেতু দেউতাক অতনুৰ সেই সময়ত কোনো উপাৰ্জন নাছিল। জেদি মাকে কথা নুশুনাকৈ এদিন গুচি আহিছিল এই নামৰূপৰ মাকৰ বান্ধৱী ৰুমা মাহীৰ ঘৰলৈ।

আৰু ৰুমা মাহীৰ ঘৰতে তাইৰ জন্ম হৈছিল। ৰুমা মাহীৰ ল'ৰা অবিনাশ আৰু তাই সৰুৰে পৰা একে লগে ডাঙৰ হৈছিল। পাৰ হৈছিল শৈশৱ।

তাই যেতিয়া ডাঙৰ হৈছিল তেতিয়া অবিনাশে ভালপোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল। তাই একে চাতেই নাকচ কৰিছিল। যিহেতু মাকৰ গহীন মুখখনে যেন তাইক এইবোৰৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিছিল, তথাপি তাই অবিনাশক মনে মনে ভাল পাই পেলাইছিল।

আজি তাইৰ অফিচত চেঙাৰ এজন মানুহক লগ পাইছিল, মনটোক বুজাব নোৱাৰি ভয়ে ভয়ে সুধি পেলাইছিল মৌজাদাৰ নন্দন বৰুৱাক চিনি পাই নে? অতনু বৰুৱাই কি কৰি আছে?

মানুহজনে জনাইছিল যে নন্দন বৰুৱাই আজি প্ৰায় ১৫ বছৰৰ আগতেই একমাত্ৰ পুত্ৰ অতনু বৰুৱাই আত্মহত্যা কৰাৰ পিছত বোবা হৈ গৈছিল।

অফিচত তাইৰ মন বহা নাছিল। সেয়েহে তাই ঘৰলৈ আহি হিয়া উজাৰি কান্দিছিল। তাইৰ এনে লাগিছিল যেন মাকৰ জেদি মনোভাৱটোৰ বাবেই দেউতাকে যেন সিহঁতক বিচাৰি নাপাই আত্মহত্যা কৰিছিল। ককাক বোবা হৈছিল।

কালিলৈ তাইৰ মাকৰ মৃত্যুৰ এবছৰ হ'ব। আৰু তাই সিদ্ধান্ত ল'লে মাক আৰু দেউতাকৰ স্মৃতিত কালিলৈ তাই এটা ভাল কাম কৰিব।

তাই ৰুমা মাহী আৰু অবিনাশক মনৰ সকলো কথা খুলি কলে। ৰুমা মাহীয়ে হাঁহি হাঁহি ক'লে তেনেহ'লে আজিয়ে সেই ভাল কামতো কৰোঁ দিয়া। অবিনাশক চকুৰে কিবা ক'লে, লগে লগে অবিনাশে তাইৰ হাতত আঙঠি পিন্ধাই দিলে।

ৰুমা মাহীয়ে ক'লে দুখন হৃদয়ৰ মিলনতকৈ আৰু কি ভাল কাম হ'ব পাৰে। তাইৰ এনে লাগিল যেন ৰুমা মাহীৰ লগতে মাক আৰু দেউতাকেও তাইক আশীৰ্বাদ কৰিছে...... ।□

কবিতা কানন

অশ্ৰাব্য অসহনীয়

ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা

ধাতৰ বোকাত কৰ্ষণ কৰোঁ
বৰ্ণসংকৰ শইচ
'উৰ্বৰা' ডিস্ক'থেকৰ মজিয়া ৰসেৰে তিয়াই
আকাশভেদা প্ৰজাতি আমি।
পূবৰ নীৰৱ আকাশৰ পবিত্ৰ নীলা,
ডুব যায় সেয়ে
গোপন কোঠাৰ মখমলী এন্ধাৰ শেঁতেলীত।
শকুন্তলাৰ আঁচলত ধূলি ছটিয়াই
ডান্টে বিয়েট্ৰীছক ফাঁচী দিয়া হয়।
ৰমন্যাসিক জোনাকতো প্ৰেয়সীৰ
শৰীৰ নেফানেফ কৰি
বিচৰা হয় এটা চিম্পাঞ্জীৰ ঠাঁচ।
জোখমাখ কৰা হয়
আদিমতাৰ পৰা অত্যাধুনিকতালৈ
কিমান দূৰ বাট?
এটা সত্যক বিকৃত কৰি
হত্যা কৰা হয় আন এক সত্যক।
যুক্তিত ভেঁজা দি যুক্তিৰেই ডিঙিত
তৰোৱাল বহাই
স্নেহাৰ্শীষক অভিশাপ বুলি ভবা প্ৰজাতি আমি।
এতিয়া ঘিণলগা সচাঁই আৰৱে পৃথিৱীক
বাৰে বাৰে কিয় বলাৎকাৰ হয় কবিতাবোৰৰ
ছিঃ ছিঃ ছিঃ!!!

বিষাদৰ জীয়া ৰূপ

মণিদীপা লাহন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

হেঁপাহৰ উন্মাদনাত
বহুদিনৰ অন্তত আকৌ আহিছো
সমুখৰ সেউজীয়া দুববিৰিডৰালৈ।
জোনাকৰ স্নিগ্ধতা আৰু তিৰবিৰ তৰাবোৰৰ
লুকাভাকু চাবলৈ...
মন মোৰ উৰি যায়
কোনোবা অসীম সীমান্তলৈ
শৰতৰ শেৱালীৰ স্নিগ্ধ সুবাসে
মোৰ মন ধোৱাই নিলে...
সন্ধিয়াৰ মৃদু সমীৰণজাকে,
কাণে কাণে যেন তাৰেই বতৰা দিলে
হঠাৎ এচমকা কলীয়া ডাৱৰে
আহি ধূসৰিত কৰিলে
মোৰ জীয়া সপোনৰ
জীৱন্ত ৰূপবোৰ
যদিহে সচাঁকৈ তোমাৰ অপ্ৰিয় হয়
নিজৰাৰ স্বচ্ছতা
জোনাকৰ মাদকতা আৰু
সীমাহীন ভালপোৱা।
তথাপিও কিয়বাৰু
পুনৰাবৃত্তি হোৱা তুমি?
মোৰ অশান্ত মনলৈ
বিষাদৰ এজাক ধুমুহা হৈ??....

স্মৃতিয়ে কাকো শুব নিদিয়ে

অতুল বৰগোহাঁই
ইংৰাজী বিভাগ, তৃতীয় বৰ্ষ

এটি গোপন পথেৰে মোৰ যাত্ৰা
হঠাৎ সিদ্ধান্ত ললো পোহৰ পিয়াসী চৰাই জনীৰ সতে
বৰ্তমানৰ পৰা অতীতলৈ
সপোনবোৰ সুমথিৰা হোৱাৰ হেঁপাহত
নিসংগ হৈ পৰিল হৃদয়
বৰ্তমানৰ পিঠিত উঠি অতীতৰ সন্ধানত
অথচ তুমি প্ৰহেলিকা হৈ ৰ'লা
স্মৃতিৰ এজাক বৰষুণ
তিতিল মাথো মোৰ হৃদয় যি অবুজ
তেজবোৰ গোট মাৰি বৰফ হ'ল
বহু যুগ পাৰ হৈ
এতিয়া মই মাথো শ্ৰান্ত ক্লান্ত
সময় ধাৰলৈ লৈ জীয়াই আছো।
আশা হতাশাৰ ঘৰত পালিত এটি শিশু।
স্মৃতিক জানো কোনোবাই জগাই
স্মৃতিয়েহে তোমাক জগাব গভীৰ নিদ্ৰাটো
স্মৃতিয়ে কাকো শুব নিদিয়ে।

ভালপোৱা

চক্ৰধৰ বাইলুং
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ
উপ-সভাপতি (২০১৩-১৩ বৰ্ষ)

সচাঁই,
তুমি নজনাকৈয়ে
প্ৰেমত পৰিলো তোমাৰ
তোমাৰ উঠত ওলমি থকা
হালধিয়া হাঁহিটিৰ প্ৰেমত পৰিলো
অজানিতে....।।
তুমিতো নাজানা....?
এতিয়া মোৰ প্ৰতিটো উশাহত পান কৰোঁ
তোমাক ভালপোৱাৰ এবুকু হেঁপাহ
প্ৰতিটো নিশাহত উফৰি পৰে
একো একোটা প্ৰেমৰ কবিতা
তোমাক ভাল পাব খোজা।।
এতিয়া প্ৰতিটো নিশাই তোমাৰ সতে
কথা পাতো... সপোনত....
এবুকু প্ৰেমৰ....
নতুন সপোন দেখো ....
এবুকু জীৱনৰ
সেউজীয়া সপোন....।।
এনেকৈয়ে,
ভালপোৱাৰ আয়োজন কৰিলো
তোমাক....
তোমাৰ অজানিতে
গোপনে .... ক্ৰমশঃ ....।।

তোমাৰ বাবে চাৰিটা স্তৱক

পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই
স্নাতক পঞ্চম যান্মাষিক
ইংৰাজী বিভাগ

(১)
'তুমি' আহিব খুজিছিলা
সেউজীয়া জখলা বগাই;
আহিছিল বৰষুণ জাকো
ধপধপনি বাঢ়িছিল মোৰ
ৰঘুমলা হৈ....।
কিন্তু উভতি চাওঁতে
তাত একো নাছিল;
আছিল মোক উপহাস কৰা
এখন অচিনাকি আকাশ
আৰু এটা পৰিত্যক্ত বাট।

(২)
মোৰ চকুৰ কাজল ভাল পোৱা 'তুমি'
ওঁঠত ৰং জানো ভাল পাইছিলা?
কাজলৰ বৰণ সঘনাই সলনি হ'লে
কেনে লাগে বাৰু?
ফাগুনীয়া হেঁপাহবোৰ যেতিয়া বাঢ়ি আহে
ধূলিৰ দৰে উৰুৱাই দিব পাৰিবা জানো?

(৩)
'তোমাৰ' চোতালৰ হাচনাহানা
দেখিছোঁ মই;
হয়তো তুমি নাজানা,
হয়তো জানিব নিবিচাৰা।
নিৰ্দোষী প্ৰেমিক কবি তুমি
মোৰ হৃদয়ৰ খবৰ ৰাখিছা?
যাযাবৰ হৃদয়ৰ গাঁথা
সদায় মৌন হৈ ৰ'ব,
অন্ত হ'ব সেই অসীমৰ
বিন্দুসম পোহৰত।

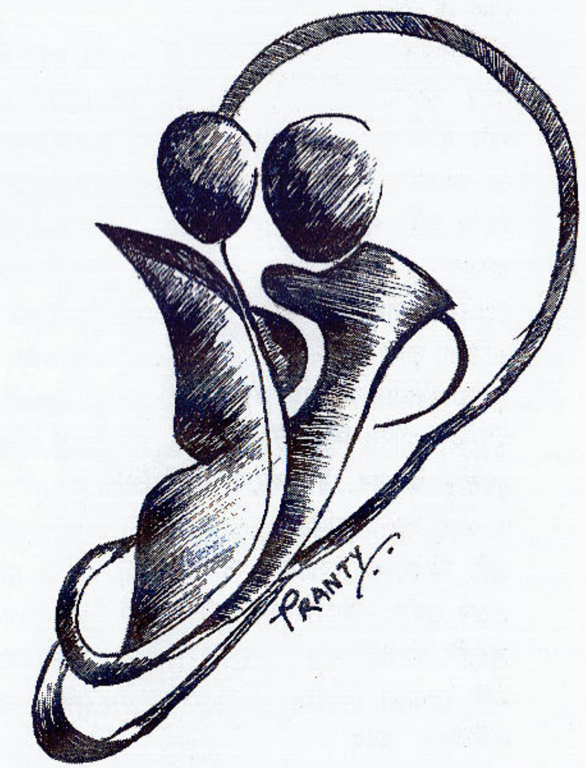

(৪)
অনুগ্ৰহ কৰিছো....
ৰাখিবা তুমি
আকৌ নাহিবা সেই
জখলা বগাই
মোৰ শাওনৰ পথাৰ
বোকাৰে উপচি পৰে।
হেঁপাহৰ ৰঙো ইমান
ধূসৰ হ'ব পাৰেনে?
যেনেকৈ ধূসৰ হয় আজি
এযুৰ চিনাকি চকুৰ 'কাজল'।

বিষাদৰ ৰজনী

বৰ্ণালী হাতীবৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, শিক্ষা বিভাগ

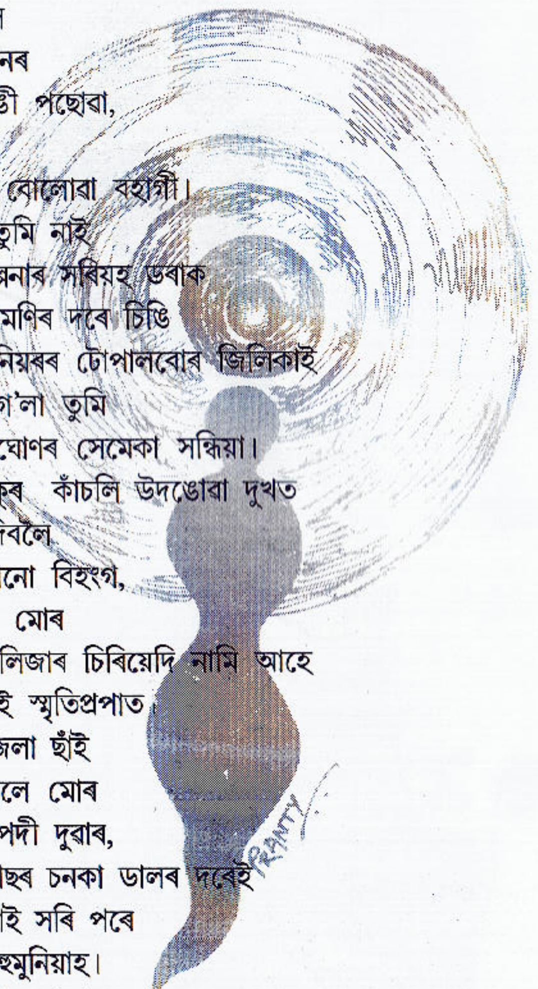

তোমাৰ সান্নিধ্যত
পাৰ কৰিলো
বহু শৰতৰ
স্নিগ্ধ সন্ধিয়া,
পাৰ হ'ল
বহু ফাগুনৰ
মদাৰ ৰঙী পছোৱা,
বসন্তৰ
জেতুকা বোলোৱা বহাগী।
এতিয়া তুমি নাই
মোৰ কল্পনাৰ সবিয়হ ডৰাক
মুকুতাৰ মণিৰ দৰে চিঙি
দুচকুত নিয়ৰৰ টোপালবোৰ জিলিকাই
আঁতৰি গ'লা তুমি
এটি আঘোণৰ সেমেকা সন্ধিয়া।
মোৰ বুকুৰ কাঁচলি উদঙোৱা দুখত
সহাঁৰি দিবলৈ
নাই কোনো বিহংগ,
এতিয়াও মোৰ
কেঁচা কলিজাৰ চিৰিয়েদি নামি আহে
তোমাৰেই স্মৃতিপ্ৰপাত।
দুখৰ কজলা ছাঁই
ভাঙি নিলে মোৰ
সুখৰ ধ্ৰুপদী দুৱাৰ,
শুকান গছৰ চনকা ডালৰ দৰেই
কেৰমেৰাই সৰি পৰে
বিষাদৰ হুমুনিয়াহ।
জালিকটা জোনাকৰ তলত
আকৌ নগঢ়ো কোনো কল্পনাৰ সাম্ৰাজ্য
এতিয়া অমানিশাৰ সৈতেই মোৰ মিতিৰালি
এনেদৰেই পাৰ কৰো
বহু তমসাচ্ছন্ন বিনিদ্ৰ ৰজনী।

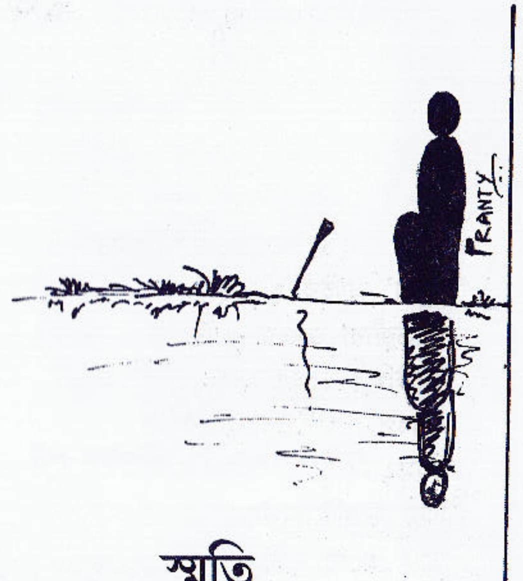

স্মৃতি

শৰত কুমাৰ গগৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ, অৰ্থনীতি বিভাগ

তোমাৰ হৃদয় জোৰা স্মৃতিত
আজি মই দিশহাৰা পূজ্যৱৰ দেউতা।
সকলো ক্ষণ পলত,
তোমাৰ উপদেশ ও আৰ্হিৰ
কোনে দিব পথৰ ধাৰণা
কোন হ'ব দোষৰ আহিলা
কিন্তু কিমান বেদনা আৰু কথা ভাৰা
ভাবি নাপাওঁ বুজা নুবুজাৰ দোমোজাৰ
অপ্ৰকাশিত ভাষাৰ ছন্দও
তোমাৰ আৰ্হিৰ
উপদেশৰ দোতাৰা
মোৰ হৃদয়ত ছটিয়াই দিবা।
ভঙা হৃদয়ত সেয়ে হ'ব আৰ্শীষ নিৰ্মালি।
সযতনে তোমাৰ স্মৃতি,
মই কৰিম সজীৱতা।
মানৱতাৰ বীজ ৰোপন কৰিম,
তোমাৰ চিৰ যুগমীয়া স্মৃতিত।

মোৰ জীৱন

গীতাশ্ৰী দৈমাৰী
স্নাতক প্ৰথম ষাম্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ভাবিছিলোঁ এদিন অন্ত পৰিব
মোৰ হিয়া ভৰা কৰুণ কাহিনী
কিন্তু ভাগ্যৰ যে কি বিড়ম্বনা...?
ৰচিছিলোঁ বহুত সপোন,
কৰিছিলোঁ বহুত আশা,
মিহলি হৈছিলোঁ ৰামধেনুৰ সাতোৰঙৰ সৈতে
গাইছিলোঁ গান সপ্তৰাগেৰে।
সকলোবোৰ বিফল হ'ল
চুৰমাৰ কৰি নিলে প্ৰচণ্ড ধুমুহাই
ৰৈ গৈছে মাথো
সেই বিলাকৰ ভগ্নাৱশেষ।
ভগ্নাৱশেষ সমূহে অজানিতে
আঘাত কৰেহি মোৰ অন্তৰত
তেতিয়াই নিগৰি আহে মোৰ
সাঁচতীয়া গোপন অশ্ৰু।
সকলোবোৰ সজীৱ হৈ আছে মনত
উজ্জীৱিত হৈ আছে দুচকুত আৰু
লিপিবদ্ধ কৰা আছে মগজুত।
সকলোবোৰ ৰৈ গৈছে স্মৃতি স্বৰূপে
মোৰ জীৱন পৃষ্ঠাত আৰু
এতিয়াও মই চকুলোৰে লুটিয়াই আছোঁ
মোৰ জীৱনৰ শেষ পৃষ্ঠা।

মোক এখন হৃদয় দিয়া

নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা
স্নাতক প্ৰথম ষাম্মাসিক

মোক এখন হৃদয় দিয়া...
যিখন হৃদয়ত বেদনা থাকিব
কাৰণ,
বেদনা বিধৌত হৃদয়খনত হে
কোমলতা, নিৰ্মলতাই ঠাই পাব
কিয়নো হৃদয়খন নিকা কৰিবলে
মোৰ বাবে বেদনাৰ বৰ প্ৰয়োজন...।
মোক এটা মন দিয়া
যিটো মনত দৃঢ়তা থাকিব
আবেগৰ উন্মাদনা অথবা
অহমিকা নেওচি
জীৱনৰ চিৰন্তন সত্য বুটলিবলে
য'ত সাহসৰ অভাৱ নহব
কিয়নো,
তেনে এটা সাহসীয়াল মনৰ বৰ প্ৰয়োজন...।
মোক এটা জীৱন দিয়া
যি জীৱনৰ শৃংখলিত চেতনাত থকা
মমতা, মানৱতা
আৰু ত্যাগৰ দীপ্তিৰে
বহু জীৱনক উজ্জীৱিত।
আৰু
অনুপ্ৰাণিত কৰিব পাৰে
কিয়নো,
নিৰ্ভেজাল জীৱন বোধহে
সমাজখন সুন্দৰকৈ সজাব পাৰে
সেয়ে,
তেনে জীৱনৰ প্ৰয়োজন,
মোক অলপ মানুহ দিয়া।
যি মানুহে আনৰ দুখত কান্দিব পাৰে
কিয়নো,
আনৰ দুখত কান্দিব পৰা
সহৃদয় মানুহৰ যে
এতিয়া বৰ প্ৰয়োজন।

তুমি নাহাঁহিবা অপৰাজিতা

অনিন্দিতা বুঢ়াগোহাঁই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

তুমি আৰু নাহাঁহিবা অপৰাজিতা,
তোমাৰ হাঁহিত সজীৱ হৈ উঠে কলেজৰ কেণ্টিন।
কি ক্লাছৰুম .... কি কমনৰুম...
সকলোতে মাথো এটাই গুঞ্জন,
অপৰাজিতা.... আৰু অপৰাজিতা।
তোমাৰ চঞ্চল হাঁহি, কাজল সনা চাৱনিয়ে
খলকনি তোলে সকলোৰে হৃদয়ত।
তুমি আৰু নাহাঁহিবা অপৰাজিতা,
তোমাৰ হাঁহিত জীপাল হৈ পৰে
কলেজ কেম্পাছৰ প্ৰতি জোপা গছ।
তোমাৰ মধুৰ হাঁহিয়ে এটা নতুন দিনৰ
আদৰণি জনায়,
নিৰাশাই আশালৈ ৰূপান্তৰ হয়।
তোমাৰ পদধ্বনিত নাচিব ধৰে
বৰষুণৰ টোপালবোৰ.....
তোমাৰ প্ৰাণ খোলা হাঁহিত দহি পুৰি মৰে
ব্যৰ্থ প্ৰেমিকৰ হৃদয়বোৰ।
এইয়া যেন কি এক আকুলতা
ঢৌ খেলা মেঘালী চুলি টাৰি নচুৱাই
সাঁথৰ সাঁথৰ যেন লগা চকুৰে
তুমি বাৰু কি ক'ব খোজা?
হাঁহিৰ বিষণ্ণ মনকো চুই যোৱা
তুমিয়েই জানো নোহোৱা সেই অপৰাজিতা?
তোমালৈ আজি মোৰ অনুৰোধ,
তুমি আৰু দুনাই নাহাঁহিবা
কাৰণ, যিদিনা তুমি যাবাগৈ
সেইদিনা, মৰহি যাব কলেজৰ সকলোৰে মন
মদৰুৱা ৰঙে ছানিব এই সেউজী ধৰণীখন।
সেইবাবে তোমাক আকৌ কৈছো
তুমি আৰু নাহাঁহিবা।।

কবিতা

নৱজিৎ বৰগোহাঁই
ইংৰাজী বিভাগ, তৃতীয় বৰ্ষ

ভালপোৱাবোৰ জ্বলি ছাই হৈ যায়
অকলশৰীয়া ৰাতিবোৰত চকুলো বৈ থাকে
ভগ্ন হৃদয়ৰ পদুলিত শেৱালী ফুলে
সেয়াও মাথো ক্ষন্তেকৰ বাবে
প্ৰেমিক পক্ষীটি তাতে পৰি উচুপে
হেঁপাহৰ ক্ষণবোৰ উৰি গুছি যায়
দুখবোৰ বুকুলে উজাই আহে।

অলপ অনুভৱৰ এজাক বৰষুণৰ মাজত

পুষ্পী দত্ত
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

হঠাতে আহিছিল এজাক মৰমৰ বৰষুণ
বহুদিনৰ মূৰত....
অংগাংগত কিযে বৰষুণ কিযে বৰষুণৰ
সাংগীতিক লয়
যেন সেউজীয়া সৃষ্টিক বুৱাব খোজাৰ আকাংক্ষা
কিয় জানো তিতিবৰ মন গৈছিল বৰষুণজাকত
হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিছিলো টিনৰ ছালেৰে
বৈ অহা পানীধাৰাক।
একেৰাহে সেই বৰষুণজাকৰ ফালে
মই থৰ লাগি চাইছিলো
ৰুণজুন ৰুণজুন বৰষুণৰ শব্দ
হুৰহুৰাই নামি আহিছে ছালৰ নেৰাপতায়েদি
হঠাৎ কপি উঠিছিলো।
গোপগোপীয়া গৰমৰ মাজতো যেন আছিল
এজাক চেঁচা মলয়া বতাহ
এই বৰষুণ জাকতেই উটুৱাই দিব পাৰি
হৃদয়ৰ সমস্ত দুখ আৰু বেদনাবোৰ
সঁচাকৈয়ে বৰষুণে সম্ভৱ বুজি পায় দুখক
সেয়ে চাগৈ....
একাকাৰ কৰিব পাৰি চকুৰ অশ্ৰুমুকুতাবোৰ
বৰষুণৰ টোপালৰ লগত।
একাকাৰ কৰিব পাৰি উদং বুকুৰ কান্দোন
বৰষুণৰ ৰুণুক-জুণুক শব্দৰ লগত।
চোতালৰ দুৱৰিবনৰ মাজত ভৰি থকা বৰষুণৰ
পানী ডোঙাত তিয়াবলৈ মন যায়
মোৰ ভৰিৰ কোমল তলুৱা,
মন যায় মোৰ মন যায়
দুৱৰি বনৰ মাজত বৈ চিপচিপিয়া
বৰষুণজাকত তিতিবলৈ
এই বৰষুণজাকৰ মাজত জীপাল হৈ উঠে
অচেতন মনৰ আদিম উন্মাদনা
যান্ত্ৰিকতাৰ মাজতো বৰষুণে দেখুৱাই দিয়ে
জীয়াই থকাৰ মাদকতা।
এই বৰষুণে যেন প্ৰতিজন মানুহক
এপলকৰ বাবে হ'লেও কৰি তোলে স্মৃতিকাতৰ
বৰষুণে লৈ যাব পাৰে অতীতৰ স্মৃতিৰ মাজলৈ
ডুব খাই যাব পাৰে সুমধুৰ নষ্টালজিয়াত।
সঁচাকৈয়ে বৰষুণ তুমি অনন্য
অনন্য তোমাৰ ৰাগ আৰু তোমাৰ সুবাস
একমাত্ৰ তোমাৰ বাবেই
দুখৰ পোচাক খুলি থৈ
গুণগুণাবৰ মন যায় মোৰ
'ক'ৰ এজাক সপোন
যেন বৰষুণ......।'

অনুতপ্ত

হাচিবুন চুলতানা
স্নাতক মহলা কলা, প্ৰথম ষান্মাসিক

তেওঁ উভতি আহিল
এদিন কাৰো কথা নুশুনি
গুচি গৈছিল তেওঁ
অভিমান হৈছিল ও খং উঠিছিল
নিজৰ ওপৰত
শিক্ষাৰ ওপৰত
সততাৰ ওপৰত
আৰু পাৰদৰ্শিতাৰ ভিত্তিত পোৱা
প্ৰমাণ পত্ৰবোৰৰ ওপৰত
কিন্তু আজি অনুতপ্ত
আকৌ উভতি আহিল
নিজৰ পথলৈ বুলি
কাৰণ নিজক বুজি পালে।

শান্তিৰ সন্ধানত

মিছ হাছিনা বেগম
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

শান্তিৰ সন্ধানত ঘূৰি ফুৰা
এজন পথিক মই
বিচাৰি ফুৰিছো এখন শান্তিৰ পৃথিৱী
বিচাৰিছো এখন শান্তিৰ সমাজ
যত কিছু লোকে বাস কৰে শান্তিৰ সতে।
শান্তিৰ সন্ধানত বিচাৰিছো এজোপা বৃক্ষ
যাৰ ছাঁত জিৰাব পাৰো মই ওৰেটো জীৱন
যাৰ বতাহে শাঁত কৰিব পাৰে মোৰ অশান্ত মন
নাই, শান্তিৰ যেন কোনো উমঘামেই নাই
একবিংশ শতিকাৰ এই সমাজত
শান্তিৰ বিপৰীতে অশান্তি নামৰ শব্দটি বেছিকৈ
পৰিচিত আজিৰ সমাজত।
এতিয়া মই পৰিণত হ'লো
শান্তিৰ সন্ধানত ঘূৰি ফুৰা
এজন ভাগৰুৱা পথিকত
বিচাৰি পালো অশান্তি নামৰ শব্দটি
ৰেডিঅ', দূৰদৰ্শন আৰু বাতৰি কাকতত
অশান্তিৰ মাজেৰে জীৱনটো কৰিছো যাপন
শেষত কবিতাৰ দ্বাৰাই শান্তিক পুনৰ
আমাৰ ধৰিত্ৰীলৈ কৰিছো নিমন্ত্ৰণ।

এৰাবাৰীৰ এন্ধাৰত যিদিনা জোনাক ফুলিব

ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা

দিওঁ বুলিয়েই কি দৰে
পুৰণিকলীয়া পেৰাৰ
সাঁচতীয়া দুখ উপহাৰ দিওঁ তোমাক?
এৰাবাৰীৰ এন্ধাৰত যিদিনা জোনাক ফুলিব
বনফুলৰ মালা পিন্ধাই তোমাক বৰিম
সৌ দূৰ পাহাৰৰ পৰা চপৰা চপৰে
কপহুৱা ডাৱৰ আনি
বৈ বৈ আলোৱান পিন্ধাম।
টুকুৰা টুকুৰে ছিঙি পেলাম
মোৰ হিয়া মেৰাই থোৱা সৰ্পিল ৰঘুমলাডাল....
এৰাবাৰীৰ এন্ধাৰত যিদিনা জোনাক ফুলিব....।।

শাওনৰ সেউজীয়া ৰং

চিমি গগৈ

শাওনৰ পথাৰৰ সেউজীয়া হাঁহি
আহ; কিযে এক মিঠা শিহৰণ
সেউজীয়া পথাৰবোৰ দেখি মনত শান্তিৰ বতাহ বলে
এই হুলস্থূল পৃথিৱীত অলপমান জিৰণিৰ বাবে
এই পথাৰেই উত্তম
সৰুতে কোনোবা এজন মহৎ ব্যক্তিৰ
বাণী পঢ়িছিলো
সেইসময়ৰ পৰাই সেউজীয়া ৰং মোৰ দুৰ্বলতা
কি পঢ়িছিলো আজি সেই কথাও মনত নাই
এষাৰ কথাই মনত আছে
সেউজীয়া ৰঙেই পৃথিৱী জীয়াই ৰাখিছে
শাওনৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো পথাৰত
ৰোৱনী আৰু হালোৱা কথা-বতৰা
তাৰ মাজতে হাঁহি
ৰ'দত বিৰিঙি উঠে সিহঁতৰ ৰঙা মুখখনি
কিছু ৰ'দ, কিছু বতাহ,
মাজতে মুখত অলপ সান্ত্বনা
কিহৰ সান্ত্বনা এয়া
সিহঁতৰ মাটি ডৰা সেউজীয়া কৰাৰ সান্ত্বনা

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

গুৰু তুমি সংগীতৰ
সাধক তুমি সংস্কৃতিৰ
হে সংগীতসূৰ্য্য
স্ৰষ্টাৰো যে স্ৰষ্টা তুমি
তুমি সৰ্বদ্ৰষ্টা
উদ্ধাৰি ধৰিলা ভূমি
হে শিল্পী তুমি যাযাবৰ
তুমিয়েই সুধাকণ্ঠ
সাগৰ সংগ্ৰামীও তুমি
পাৰিব জানো পূৰাব কোনোৱে
এই শূন্যতা
আজিও থাকে ভাঁহি
চকুৰ আগত মোৰ
চিতাৰ সেই জুইকুৰা
যিকুৰা জুইত হ'ল বিলীন
তোমাৰ নশ্বৰ দেহ
হে ভূপেন মামা
আজি তুমি অমৰ
জনাওঁ তোমাক পুষ্প গন্ধৰ্বৰ
একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।
(শ্ৰদ্ধাৰ ভূপেন মামাক সুঁৱৰি)

উজনি অসম

মিছ হাছিনা বেগম
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক

উজনি অসমৰ অশ্ৰু ভৰা কান্দোন
চাৰিওফালে বিকট শব্দৰ ধ্বনি
প্ৰতিজন মানুহে গমন কৰিছে বিপদৰ ফালে
কঢ়িয়াই নিছে একো একোটা দুখৰ বোজা
আমি প্ৰতিজন মানুহে দুখী
কাৰণ
আমি সহি আছোঁ অন্যায়ৰ যন্ত্ৰণা
মাত মাতিব পৰা নাই আমি অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে
আগুৱাই যাব পৰা নাই শান্তিৰ ফালে
বিলাব পৰা নাই মৰম চেনেহ
ত্ৰিৰংগা উৰিছে কণমানিৰ তেজেৰে
'জনগণ' গাইছে মৃত্যুবাসী তেজেৰে
শান্তিৰ নামত প্ৰতিটো কামতে অশান্তি
আৰু অশান্তিৰ নামত মৃত্যু
মৃত্যুৱে বিলাইছে এটোপাল চকুৰ পানী
কাৰ বাবে কাৰ বাবে এই চকুৰ পানী
নালাগে আমাক চকুৰ পানী
আমাক লাগে শান্তি
ত্ৰিৰংগা উৰিব লাগিব শান্তিৰ নামত
বাজক শংখ, বাজক ঢোল বাজক মৃদং ডবা
হাঁহি হাঁহি সকলোৱে গাবা
জয় আই অসম, জয় আই অসম
জয় আই অসম

শেষ দিনৰ গান

অতুল বৰগোহাঁই
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

তোমাৰ বুকুতে আৰম্ভ হৈছিল এই যাত্ৰা
তোমাৰ কোলাত উৰ্ধমুখী হ'ল জ্ঞানৰ সুৰুযমুখী
তুমিয়ে মোৰ বুকুত সাৰটি ৰখা প্ৰেৰণাৰ ৰক্তাক্ত নদী
ভালপোৱাৰ জীৱন্ত প্ৰতিচ্ছবি।
সকলোৰে এদিন শেষ আছে
এই যাত্ৰাৰো এদিন শেষ হ'ব...
শেষ বুলিলেই বিষাদৰ সুবিশাল সাগৰ
য'ত যন্ত্ৰণাৰ ঢৌ উঠে
দুচকুত ভৰুণ হয় চকুলো
হৃদয়ত ৰু-ৰুৱাই থাকে বিষাদৰ ৰাগ
শেষ বুলিলে সকলো শেষ হৈ নাযায়
হৃদয় ভৰি থাকে যাৰ সৰল আকুলতা
কোনেও কোনো কালে অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে
ভালপোৱাৰ এই চিৰশ্বাশ্বত ভাষা
তথাপি
এই গান হৃদয়ৰ গান
এই গান চকুলোৰ গান
এই গান
শেষ দিনৰ গান।

সেউজী পাতৰ সপোন

বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

সেইযে বৰ'দৈছিলাৰ আগমন, ব'হাগৰ সমাৰেশ,
প্ৰৱেশৰ দুৱাৰদলিত তুমি ধীৰ গতিৰে....
পুৱাৰ ৰাঙলী সুৰুযে, সাৰ নৌপাওঁতেই
মই ঢাপলি মেলিলো....
বিলীন হ'বলৈ, শাওনৰ টৌখেলা এডৰাত।
কল্লোলিত শাওনৰ মাজতে
গুণগুণাই গালো, কিবা যেন সেউজ বিচাৰি...
চিপ চিপ বৰষুণ, মন আনন্দ
ৰচি গলো নাঙলৰ সীৰলুত
সপোনৰ ঘৰখন।
হাতত জলপানৰ বাতি, জিভাত ৰঙা চাহৰ জুটি
ক্ষণিক মাত্ৰ....
নিস্তব্ধতাৰে সেউজে দেখোন আকোৱালী ল'লেই।
সেউজীৰ তৃপ্তিৰে নয়নজুৰিত
সপোন ঢালো....
সেউজী পাতৰ গৰ্ভৱতী ৰূপৰ বুকুত
এইবাৰ পোহৰেৰে উজ্বলাই, আলোকিত কৰো।
ভোকাতুৰ নয়নজুৰিয়ে দেখোন
সেউজীৰ অনুভৱ মাথো ক্ষণিকলৈহে পালে??
কোনো কথা নাই
কিয়? এইবাৰ জানো চকুৰ পতাত
সোণালী ৰূপে শোভা নাপাব।
এনে লাগে, পৃথিৱীৰ সমস্ত সোণালী যেন মোৰ
চকুৰ পতাতে লুকাব....
সোণগুটি ধানৰ থোকবোৰৰ আবেদনত
উন্মাদ হৈ সংগী হ'লো।
পৃথিৱীৰ সমস্ত সোণালী আনি
ভৰালৰ বুকুত বান্ধি থ'লো....।
আকৌ আহিছে মৰমৰ দিনবোৰ
সেউজী সোণালীৰ তৃপ্তিৰে
মোৰ সপোনবোৰ জীৱন্ত কৰিবলৈ....

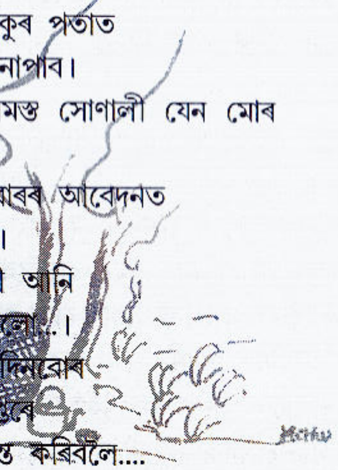

বিদায়ৰ প্ৰাকক্ষণত
"ভগ্ন হৃদয়ৰ অনুভৱ"

জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

(১)
সোণাৰি কলেজ
মোৰ আজন্মৰ সাধনাৰ স্থলী
যাৰ বুকুত খোদিত হৈছে অনেক ঐশ্বৰ্য গৰিমা
সোণাৰি কলেজ
যাক লৈ দেখো মই অজস্ৰ সপোন
সোণাৰি কলেজ তোমাক সহস্ৰ প্ৰণাম।
(২)
হে জ্ঞানৰ মন্দিৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় —
তোমালৈ জনালো সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত,
জ্ঞানৰ পোহৰেৰে আলোকিত কৰি
উজলাই তুলিছা সহস্ৰজনৰ জীৱন
তোমাৰ আশীৰ্বাদ শিৰত লৈ যাম আমি আগুৱাই
জিলিকাই তুলিম লুইতৰে পাৰ

কিছু একান্ত ব্যক্তিগত অনুভৱ

অনুভৱৰ দলিচা

প্ৰান্তীময়ী দত্ত
স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

মায়ে হাতত ধৰি লিখিবলৈ শিকালে জীৱনৰ অ, আ, ক, খ। নুনি পকাৰ চেকা লগা চোলাটো বিচাৰি নষ্টালজিক হৈ পৰো মাজে সময়ে। হয়তো সময় এনেকুৱাই। পাৰ হৈ যোৱা ৰোমাঞ্চিত সময়বোৰক ৰোমন্থন কৰি তৃপ্তি লাভ কৰোঁ। শৈশৱতে মায়ে মনৰ ধাৰণাত ভৰাই দিছিল এটা সপোন আৰু দেউতাই সেই সপোনবোৰৰ পিছে পিছে দৌৰিবলৈ শিকাইছিল। সেই সপোনৰ পিছে পিছে দৌৰি আহি ভৰি দিছিলোঁহি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় — চৰাইদেউ মহকুমাৰ জ্ঞানৰ জিলিঙণিৰে জিলিকাই তোলা এখন জ্ঞানৰ মন্দিৰ। এই মন্দিৰ খনিতেই ২০০৯ চনৰ কোনোবা এটা দিনত আহি উঃ মাঃ বৰ্তত ভৰ্ত্তি হৈছিলোহি। মনত অযুত হেঁপাহ, তাৰ লগে লগে কিছু ভয়। কাৰণ এখন মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ আহিছোঁ। যিখনৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ নাম শুনিলেই সকলো কঁপি থাকে। অৰ্থাৎ ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ।

চাওঁতে চাওঁতে মহাবিদ্যালয়ত পঢ়া পাঁচটা বছৰত ভৰি দিলোঁ। কেতিয়ানো কেনেকৈ দিনবোৰ পাৰ হ'ল গমকে নাপালোঁ। কলেজত নাম ভৰ্ত্তি হোৱা দিনটো, পুৰণিৰ লগত চিনাকি পৰ্ব, নবাগতা আদৰণি সভা ... এইবোৰৰ কথা আজিও চকুৰ আগত ভাঁহি থাকে, যেন কেইটামান দিনৰ আগৰ কথাহে। লাহে লাহে হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বহুতৰ লগত চিনাকি হৈ পৰিছিলোঁ। কোনোবা হয়তো দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী। চাওঁতে চাওঁতে উঃ মাঃ ৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'লো, উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পাছত একেবাৰে লগত থকা বান্ধৱী কেইজনী বেলেগত পঢ়িবলৈ গ'লগৈ, নিজকে বহুত অকলশৰীয়া যেন লাগিছিল সেই সময়ত। স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিকত শিক্ষাতত্ত্ব সন্মানীয় বিষয় হিচাপে লৈ ভৰ্ত্তি হোৱাৰ পাছত পুনৰ আত্মীয়তা গঢ়ি উঠিল বহুতো অচিনাকী মুখৰ সৈতে। লাহে লাহে তেওঁলোকবোৰ আত্মীয়তকৈয়ো আত্মীয় হৈ পৰে।

মহাবিদ্যালয়ত সদায় সোমাই আহোতেই কলেজৰ গেটখনৰ ওচৰতে প্ৰায়ে বৈ থাকিছিল প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মহোদয় ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ। ছাৰক দেখি জীৱ উৰোঁ উৰোঁ হৈ থাকে। যদিও প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ছাৰলৈ ভয় কৰিছিল খঙাল বাবে তথাপিও ছাৰৰ মাজত ৰসাল চৰিত্ৰ এটা প্ৰস্ফুটিত হৈ থাকে কোনো কোনো মুহূৰ্তত। এদিনৰ কথা, মই মোৰ লগৰ কাৰোবাৰ লগত ছাৰৰ কক্ষৰ কাষৰে পাৰ হৈ গৈছিলোঁ। ছাৰ বাহিৰতে বৈ আছিল। ছাৰে মোক পিছ ফালৰ পৰা মোৰ লগত থকা বন্ধুজনক কৈছে — "এই জনী দেখাতহে টিকিৰি মিকিৰি, বৰ কথা কয়, বৰ উৎপতীয়া।' কথাষাৰ শুনিয়ে মোৰ ইমানেই ভয় লাগিছিল, ছাৰে দিলে আৰু আজি গালি বুলি। কিন্তু অলপ দূৰ গৈ ঘূৰি চাই দেখিলোঁ, ছাৰে মোলৈ চাই হাঁহি আছে। তেতিয়াহে যেন মোৰ বুকুৰ ঢপঢপনিটো কমিছে। সেই দিন ধৰি চাৰে মোক টিকিৰি বুলিয়ে মাতে। কথাটো মিছা নহয় সচাঁয়ে মই টিকিৰি মিকিৰিয়ে ...। ছাৰৰ বিদায় মিটিঙৰ দিনা আমি প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিৰাট আবেগিক হৈ পৰিছিলোঁ। আজিও প্ৰতিটো দিনেই ছাৰৰ অনুপস্থিতি অনুভৱ কৰোঁ। মোৰ শিক্ষা জীৱনত ছাৰৰ নিচিনা এজন শিক্ষাগুৰু কেতিয়াও পোৱা নাই। যাৰ বাবে আজি আমাৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্থান বহু শীৰ্ষত। ধন্যবাদ ছাৰ।

মহাবিদ্যালয়ৰ যিকোনো অনুষ্ঠানতে সদায় থাকি ভাল পাইছিলোঁ। কলেজ সপ্তাহৰ দিনকেইটাৰ কথাই বেলেগ। নাটক, তৰ্ক, বক্তৃতা, কবিতা আবৃত্তি আদিবোৰত পুৰস্কাৰ পালেও নাপালেও অংশ গ্ৰহণ কৰোঁৱেই। কলেজ ইলেকচনত এবাৰ প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াই হৰাৰ বাবে খুব কান্দিছিলোঁ কেন্টিনত। সেই দিনা শ্ৰদ্ধাৰ সুনীল দত্ত ছাৰ আৰু প্ৰশান্ত দায়ে মোক বুজাইছিল যে মানুহে হাৰি হাৰি জিকিবলৈ শিকিব লাগে। সেয়া যেন মোৰ জীৱনৰ প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে অনুপ্ৰেৰণা হৈ ৰ'ব। কলেজৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, বাৰ্ষিক আলোচনী সোণালীৰ কামবোৰ কৰি সদায়

বিৰাট আনন্দ লাভ কৰিছিলোঁ। কলেজ কেন্টিন, গছৰ তলত বহা, জাৰৰ দিনত কুঁৱলি ফালি ওলোৱা ৰ'দজাকত ফিল্ডত বহি আমেজ লোৱা, কলেজৰ আগফালৰ পৰা কেঁচা চানা আনি খোৱা, শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ কলিকতালৈ যোৱা, লগৰবোৰৰ লগত আড্ডা মৰা... এইবোৰ যেন এদিন নষ্টালজিক হৈ পৰিব।

এই বৰ্ষটো কলেজৰ শেষ বৰ্ষ। কেনেকৈনো গ'ল দিনবোৰ গমেই নাপালোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰে প্ৰতি মুহূৰ্ততে অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। বিশেষকৈ আমাৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ প্ৰতিজন ছাৰ বাইদেউ সদায় উৎসাহ যোগাই আমাক আগবাঢ়ি যাবলৈ। এই পাঁচটা বছৰ ছাৰ বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টি বহুতক লগ পালোঁ। বহুতৰ মানস পটত বা, ভণ্টি, বান্ধৱী হৈ থাকি যাম....। লাহে লাহে আমাৰো ইয়াৰ পৰা আন বহুতৰ দৰে বিদায়ৰ সময় পাবহি। সময়ৰ কি নিষ্ঠুৰ আহ্বান। আমিবোৰ আঁতৰি যাম এনেকৈয়ে এদিন। বহুতো শিকি, হয়তো বিচাৰৰ দৰে নিদিয়াকৈয়ে.....

শৈশৱতে মায়ে দিয়া সপোনটোৰ পিছে পিছে দেউতাই শিকোৱাৰ দৰেই দৌৰি দৌৰি বহুদূৰ পাম গৈ। সময়ৰ সোঁতত বিলীন হৈ যাব হয়তো বহুত কিবা কিবি....। এইবোৰৰ সৈতে যোগ কৰিম সকলোবোৰ স্মৃতি। মাৰ সপোনটো ধৰিব পাৰিলে হয়তো এদিন আকৌ নষ্টালজিক হৈ পৰিম। শেষত মহাবিদ্যালয়খনিলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদি, উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

বিদায় এমুঠি অনুভৱৰ গাঁঠা

জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই, স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ
অসমীয়া বিভাগ

সময় গতিশীল। ই বোঁৱতী নৈৰ সোঁতৰ দৰে। ২০০৮ চনত কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰথমটো খোজ পেলাইছিলো ঐতিহ্যমণ্ডিত শিৱসাগৰ জিলাৰ চৰাইদেউ মহকুমাৰ সোণাৰি নগৰৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত জ্ঞানৰ মন্দিৰ, জ্ঞানৰ পুণ্যতীৰ্থ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত। কলেজীয়া জীৱনৰ সুমধুৰ পাঁচবছৰ কেনেদৰে চকুৰ টিপতে পাৰ হৈ গ'ল গমকে নাপালো।

"বিদায়" মাথো এটা শব্দই নহয় "ই যেন বিষাদৰ এটা কৰুণ সুৰ।" "বিদায়"ৰ মুহূৰ্তত বহুতো মধুৰ স্মৃতিয়ে মোক আমনি কৰিছেহি। বিশেষকৈ "কলেজ উইকৰ" ৰঙীন দিনবোৰ, কাজিৰঙা ভ্ৰমণ, তেজপুৰ ভ্ৰমণ, ডিব্ৰু-চৈখোৱা ভ্ৰমণৰ মধুৰ অভিজ্ঞতা, সাহিত্যৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনত সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ পোৱাটো, ড° অমৰজ্যোতি চৌধুৰীদেৱৰ তেজোদ্দীপ্ত ভাষণ আৰু তেওঁৰ কবিতা শুনাৰ যি সৌভাগ্য ঘটিছিল, সেই মুহূৰ্তবোৰ সদায় মই মোৰ হৃদয়ৰ মণিকোঠাত সাঁচি ৰাখিম।

মহাবিদ্যালয়খনৰ পুথিভঁৰাল, হোষ্টেল কেন্টিন, প্ৰেক্ষাগৃহ, নানা ৰঙৰ ফুলেৰে ভৰা ফুলনি বাগিছা এই আটাইবোৰেই আছিল মনপৰশা। ছাৰ-বাইদেউসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ পৰা যি মৰম আৰু আদৰ পালো সেয়া মোৰ জীৱনত চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। মোৰ হেঁপাহৰ ঘৰ "সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰা কিছুদিন পাছতেই আঁতৰি যামগৈ। কোলাহল আৰু হাঁহি তামাচাৰ বৰ্ণময় পৃথিৱীখনক এৰি মুখামুখি হম অন্য এখন পৃথিৱীৰ। যত মুখামুখি হ'ব লাগিব জীৱনৰ কঠোৰ বাস্তৱতাৰ।

অধ্যক্ষ ছাৰৰ নিয়মানুবৰ্তিতা, আদৰ্শই মোক ভৱিষ্যতে আগবাঢ়ি যোৱাৰ প্ৰেৰণা দিব।

মহাবিদ্যালয়খন এৰি যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত মোক বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ দিয়া শিক্ষাগুৰুসকলক বিশেষকৈ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ৰীতা দত্ত বাইদেউ, পদ্মাকুমাৰী বাইদেউ, বিজয়লক্ষ্মী বাইদেউ, ৰেখা বাইদেউ, ৰঘুনাথ কাগ্যুং ছাৰলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱী আৰু মৰমৰ ভাইটী ভনী সকললৈ হৃদয়ৰ এবুকু উমাল মৰম যাচিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনাৰে ......

"কলেজৰ প্ৰথম দিনৰ অনুভৱ"

জ্যোতিষ্মান বৰগোহাঁই
একাদশ শ্ৰেণী

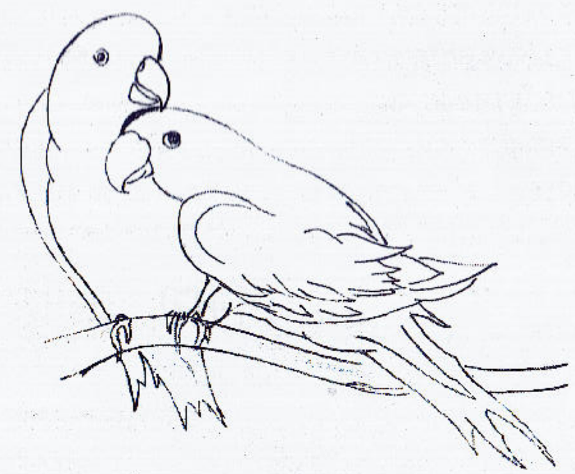

৬ জুন, সময় ৮:৪২। মই মোৰ প্ৰথম কলেজ লাইফ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। এই এটা সময়তে মই মোৰ প্ৰথম খোজ পেলাইছিলো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাংগণত। চাৰিওফালে কেৱল অচিনাকি পৰিৱেশ। এই অচিনাকি পৰিৱেশৰ মাজত মোৰ নিজকে বৰ অকলশৰীয়া যেন লাগিছিল। এনে অনুভৱ হৈছিল যে কি কৰোঁ কি নকৰোঁ, কোন পিনে যাম কোন পিনে নাযাওঁ। হঠাতে দেখা পালো দুখন চিনাকি মুখ। মানে মোৰ স্কুলৰ বন্ধু দুজনক, তেতিয়াহে মনৰ পৰা অকনমান ভয়তো আতৰিল। মই যেতিয়া ক্লাছ ষষ্ঠত আছিলোঁ তেতিয়া মোৰ 'বা' এজনী সোণাৰি কলেজত পঢ়িছিল। তেতিয়াৰ পৰাই তাইক দেখি মোৰ সোণাৰি কলেজলৈ অহিবলৈ মন গৈ আছিল। সেই সপোন আজি ৭ বছৰৰ পাছত সঁচা হৈছে। মনত ভয়ো লাগিছিল আৰু লগতে ইমান আনন্দ লাগিছিল, যাক মই কলমেৰে শব্দেৰে কাগজত প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো।

"বন্ধুত্বৰ এটি মিঠা অনুভৱ"

সোণমণি পগাগ
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক

বন্ধুত্ব এটি মিঠা শব্দ। যাক শুনিলে জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা পাওঁ। প্ৰেৰণা যে জীৱনৰ উৎস। বন্ধুত্বৰ প্ৰেৰণাত জীৱনৰ গতি সলনি হ'ব পাৰে। জীৱনটো ৰঙীন হয়। সেইয়া এটা মিঠা অনুভৱ বন্ধুত্বৰ। বন্ধুত্বত থাকে নিঃস্বাৰ্থ ভাল পোৱা। বন্ধুত্ব এক মধুৰ সম্পৰ্ক; য'ত থাকে দৃঢ় বিশ্বাস; প্ৰকৃত ভালপোৱা, উৎসাহ উদ্দীপনা, সহযোগিতা। এই বন্ধুত্ব কোনো ধৰ্ম জাতিৰ ভেদাভেদ নাথাকে, বয়সৰ সীমা নাথাকে; থাকে মাথো আনন্দ, বিশ্বাস, উদাসীন পৃথিৱীৰ বুজাব নোৱাৰা অনুৰাগ আৰু প্ৰেৰণা। মানৱীয় বিৱৰ্তনৰ অদ্বিতীয় সম্পদৰ সৈতে যুঁজিবলৈ বন্ধুত্বই প্ৰেৰণা দিয়ে, আশ্বাস দিয়ে। এই বন্ধুত্বই সৎ কামত প্ৰেৰণা অসৎ কামত বাধা দিয়ে। বন্ধুত্বই সত্যানুৰাগ, সৎ চৰিত্ৰ আৰু মৰ্যাদাবোধ দৃঢ় কৰাৰ লগতে সঠিক পথৰ সন্ধান পায়। বিপদত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাই প্ৰকৃত বন্ধুত্ব। বন্ধুত্ব হৈছে অনাবিল আশাৰ এটি দিশ। বন্ধুত্ব গঢ় ল'লে হৃদয়ৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত তাগিদা পৰম্পৰৰ সতে থকা আদৰ্শ, দৃষ্টিভংগী চিন্তা চৰ্চাৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি হয় মনত। সেইয়ে মোৰ বাবে "বন্ধুত্ব" শব্দটো পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভাবো।

ভ্ৰমণ কাহিনী

সাগৰ চোৱাৰ হেঁপাহত....

কল্যাণী বৰুৱা
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

ভ্ৰ...ম...ণ... এই তিনিটা শব্দতে লুকাই থাকে অনাবিল আনন্দ আৰু অনুসন্ধিৎসু এটা মন। ভ্ৰমণে কেৱল মনোৰঞ্জন বা আনন্দ দিয়ে এনে নহয়, বহু নজনা কথা জানিব পৰা যায়। এক ঘেয়ামী জীৱন যাত্ৰাত ভ্ৰমণে শক্তিবৰ্দ্ধক ৰূপেও কাম কৰে। কিছুমান মিঠা অভিজ্ঞতাই ভ্ৰমণটো সুখময় কৰাৰ বিপৰীতে কিছুমান তিতা অভিজ্ঞতাইহে সেই ভ্ৰমণৰ স্মৃতি সদায় সজীৱ কৰি ৰাখে। তিতা মিঠা মিশ্ৰ অভিজ্ঞতাইহে ভ্ৰমণৰ আচল সোৱাদ বুলি মই ভাবোঁ। ঠিক তেনেকৈ জীৱনত কেৱল সুখৰ মাজতে জীয়াই থাকিলে সেইসুখৰ আচল সোৱাদ বুজি পোৱা

নাযায়। প্ৰতিজন মানুহে ভ্ৰমণ প্ৰিয় বুলি ক'লে মিছা কোৱা নহ'ব। সেয়া লাগিলে ওচৰে হওক বা দূৰৈ হওক। আমি নেদেখা ওচৰৰ কোনো এখন ঠাইলৈ গৈও ভ্ৰমণৰ আচল মাদকতা ল'ব পাৰোঁ। আন বহুজনৰ দৰে মোৰো মন আছিল ট্ৰেইনত কিছু দীঘলীয়া যাত্ৰা কৰা। মনতে পুঁহি থকা সেই হেঁপাহ পূৰণ কৰিবলৈ সুবিধা পালোঁ কলকাতালৈ কলেজৰ পৰা ওলোৱা শিক্ষামূলক ভ্ৰমণত। তাতে আকৌ লগৰ বিলাকৰ লগতে দাদা বাইদেউহঁতৰ লগত। ভ্ৰমণৰ সংগীবিলাক যেতিয়া মনে মিলা হয় তেতিয়াতো সেই ভ্ৰমণ কিমান আনন্দময় হ'ব নিশ্চয় অনুমেয়। কথাবোৰ ভাবিয়ে মনটো নাচি উঠিল। নিৰ্দিষ্ট দিনটো যেতিয়া ক্ৰমান্বয়ে ওচৰচাপি আহিল সিমানেই আন কামত মনতো স্থিৰ হৈ থাকিব নিবিচৰা হ'ল আনকি পঢ়াতো। নিৰ্দিষ্ট দিনা ৰাতি পুৱাৰ পৰা মনতো সাতখন আঠখন যেন লাগিল। তাতগৈ কি কৰিম, কি চাম কি কিনিম এইবিলাক ভাবি থাকোতে দিনটো কেতিয়া পাৰ হ'ল ধৰিবই নোৱাৰিলো।

২৫ ছেপ্তেম্বৰৰ দিনা সন্ধিয়া ৭-৩০ বজাতে 'একিন' নামৰ বাছখনত উঠি ভজো ৰেল ষ্টেচন পালোগৈ। সকলোৱে তাতে লগ হৈ ট্ৰেইনৰ অপেক্ষাত ৰ'লোঁ। পাতলকৈ পৰিবলৈ ধৰা আহিনৰ কুঁৱলি ফালি ৮-৫৫ বজাত 'কামৰূপ এক্সপ্ৰেছ' ট্ৰেইনখন প্লেইটফ'মত ৰ'লহি। ক'ব নোৱাৰাকৈ বুকুৰ ভিতৰত ধুক ধুক শব্দ এটা বাজি উঠিল। এটা দীঘল উকি মাৰি ট্ৰেইনখনে আমাক কোলাত তুলি লৈ গ'ল গন্তব্য স্থানলৈ। সকলোৱে লগত বিভিন্ন ধৰণৰ ৰং তামাচা কৰি সময়বিলাক পাৰ কৰিলোঁ এইদৰে বিৰামহীন যাত্ৰাৰ অন্তত ২৭ চেপ্তেম্বৰ পুৱা ৮-১৫ বজাত হাওৰা পালোগৈ। লগে লগে আমাৰ বাবে সাজু কৰি ৰখা 'ডিপু' নামৰ বাছখনত উঠি দিঘালৈ ৰাওনা হ'লো। পাঁচ ঘণ্টা বাছ যাত্ৰাৰ পিছত দিঘা পালোগৈ। হোটেলত গৈ গা ধুই কিছুসময় জিৰণি লৈ সাগৰ (বংগোপ সাগৰ) চাবলৈ গ'লো। গৈ থাকোতে স্কুলীয়া দিনত আবৃত্তি কৰা দেৱকান্ত বৰুৱাৰ 'সাগৰ দেখিছা' কবিতাটো চিঞৰি চিঞৰি নিজৰ কথাত গাবলৈ মন গ'ল —

'সাগৰ দেখিছা? দেখা নাই কেতিয়াও
দেখিম এতিয়া, বাকী আছে
কেইটামান পল।'

দুদিন ট্ৰেইন আৰু বাছ যাত্ৰাত লগা ভাগৰক এফলীয়া কৰি প্ৰয়োজনতকৈ অধিক খৰকৈ খোজ দিলোঁ। মনত এনে ভাৱ আহিছে যে আৰু কিছুসময় দেৰি হ'লে হয়তো সাগৰখন তাৰ পৰা গুচি যাব। নিজ চকুৰে সাগৰখন দেখাৰ মাত্ৰকে

নিজকে সুখ আৰু আনন্দত বিলীন হৈ যোৱাৰ দৰে লাগিল। সাগৰখনৰ দূৰলৈ চাই দিয়াত এনে লাগিলে যেন এগৰাকী ন-কইনাই বিয়াৰ ৰভাত ধীৰ আৰু শান্ত ভাৱে বহি আছে। কম সময়ৰ ব্যৱধানত আহি থকা ঢৌ বিলাকত নিজকে এৰি দিলোঁ। চাৰিওফালে চিঞৰ বাখৰ আনন্দ.... মাথোঁ আনন্দ। তাৰ মাজতে নৈৰিকা বা, চুমচুম, মিঠু, নৱস্মিতা, সুস্মিতা, শ্যামলীমা বা আৰু ৰিমঝিম বাই নজনাকৈ মৰা উকি কেইটা শুনি বহুত

ভাল লাগিল। হয়তো আমাৰ উকি কেইটাই অনিতা বাইদেউ, লাকী বাইদেউ আৰু টংকেশ্বৰ বৰুৱা চাৰক হাঁহিৰ খোৰাক যোগাইছিল। সাগৰৰ পাৰৰ পৰা আহি খাই বৈ আমি থকা 'ডাৰছিল' হোটেল পাওঁতে ৰাতি দহ বাজি দহ মিনিট পাৰ হ'ল। নৈৰিকা বা, নৱস্মিতা আৰু মই সেই হোটেলৰ ১০৩ নম্বৰ ৰূমত ৰাতি কটালোঁ পিছদিনা পুৱা ৪-৫০ বজাতে সূৰ্য্য উদয় হোৱা চাবলৈ সাগৰৰ পাৰলৈ গ'লোঁ। বিশাল জলৰাশিৰ মাজৰ পৰা ওলাই অহাৰ দৰে লগা সুমথিৰা ৰঙৰ বেলিটো দেখি ইমান ভাল লাগিল যে ভাষাৰে বুজাব পৰা নাছিলোঁ। মাথোঁ সেই দৃশ্য পাৰ্য্যমানে উপভোগ কৰিবলৈ ধৰিলো। সেই সুন্দৰ দৃশ্য চাই আহি পেট পূজা কৰি অমৰাৱতী পাৰ্কলৈ গ'লোঁ। তাৰ পাছত কেইবাখনো ইঞ্জিন ভানত উঠি উৰিষ্যা বৰ্ডাৰৰ ভিতৰত থকা গাঁৱবিলাক চাই গ'লো। প্ৰথমবাৰৰ বাবে দেখা এই ইঞ্জিন ভানখনত দহ-এঘাৰ জন মান যাত্ৰী বহিব পৰা সুবিধা আছিল। এই ভানখন কোনো ধৰণৰ আবৰণ নাছিল এই গাঁওবিলাক আমাৰ অসমৰ পিছ পৰা গাঁওবোৰৰ দৰে আছিল যদিও ৰাস্তাবিলাক বহুত ভাল আছিল। এই ৰাস্তাবিলাক দেখি ঘপককৈ মনত পৰিল আমাৰ অসমৰ পুখুৰী সদৃশ ৰাস্তা থকা গাঁওবোৰলৈ। যাৰ বাবে পথৰ সোঁমাজত ভুঁই ৰুই প্ৰতিবাদ জনাব লগীয়া হয়। এইদৰে দুটা দিন দিঘা আৰু উৰিষ্যাত কটায় পাছদিনাই কলিকতালৈ যাত্ৰা কৰিলো।

কলকাতা চহৰলৈ আহি এটা কথা মন কৰিছিলোঁ যে ইয়াৰ মানুহবিলাকে নিজৰ ভাষাক জীয়াই ৰখাত কিমান সচেতন। ইয়াত এখন সৰু ঘুমটি দোকানৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নামী দামী প্ৰতিষ্ঠানবোৰৰ নাম ফলকত নিজৰ ভাষাটো প্ৰথম প্ৰাধান্য দিয়ে। সেইবাবে বাংলা ভাষাই বা সাহিত্যই বিশ্ব দৰবাৰত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে আৰু অসমত অসমীয়াবিলাকেই অসমীয়া ক'বলৈ বা চৰ্চা কৰিবলৈ এৰি দিছে। প্ৰতিখন প্ৰতিষ্ঠানৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সকলো চৰকাৰী আঁচনি বেনাৰত ইংৰাজী ভাষাই লিখিবলৈ লোৱা দেখা গৈছে। আগতে যিবিলাক অসমীয়া ভাষাৰ পোষ্টাৰ আছিল সেইবিলাকো ইংৰাজী কৰা দেখিছোঁ। ইংৰাজী ভাষাটো শিকা বা ব্যৱহাৰ কৰা বেয়া বুলি ক'ব বিচৰা নাই প্ৰথম কথা হ'ল অসমীয়া ভাষাটোক অধিক গুৰুত্ব দিয়া উচিত। অসমতে যদি অসমীয়া ভাষাক এইদৰে উপৰ্যুপৰি বলাৎকাৰ কৰি থকা হয় তেন্তে এই ভাষা নিঃশেষ হবলৈ বেছিদিন নালাগিব।

কলকাতাৰ বিভিন্ন ঐতিহ্যমণ্ডিত সামগ্ৰীৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰাৰ লগতে হাঁহি ফূৰ্তিয়ে এইকেইদিন পাৰ কৰাৰ পিছত ২ অক্টোবৰৰ সন্ধিয়া সময়ত উভতনী যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। যাওঁতে যিদৰে ট্ৰেইনত সময়বিলাক পাৰ কৰিছিলোঁ আহোতেও প্ৰায় তেনেদৰে সময়বিলাক কটালোঁ। এইদৰে আহি ৪ অক্টোবৰৰ পুৱতি নিশা চাৰিবজাত ভজো ষ্টেচন পালোহি। লগৰ প্ৰায় বিলাক তাৰ পৰাই ঘৰলৈ গ'ল যদিও আমি কেইজনীমান হোষ্টেললৈ আহিলো। কলেজ গেটৰ সন্মুখতেই বাছখন আহি ৰ'লহি। বাছৰ পৰা নামিলো। ইমানেই ভাগৰ লাগিছিল যে আমাৰ বেগবোৰ ডাঙিবলৈ শক্তি হেৰুৱাই পেলাইছিলোঁ তথাপিও ইমানদিনৰ মূৰত আপোন ঠাইখনত ভৰি দিছোঁ মনতো ভাল লাগিল। তাতে চিপ্‌চিপিয়া বৰষুণ জাকে আমাৰ সেইদিনবোৰৰ স্মৃতি আৰু সজীৱ কৰি তুলিছিলে। লাহে লাহে কলেজৰ বাটেৰে আহি হোষ্টেলত সোমালোহি। হোষ্টেল পাই মুখ হাত ধুই কেতিয়া বিচনাত পৰিলোঁ আৰু কেতিয়া টোপনি আহিল গমেই নাপালোঁ। ডেৰ ঘণ্টামান শুই লোৱাৰ পিছত পুনৰ হোষ্টেলৰ পৰা ঘৰলৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ।□

বিচাৰকৰ বিলৈ

(হাস্য-ব্যঙ্গ নাট)

ড° ৰীতা দত্ত

মুৰব্বী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ঃ চৰিত্ৰসমূহ ঃ

ঘোষক

বিচাৰক

মহিলা

পুলিচ

দৰ্শনা

প্ৰশান্ত আৰু অভিলাষ (সংলাপহীন চৰিত্ৰ)

(মঞ্চ নিৰ্দেশনা ঃ খালী মঞ্চ। মাইক্ৰ'ফোনৰ ষ্টেণ্ড এডাল। এটা চুকত বিচাৰক বহিবৰ বাবে এযোৰ চকী-মেজ সজোৱা থাকিব। মাইকত জুবিনৰ বিহুসুৰীয়া গীত এটি সৰু সৰুকৈ বাজি থাকিব। বিহুৰ বিষয়ববীয়া এজন লংপেণ্ট - চাৰ্ট পিন্ধি কান্ধত গামোচা এখন লৈ বৰ ব্যস্ততাৰে ইফালৰ পৰা সিফাললৈ ঘূৰি ফুৰিব। এবাৰত ষ্টেণ্ডডালৰ ফালে আহি ঘোষণা কৰিব। হাতত দুখনমান কাগজ থাকিব। ঘোষণাৰ লগে লগে বাজি থকা গানটো বন্ধ হ'ব আৰু শেষ হোৱাৰ লগে লগে বাজি উঠিব।)

***ঘোষক ঃ** শ্ৰদ্ধেয় ৰাইজ, খন্তেক সময়ৰ পিছতে সপ্তবিংশতিতম্ চৰাইদেউ বজৰুৱা বিহু সন্মিলনৰ দ্বিতীয় নিশাৰ কাৰ্য্যসূচী আৰম্ভ কৰা হ'ব। বিশেষ কাৰণবশতঃ গোহাৰিত উল্লেখ কৰা প্ৰতিযোগিতাৰ সময়ৰ সালসলনি কৰিবলগীয়া হোৱাত আমি দুখিত। আমি সুদূৰ শিৱসাগৰৰ পৰা আমন্ত্ৰণ কৰি অনা বিচাৰক মহোদয়ৰ গাড়ীত যান্ত্ৰিক বিজুতি ঘটাৰ বাবে দিনৰ এক বজাত অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া প্ৰতিযোগিতাখনি বহু পলমকৈ হ'লেও আৰম্ভ কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। আৰু অলপ সময়ৰ পিছতে ৰাতি ঠিক ন বজাৰ লগে লগে আমাৰ নিমন্ত্ৰিত অতিথিসকলক সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা হ'ব। গতিকে ৰাইজ আৰু অকণমান ধৈৰ্য্য ধৰি সভামণ্ডপৰ বাহিৰত থকা সকলো কলামোদী ৰাইজক নিৰ্দিষ্ট আসনসমূহ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সমিতিৰ তৰফৰ পৰা অনুৰোধ জনোৱা হ'ল।*

(ঘোষকজন নামিবলৈ লোৱাৰ লগে লগে এগৰাকী মাতৃ সদৃশ মহিলাই, হাতৰ ঘড়ীটো দেখুৱাই দেখুৱাই ঘোষকজনক দৰ্শকে নুশুনাকৈ কিবাকিবি প্ৰশ্ন কৰিব। আকাৰ ইংগিতেৰে তেওঁলোকে দৰ্শকক বুজাই দিব লাগিব যে সময় বহুত হৈছে, সৰু ছোৱালী, ভোক লাগিছে, আমনি কৰিছে, ইত্যাদি। তেওঁৰ খং উঠিছে - ভাৱটো বুজাব লাগিব।)

ঘোষক ঃ শ্ৰদ্ধেয় ৰাইজ, ইতিমধ্যে আমাৰ মাজত বিচাৰক ডাঙৰীয়া আহি উপস্থিত হৈছেহি। সময়লৈ লক্ষ্য ৰাখি আৰু লগতে বিধায়ক মহোদয়ো আহি নোপোৱাৰ বাবে সম্বৰ্দ্ধনা অনুষ্ঠানটি পিছলৈ নিয়া হৈছে। এয়া আপোনালোকক পৰিচয় কৰাবলৈ পাই গৌৰব অনুভৱ কৰিছোঁ যে অসমৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বিচাৰকৰ আসন শুৱনি কৰা শ্ৰীযুত ভৃংগেশ্বৰ শৰ্মাদেৱ সভামণ্ডপত উপস্থিত হৈছেহি।

(তলত থকা আন বিষয়ববীয়া এজনক চিঞৰি ক'ব) ঐ থুপুকা, চাৰক মঞ্চলৈ আগবঢ়াই আনিবি দেই। কথাষাৰ যেন দৰ্শকে শুনা নাই, এনে ভাৱেৰে, পুনৰ মাইক্ৰ'ফোনৰ ওচৰত গৈ ক'ব) এয়া মঞ্চত শৰ্মা চাৰ, (কিন্তু চাৰ উঠি নাহে) ইফালে সিফালে চাব, উচ্‌পিচাব, শেষত অধৈৰ্য্য হৈ এনেদৰে সাৰটি আনিব যে ধুতি পৰিহিত বিচাৰকে নিজক চম্ভালিব নোৱাৰিব।

বিচাৰক ঃ (ভৰিৰে গচক মাৰি ধৰা ধুতিখন যেনেতেনে মিলাই মেলি/আগে গুৰিয়ে চাই/নেহাঁহিলে নোহোৱাৰ দৰে হাঁহি হাঁহি দৰ্শকক নমস্কাৰ দিব। নমস্কাৰ দিওঁতে দুয়োহাতৰ আঙুলিৰ ফাঁকবোৰ জিলিকি থাকিব আৰু তেওঁ সেইফালেদিয়েই দৰ্শক কিমান হৈছে চাব)

(দৰ্শকে বিচাৰকৰ কাৰ্যকলাপ চাই গিৰ্জনি মাৰি হাঁহিব)

হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ (মঞ্চৰ ভিতৰৰ পৰা হাঁহিব)

ঘোষক ঃ আমি জয়জয়তে বিচাৰক ডাঙৰীয়াক এখন ফুলাম গামোচাৰে আদৰণি জনাব বিচাৰিছোঁ। (গামোচা আনিবলৈ তললৈ দৌৰ মাৰিব আৰু আহোঁতে দৰ্শকক গামোচাখন দেখুৱাই আনিব যে তাত ফুলেই নাই। তেওঁ নিজেই গামোচাখন ফোপাই ফোপাই পিন্ধাব আৰু নিৰ্দিষ্ট আসনত বহুৱাবলৈ বিচাৰকক একপ্ৰকাৰ টানিয়েই লৈ যাব) (হাত চাপৰিৰ শব্দ শুনিবলৈ পোৱা যাব)।

ঘোষক ঃ (পুনৰ মাইক্ৰ'ফোনত ক'ব) শ্ৰদ্ধেয় ৰাইজ, আপোনালোকে এই বৃহৎ বিহুমেলাখনিত মোক নিগনিৰ দৰে দৌৰি ফুৰা দেখি নিশ্চয় আচৰিত হৈছে। অন্যান্য বিষয়-ববীয়াসকলে 'বিহুৱতী' প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ অহা প্ৰতিযোগীসকলৰ আপ্যায়নত ব্যস্ত থকাৰ বাবেহে প্ৰকৃততে এনে হৈছে। যি কি নহওক মই এতিয়া প্ৰতিযোগীসকলৰ নামবোৰ মাতি দিম। প্ৰথম প্ৰতিযোগী শ্ৰীমতী আহুকলীয়া চেতিয়া। তেওঁ মঞ্চলৈ আহিব লাগে আৰু সাজু হৈ থাকিব শ্ৰীমতী বিজুলী বৰুৱা। এওঁলোক দুয়োগৰাকী আহিছে শিৱসাগৰৰ কালুগাঁওৰ পৰা। এয়া মঞ্চত প্ৰথম বিহুৱতী (ষ্টেপৰ ফালে চাইহে চায়, কোনো নাই। বাৰে বাৰে তেনেকৈ চাই থকা দেখি বিচাৰকো উঠি গৈ আঙুলিৰ ফাঁকেৰে চাবলৈ ধৰে, দুয়ো দুয়োকে কি হৈছে সোধে, পুনৰ আসনত বহেহি।)

ঘোষক ঃ প্ৰথম প্ৰতিযোগী নিশ্চয় আহি পোৱাহি নাই, আমাৰ দ্বিতীয় প্ৰতিযোগী বিজুলী বৰুৱাক মঞ্চলৈ নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হ'ল। সাজু হৈ থাকিব বসৰতী ফুকন (আকৌ দুৱলৈ চাই পঠিয়ায়/কোনো নাই) এইবাৰৰ প্ৰতিযোগী বসৰতী ফুকন আৰু সাজু হৈ থাকিব চঞ্চলা ডেকা (আকৌ চাই, কোনো নাই/অৱশেষত দুয়ো নামি যাব খোজোতেই উঠি আহে পুনৰ মাতৃসদৃশ মহিলাগৰাকী। (তেওঁ মাইক্ৰ'ফোনত চিঞৰিবলৈ ধৰে)।

মহিলা ঃ চাওক ৰাইজ, এইখন বিহুমেলা নে বাণিজ্যমেলা? মই কালিৰ পৰাই ছোৱালীজনীক নচুৱাবলৈ বুলি আহি এইখন ঠাইত বোন্দাপৰ দি আছোঁহি, বোলোঁ, কালিতকৈও আজি চৰা। ছোৱালীজনীৰ প্ৰতিভা বিকশিত হওক বুলিহে আহিছিলোঁ, আমাৰ কি ঘৰ-দুৱাৰ নাই নেকি? সময়মতে যদি প্ৰগেম পাতিবই নোৱাৰে, তেতিয়াহ'লে আয়োজন কৰে কেলেই (হাত জোকাৰি/দাঁত কামুৰি কামুৰি কয়) মই যদি ইয়াকে কওঁ - সিফালে ডেকা ল'ৰাবোৰে গৈ ছোৱালীজনীক আগুৰি ধৰেগৈ। আকৌ যদি তাইৰ ওচৰত থাকোঁ - এইফালে প্ৰতিযোগী নুঠেহে নুঠে। (ৰাইজে চিঞৰে - হয়, হয়, হয় বা হাত তালি দিয়ে) দিয়ক, আমাক যোগদানৰ বৰঙণি ঘূৰাই দিয়ক, সাঁচতীয়া টকা কেইটাও শেষ হ'ল, ৰাইজ, আপোনালোকে কি চাই আছে? (ঘোষকে কথা বিষম দেখি মঞ্চত উঠি মহিলাগৰাকীক আকাৰে ইংগিতেৰে শান্ত হ'বলৈ কয়হে কয়, তেওঁৰ টেম্প' উঠি গৈছে থাকে) সভামণ্ডপ ত্যাগ কৰক, ঘৰাঘৰি যাওকগৈ (বিচাৰকো উঠি আহি ঘোষকৰ দৰে বাধা দিবলৈ চাই, কিন্তু মহিলাৰ হাত বা গাত ধৰিব

নোৱাৰে) এইমখাৰ হাততেই আমাৰ সংস্কৃতি শেষ হ'ব ৰাইজ চাই থাকক। (বাহিৰত হুল-স্থুল শুনা যায় - 'বিহুমেলা বন্ধ কৰক - শ্লোগান দিয়ে)

(বাহিৰত হুইচেলৰ শব্দ শুনা যায়। পুলিচ বিষয়া এজন মঞ্চলৈ উঠি আহে। এইবাৰ মাইক্ৰ'ফোনৰ সন্মুখত বিষয়াজন থিয় হয় আৰু বিচাৰকে তেওঁক নম্বৰ দিবলৈ বুলি আসন গ্ৰহণ কৰে আৰু মহিলাগৰাকী আৰু ঘোষকজনে একেলগে পলায়ন কৰে)।

বিষয়া ঃ ৰাইজ ক্ষান্ত হওক। (হাতৰ লাঠীডাল ঘূৰাই /জোকাৰি জোকাৰি কয়) চাওক ৰাইজ। বিহু হৈছে আমাৰ জাতীয় উৎসৱ। আমাৰ সকলোৰে মন-প্ৰাণ এই উৎসৱে পুলকিত কৰে। বসন্ত অহাৰ লগে লগে এই বিহুটি আহে আৰু বিহুটি অহাৰ লগে লগে যিদৰে গছে বনে ন কুঁহিপাত ওলায়, তেনেদৰে এই সময়তেই আমাৰ জেপতো বা বিহু কমিটিৰ বিষয়াসকলৰ জেপতো টকাই ভৰি পৰে। সচাঁকৈ অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে টকাই মানুহক যিমান আনন্দ দিয়ে, বিহুৱেও তাতকৈ কম আনন্দ নিশ্চয় নিদিয়ে, ৰাইজ, আপোনালোক ক্ষান্ত হওক। মহিলাগৰাকীৰ গাত কোনো দোষ নাই, তেওঁৰ হাতত নিশ্চয় টকা শেষ হৈছে, ছোৱালীৰ ভোক লাগিছে, অথবা তেওঁৰ স্বামীয়ে ফোনেৰে তেওঁক ঘৰলৈ ঘূৰি আহিবলৈ কৈছে, তেওঁ নিৰূপায়। কিন্তু আমি কিয় আছোঁ? ইতিমধ্যে উদণ্ড ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকক কাৰাগাৰলৈ প্ৰেৰণ কৰা হৈছে। দোষীক উপযুক্ত শাস্তি নিবিহিলে আমাৰ মনৰ বসন্তও শেষ হৈ নাযাবনে? আপোনালোকে সকলো দায়িত্ব আমাৰ ওপৰত এৰি বিহু উপভোগ কৰক। ৰাইজ মই আহিছোঁ। (ঘোষকে এন্‌ভেলপ এটা তেওঁৰ হাতত দিয়ে আৰু পুলিচ যায়গৈ।)

ঘোষক ঃ (কঁপি কঁপি) ৰক্ষা তেও। (বিচাৰকক ক'ব) চাৰ, আপুনি আৰম্ভ কৰক।

বিচাৰক ঃ (উঠি গৈ ক'ব) কিন্তু কি আৰম্ভ কৰিম? আৰম্ভটো হ'লেই।

ঘোষক ঃ মানে চাৰ?

বিচাৰক ঃ কিয়? এজন প্ৰতিযোগীতো গ'লেই। হ'ব পাৰে পুৰুষ। নহ'ব পাৰে বিহুৱতী প্ৰতিযোগী। ধৰি লোৱা হওক, প্ৰতিযোগী নায়েই, সেইবুলি কি আমি চাই থাকিম নে? মই আকস্মিক বক্তৃতাৰ প্ৰতিযোগিতা আগৰজন বক্তাৰ পৰাই আৰম্ভ কৰি দিলোঁ। পিছে - (ইফালে সিফালে চাই) এ মহিলাগৰাকী গ'লগৈয়ে নেকি?

ঘোষক ঃ গ'লগৈ চাৰ।

বিচাৰক ঃ চেহ্‌। তেওঁ বৰ ভাল কৈছিল হে। যি বক্তৃতাই মানুহৰ মাজত আলোড়ন তুলিব পাৰে, সেয়াহে আচল বক্তৃতা। সেইফালৰ পৰা তেওঁ কিন্তু প্ৰথম পুৰস্কাৰ পাব লাগে।

ঘোষক ঃ (দৰ্শকে শুনাকে কয়, কিন্তু বিচাৰকে নুশুনে) ভালজনকে মাতিলোঁ দেই। তেওঁ কাণেৰে নুশুনে হ'বলা। ক'লো 'বিহুৱতী' প্ৰতিযোগিতা, শুনিলে 'বক্তৃতা' প্ৰতিযোগিতা। মহিলাগৰাকীয়ে ৰাইজ ভাণ্ডিলে, তেওঁ আকৌ দিলে প্ৰথম পুৰস্কাৰ। এতিয়া কি কৰোঁ সেইবোৰ বাদ দিওঁ। (পুনৰ ঘোষণা কৰে) এইবাৰৰ প্ৰতিযোগী - সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠা বিহুৱতী শ্ৰীমতী দৰ্শনা বুঢ়াগোহাঁই।

দৰ্শনা ঃ (মঞ্চলৈ উঠি আহে - ইফালে সিফালে চাই/ঢুলীয়া নাই, ঘোষকক কাণে কাণে কয়) কি কৰোঁ ইহঁত কেইটা অহাই নাই যে?

ঘোষক ঃ মানে কোন? বাদ্য-যন্ত্ৰ বজোৱা ল'ৰা কেইটা?

দৰ্শনা ঃ (হাত মাৰি /এচাৰি/চট্‌ফটায়) অঁ, সিহঁত কেইটা ক'ত গ'ল জানো।

ঘোষক ঃ ৰ'বা, ৰ'বা, সিহঁতৰ নামকেইটা কোৱাচোন, (তাই কৈ যায়, সিও কৈ যায়)

দৰ্শনা ঃ প্ৰশান্ত দা, অভিলাষ দা, নিতুল দা (ঘোষকেও কৈ যায় - প্ৰশান্ত দা, অভিলাষ দা, নিতুল দা)

ঘোষক ঃ আপোনালোকক মঞ্চত বিচৰা হৈছে (বাৰে বাৰে কয়, তাই ষ্টেপৰ ফালে চাবলৈ যায় আৰু তাইক ধুনীয়া দেখি পিছে পিছে বিচাৰকেও তাইক চাবলৈ বুলি উঠি যায়) ক'ত যায় জানো আজিকালিৰ ল'ৰাবোৰ কোনোবা গুমটিত সোমাই গুট্‌খা, ৰজনীগন্ধা, তুলসী — এইবোৰত মুখ দিয়াগৈ নাইতো?

বিচাৰক ঃ বাকী কেইজনী ছোৱালীও আহিছে নেকি? (ঘোষকক গৈ সোধেগৈ)

ঘোষক ঃ মানে চাৰ?

বিচাৰক ঃ এই যে তুমি ক'লা - ৰজনীগন্ধা, তুলসী এইকেইজনী?

ঘোষক ঃ নাই, নাই, নহয় চাৰ, আপুনি চকীত বহক গৈ চাৰ। এইবাৰহে আচল প্ৰতিযোগিতাখন আৰম্ভ হ'ব।

(দুয়োহাত মিলায়, হাঁহে)

দৰ্শনা ঃ মোৰ কি হ'ব এতিয়া দাদা? ৰাতি প্ৰায় বাৰ বাজো বাজো। (কান্দো কান্দো কৰে) সিহঁতে অথনিয়েই কিবা কিবি খাই আহোঁ বুলি ওলাই গৈছিল। ভোক লাগিছে বুলি কোৰাত মই আকৌ পাঁচশ টকা সিহঁতক দিছিলোঁ। — (কান্দে) সিহঁতে বাৰু মদ খালেগৈ নেকি?

ঘোষক ঃ ৰ'বাচোন ভণ্টি, ৰ'বা। ইমান টেনশ্যন নলবাচোন। আমালৈ চোৱাচোন, আমি যোৱাকালিৰ পৰা এই পৰ্য্যন্ত কিবা এটা কামত সফল হৈছোঁনে? নাই হোৱা। সেই বুলি ভাগি পৰিছোনে? নাই পৰা। কিয় নাই পৰা জানা? প্ৰতিযোগিতাখন নহ'বগৈ পাৰে, কিন্তু লাইভ টেলিকাষ্ট হৈ আছে, বুজিছা? মাইকত মাত মাতি থকা, কেমেৰাৰ আগত হকে বিহকে অহা-যোৱা কৰি থকা, বাতৰি কাকতত নাম ওলোৱা - এইবোৰতো বহুত মজা আছে বুজিছা? ধৈৰ্য্য ধৰা, ধৈৰ্য্য ধৰা, চাৰ, চাৰ (চাৰ শুলে)।

বিচাৰক ঃ (খপ্জপ্কৈ সাৰ পাই ধাম্কৈ মঞ্চত লুটিখাই পৰে আৰু সেইফালে ঘোষক, দৰ্শনা দুয়োটা লৰ মাৰে) দুয়োটাই চিঞৰিবলৈ ধৰে)

চাৰ — চাৰ — চাৰ

ঘোষক ঃ দৰ্শনা, ১০৮ মাতা।

দৰ্শনা ঃ মোৰ মোবাইল? (অলপ ভাবি ভাবি) অ' মনত পৰিছে, মনত পৰিছে (সাঁচতি খুলি মোবাইল উলিয়াই লয়) হেল্ল' ১০৮, হয়, মই সোণাৰি বজৰুৱা খেলপথাৰৰ পৰা কৈছোঁ। (সিফালৰ কথা শুনিবলৈ অকণমান ৰৈ পুনৰ ক'ব) দুৰ্ঘটনা মানে, এজন ব্যক্তিয়ে মূৰত অলপ আঘাত পাইছে, তেওঁক তৎক্ষণাত মেডিকেলত ভৰ্ত্তি কৰাব লাগে। (—) ঠিক আছে, O.K.। (ঘোষকক ক'ব) আহি আছে, পিছে চাৰক ডাঙিবলৈ?

ঘোষক ঃ চাৰৰ ঘৰত খবৰ এটা দিয়া ভাল হ'ব নেকি? লোৱাচোন নম্বৰটো (তাই ডায়েল কৰিব)

দৰ্শনা ঃ (আঁতৰলৈ গৈ কথা পতাৰ অভিনয় কৰিব। তেনেতে, বাহিৰত ১০৮ ৰ ৰিংটনটো বাজি উঠিব। মঞ্চত তেনেকুৱাতে প্ৰশান্ত আৰু অভিলাষ ঢলংপলংকৈ উঠি আহিব। সকলোৱে ডাঙি মেলি বিচাৰকক একাষৰীয়া কৰিব। আৰু অস্থিৰভাৱে আটাইকেইটাই কি কৰা যায় ভাবিবলৈ ধৰে/বাকী দুটাও শুই পৰে)

দৰ্শনা ঃ (ঘোষকক সোধে) লাইভ টেলিকাষ্ট হৈয়েই আছে নেকি?

ঘোষক ঃ হৈ আছে, হৈ আছে।

দৰ্শনা ঃ তেন্তে আপুনিয়েই ঢোলটো লওক আৰু মই নাচোঁ।

ঘোষক ঃ ইফালে-সিফালে চাই ঢোল এটা বিচাৰি আনি বজাবলৈ ল'ব আৰু দৰ্শনাইও নাচিবলৈ লওঁতেই বিচাৰকে মূৰ তুলি চিঞৰি উঠিব।

বিচাৰক ঃ আই ঐ (মূৰত দোষ পোৱা ফালে ধৰি উঠিবলৈ চেষ্টা কৰিব) মৰিলো ঐ উহ্ উহ্ উহ্ কি বিলাই (লেঙেৰাই লেঙেৰাই আগবাঢ়ি আহিব আৰু সেহাই সেহাই ক'ব) — অ' সেইকাৰণে ঘোষক হৈছিলা হ'ব পাই ডেকাল'ৰা? ধুনীয়া নাচনী পালে হ'বলা বেমাৰী - চেমাৰী এৰি লাইন মাৰিবলৈ লাগি যোৱা? ভাল বাচিলো দেও বুজিছা ডেকা ল'ৰা (বিচাৰক উঠি অহা দেখি ঢোল বজোৱা আৰু নাচ বন্ধ হয়/দুফালে প্ৰশান্ত আৰু অভিলাষ লাং খাই কেতিয়াবাই শুই পৰে) — বুঢ়া হ'লো বুলি নেভাবিবা দেই। ঢোলৰ মাত শুনিলে বুঢ়া-ডেকা কোনো ৰ'ব নোৱাৰে বুজিছা? এইবাৰেই শেষ আৰু বিচাৰক নহওঁ বুজিছা? উহ্ উহ্ উহ্ - চাও ঢোলটো মোক দিয়া মই নাচোঁ তাইৰ লগত (সকলো একে পজিচনতে ৰৈ যায়।

(পঁট পৰে)।

SONARI COLLEGE TEACHING STAFF

RANU MOHAN
Head Deptt. of Education

UTPAL KONWER
Head Deptt. of Physics

DR. REETA DUTTA
Head Deptt. of Assamese

GONESH BORUAH
Head Deptt. of Pol.Science

AMRIT BORPUJARI
Head Deptt. of Chemistry

DEEPANJALI GOGOI
Head Deptt. of English

DILIP RANJAN BORUAH
Head Deptt. of Economics

MUHIDHAR CHETIA
Head Deptt. of Mathematics

SUSIL SURI
Head Deptt. of History

PHANINDRA KR. BORUAH
Head Deptt. of Botany

RANA KONWAR
Head Deptt. of Zoology

SANGEETA ROY
Librarian of Sonari College

LINDY GOODWIN
Deptt. of History

DIBYAJOTI KONWAR
Deptt. of History

RANJIT CH. BURAGOHAIN
Deptt. of Botany

PROBIN BORAH
Deptt. of Botany

PALTU PAUL
Deptt. of Zoology

SUNIL DUTTA
Deptt. of English

DR. ANITA KONWAR
Deptt. of English

ANJUARA BEGUM
Deptt. of English

SONARI COLLEGE TEACHING STAFF

JYOTI PRASAD PHUKAN
Deptt. of Zoology

CHAKRAPANI PATIR
Deptt. of Pol.Science

LUCKY CHETIA
Deptt. of Pol.Science

BINUD RAJ KHONIKAR
Deptt. of Pol. Science

REENA BORTHAKUR
Deptt. of Physics

NOBIN GOGOI
Deptt. of Physics

RAJIB KAKOTY
Deptt. of Education

PRANITA KALITA
Deptt. of Education

DR. RANA KONWAR
Deptt. of Chemistry

SUCHITRA NR. RAJKHOUWA
Deptt. of Chemistry

MINTOO GOGOI
Deptt. of Economics

PARANAN KONWAR
Deptt. of Economics

BHUPEN CH. DIHINGIA
Deptt. of Mathematics

TANKESWAR BORUAH
Deptt. of Mathematics

MONURANJAN KONWAR
Deptt. of Mathematics

RAGHUNATH KAGYUNG
Deptt. of Assamese

BIJOY LAKSHMI GOGOI
Deptt. of Assamese

PADMA GOGOI
Deptt. of Assamese

REKHA MONI GOGOI
Deptt. of Assamese

Non Teaching Staff

NSS Unit Campaign

PRINCIPAL WITH STUDENTS' UNION

COLLEGE ACHIEVEMENTS

Sri Rajib Buragohain
3rd position in inter college Taekwondo

Sri Kowstov Moni Phukan
Best Guiterist in D.U. YouthFestival

Miss Puja Gogoi
Best Singer

Miss Kalyani Boruah
Best Director

Miss Anindita Baruah
Best Actress

Miss Gitanjali Gogoi
Best Comedy Actress

English Section

Food and Cancer

Jyoti Prasad Phukon
Assistant Professor, Department of Zoology,
Sonari College.

ABOUT CANCER-Cancer is such a group of diseases, which people fear most. People associate cancer with death. But the fact is different from this. In fact the people can control or arrest or sometimes cure Cancers today up to a certain limit with the help of all modern medicines and technologies and maintain some natural rules. Simultaneously we must think about the Proverb 'PREVENTION IS BETTER THAN CURE' which can be applied in Cancer also.

WHAT IS CANCER-
Cancer is a disease in which a family of cells grow rapidly/progressively with permanent impairment of normal growth control and the cell growth do not follow the cell cycle rule resulting in spread of the primary group of tumor cells. Growth of cancer cells is very much different from the normal cell growth. Cancer cells do not remain confined to primary part only. Rather the cancer cells infiltrate to the adjoining part of the body. Usually some of the cancer cells may be detached from original site and travelled to distant sites of the body through blood stream, lymphatic system or through other body fluid or through other method. This process is called 'metastasis' which relates with how cancer kills the patients quickly.

CARCINOGENS- These are such substances that can initiate Neoplasia (the presence or formation of new, abnormal growth of tissues for both Benign and Malignant tumors.

DIET AND CANCER-
"One of the best ways to reduce our risk of getting cancer is taking steps to maintain a healthy lifestyle, which includes not only nutritional and physical health, but also mental health," said NFCR's Chief Science Officer Michael Wang, Ph.D. "Stress is a detriment to a healthy lifestyle, and unfortunately it is often a side effect of the holiday season. With the help of our specialists, we've put together some tips this season so that you and your loved ones can enjoy a relaxing holiday together."

1. Plan ahead. Stress can build up if we procrastinate our "To Do List.
2. Know our limits. Being overwhelmed with events during the holiday season can impede your daily responsibilities. Be sure to practice saying "no" and avoid over committing.
3. Try to eat nutritious foods and limit sweets during the holiday season. As tempting as it may be, consuming large amounts of unhealthy foods can contribute to decreased energy levels, not to mention feelings of guilt later on.
4. Let things go. Nothing's going to be perfect. Relax and enjoy time with family.
5. Exercise. Exercise is not only a great way to stay fit and reduce our risk of getting cancer, but it increases our endorphin levels and helps keep us

stress-free.

Research shows that a large percentage of cancer-related deaths-maybe even the majority-are directly linked to lifestyle choices such as smoking, drinking, a lack of exercise, and an unhealthy diet. Avoiding cigarettes, limiting alcohol, and getting regular exercise are a great start to an anti-cancer lifestyle. But to best support of our health, we also need to look at our eating habits.

What we eat-and don't eat-has a powerful effect on our health, including our risk of cancer. Without knowing it, we may be eating many foods that fuel cancer, while neglecting the powerful foods and nutrients that can protect us. If we change our diet and behaviors, we can minimize our risk of disease and possibly even stop cancer in its tracks.

Almost all cancers (80-90%) are caused by environmental factors, and of these, 30-40% of cancers are directly linked to the diet.

DIET CAUSING CANCER-

i. Fat:- Various research shows that there is strong association between consumption of dietary fat and formation of cancer in Breast, the Prostate, Colon, Rectum endometrium and Ovary. The two most damaging fats are saturated fats and Trans fats. Saturated fats are found mainly in animal products such as red meat, whole milk dairy products, and eggs. Trans fats, also called partially hydrogenated oils, are created by adding hydrogen to liquid vegetable oils to make them more solid and less likely to spoil-which is very good for food manufacturers, and very bad for us.

ii. Fast Food:-Nowadays the young stars and children are very much interested to take fast food and begins to take from early ages. Fast foods are rich in fats, high Sodium, low fiber, low calcium and other minerals and also deficient in essential nutrients.

iii. Preservatives and additives:-

- Nitrates and its derivatives are used as preservatives of food. Nitrate transformed to Nitrite in the stomach and again Nitrite transformed Nitrosamine which is a Carcinogen.
- On the pea-nut plant a sp. of fungus Aspergillus flavus grows which contain a carcinogen Aflatoxin can cause liver cancer.
- A mushroom Gyromita esculenta used in cooking contain N-methyl-N Formyl -hydrazine, a strong carcinogen.
- Additives used in (Artificial) colour of sweets, junk food are like Metanil yellow, Iron oxide, Lead Bromide usually mixed for coloration and sweetness lead to the formation of cancer of stomach, colon etc.
- Tremendous use of pesticides like Formaldehyde, Vinyl chloride, DDT, Aldrin, Mosquito repellent threats the life for the development of cancer like Leukemia, lymphoma, Kidney, Spleen, Brain cancer, Skin Cancer etc.
- Taking excess salt cured food regularly may cause stomach or oesophageal cancer.

The food contaminated by radioactive substances is threat to Lung/Bone Cancer.

iv. Smoked food- Regular taking of smoked foods may raise the cancer of stomach as well as others also. Smoked foods are somehow delicious but because of smoking process cancer causing substances may be deposited on the surface of the food which increase the risk of cancer.

v. Drinks-

Alcohol-Excessive alcohol consumption beyond the limit is a risk for cancer of oral cavity, pharynx, larynx, oesophagus. The primary dietary factors that increase risk are obesity and alcohol consumption, with a diet low in fruits and vegetables and high in red meat being implicated but not confirmed. Consumption of coffee is associated with a reduced risk of cancer. Women who consume alcohol have a greater risk of developing Breast cancer than non drinkers.

Coffee-Excessive drinking of coffee may be related to the risk of cancer of lower urinary tract including urinary bladder.

Water- Excessive Chlorination of drinking water, regular taking of water contaminated with Arsenic, Asbestos particles, and other organic/inorganic compounds may lead to the cancer of gastrointestinal tract, lung, gall bladder and skin cancer.

Too hot or too cold drinks may also lead to oesophagus cancer if it takes regularly.

vi. Microwave popcorn. They might be convenient, but those bags of microwave popcorn are lined with chemicals that are linked to causing not only infertility but also liver, testicular, and pancreatic cancers. The U.S. Environmental Protection Agency (EPA) recognizes the perfluorooctanoic acid (PFOA) in microwave popcorn bag linings as "likely" carcinogenic,

vii. Soda pop. Like processed meats, soda pop has been shown to cause cancer as well. Loaded with sugar, food chemicals, and colorings, soda pop acidifies the body and literally feeds cancer cells. Common soda pop chemicals like caramel color and its derivative 4-methylimidazole have also specifically been linked to causing cancer.

viii. Hydrogenated oils. They are commonly used to preserve processed foods and keep them shelf-stable. But hydrogenated oils alter the structure and flexibility of cell membranes throughout the body, which can lead to a host of debilitating diseases such as cancer

DIET PREVENTING CANCER

A number of diets and diet-based regimes are claimed to be useful against cancer. A lot of foods are there that can be considered as anti-cancer agents at various degree. It is really important that what type of food we eat. We should try to keep the cancer preventing food in our daily dish. Some are as follows

i. Vitamin C- Vitamin C is a strong anti cancer agent. Daily requirement is about 30-50 mg. Green leafy vegetables are rich source of Vit. C. (Citrus fruit, Green vegetables, Potatoes, Tomatoes, Cucumber, Guava, Broccoli, Cabbage, Spinach). If the orange is squeeze Vit. C is reduced to a greater extent. After squeezing the Vit. C is reduced by oxygen in the air. We are lucky that most of the Vit. C rich food does not need cooking or boiling.

ii. Vitamin A-Daily requirement around 5000 IU. (Green leafy vegetables, Yellow vegetables, Carrot, Ripe mango, reddish, Egg, Milk, Tomato, Liver, and Vegetables grow in strong sunlight.)

iii. Vitamin E-Daily requirement about 15 mg. leafy vegetables, vegetables oils, whole grain cereals, mothers' milk etc.

iv. Minerals-Calcium (Assumed to Protect from Colon cancer)

Selenium (Brown rice, Rice, Wheat, Liver, Sea fish)

Other minerals- Magnesium, Iron, Zinc, Copper etc.

v. Flavonoids- (specifically flavonoids such as the catechins) are "the most common group of polyphenolic compounds in the human diet and are found ubiquitously in plants." While some studies have suggested flavonoids may have a role in cancer prevention

vi. Ketogenic diet-studies in both animals and humans have demonstrated that a Ketogenic diet limits tumors' glucose uptake, retarding tumor growth. On such a high-fat, low-carbohydrate diet, healthy cells can convert fatty acids to glucose for energy

vii. Dietary fiber-Dietary fiber can be said very much cancer protective. Daily requirement of dietary fiber is about 25-30 gm. High dietary fiber can protect the cancer of alimentary canal and breast cancer. Dietary fiber rich in Brown rice, whole grain bread, Bran muffin, Snack popcorn, Fresh fruit (pear, banana, an apple all are with skin), baked potato with skin, fresh carrot, calary, bell peppers with hummus or salsa, beans etc.

Do's and Don'ts in preparing foods

- Don't drown foods- More use of water fewer vitamins retain.
- Don't allow sliced food to stand for a long.
- Do keep foods in one piece.
- Do use all parts of plants.
- Do save cooking liquids.

References-

1. Preventing cancer ed. By Tom Heller.
2. Dr. S.K.Nath, Oncologist.
3. The prevention of cancer. Ed by M. Alderson.
4. Cell Biology by C.B. Power.
5. Cell Biology by D. Robertes.
6. www.wikipedia
7. www.NFCR.org.
8. Review of alcohol. Etc

MORAL VALUES : ROLE OF PARENTS AND TEACHERS

Sangeeta Roy
Librarian

From childhood we have come across the word 'Moral Value'. But, what is the actual meaning of moral value? A moral value is a universally accepted ethical principle that governs the day to day living or life of an individual, Moral values are standards of good and bad which an individual derives from home, society, school, religion, self etc.

Positive moral values are necessary because they give us an overall feeling of peace and joy. A positive moral value gives us a positive, meaningful and purposeful life. One is able to direct his/her life and behavior towards beneficial and fulfilling activities when he/she lives his/her life with positive moral values of honesty, compassion, courage, modesty and forgiveness.

The moral value of HONESTY in one's life makes him/her trustworthy. He/she has a feeling of respecting oneself with a clear concise. When a person is honest, others trust on him/her. This quality allows one to make progress in both personal and professional life. Honesty helps us to incorporate with the people of a society and experience the life fully.

Along with honesty, the moral value of COMPASSION gives one a feeling of mercy towards other people. Compassion allows us to have sympathy for the misfortunes of others. A person with the moral value of compassion acquires people's trust more because he/she shows sympathy which is non-judgmental to their circumstances.

Next comes in the moral value of COURAGE which is necessary to do a work and face one's life without fear. It helps one to overcome any obstacle because one cannot let fear hold someone back. When courage is one's moral value in life, he/she is always prepared to face the world bravely. One will find solution to every problem for which other people will rely on him/her for encouragement.

In life, for survival, MODESTY is necessary in respect to courage. Modesty allows one to realize what his/her limits are. Modesty keeps us focused towards our goal in life and keeps us from becoming overconfident and reckless. Because of this, people will feel comfortable around one because he/she is humble in nature and he/she will not try to belittle them. Last comes in the moral value of FORGIVENESS. It is a feeling of abandonment of anger towards others and oneself. It allows one to move past hurtful or damaging situations. One can become emotionally healthy when he/she will practice forgiveness to make oneself free from pain and resentment.

In the present age, the social, moral and religious values are declining at very fast pace. Love, respect, affection, cooperation, fellow feeling, brotherhood, honesty, truthfulness etc. are disappearing from the society. With the fast pace of educational development, value education has been pushed back to the background This has become a global problem. The values are declining due to political corruption, economic exploitation, social disorganization, selfishness of man, lack of self consciousness, youth unrest, injustice, malpractices etc. Therefore, time has come to stop this erosion of moral values. The role of parents and teachers are indispensable in this matter because a child learns mainly from home and school along with the society. That is why we are going to discuss the role of parents and teachers in developing moral values in a child from his/her very childhood and its impact on maintaining his/her life.

Role of Parents

Through socialization, an individual bears resemblances to another human being and thus he/she is defined as normal based on the standards of his/her society. The family, peer group, school, religious institutions and mass media are some of the agents in socialization process of a person as well as in developing positive moral value.

Different parenting styles are responsible for social, moral, emotional and personality development of a child. Authoritative parenting confined to reasonably firm and strict parenting where they favor rules giving explanation lay down on their children. It encourages discussion and interaction. This type of parenting makes a child more responsible, disciplined and friendly. Parents want their children to be hard working, will respect others and will be obedient to elders. It is the responsibility of parents to inculcate these qualities in a child from childhood so that a child grows up with good moral values.

It has been observed that across cultures, adolescents are more likely to become achievement oriented and well adjusted if their parents consistently enforce a reasonable set of rules and values, involve their teenagers in decision making, recognize their need for greater autonomy, monitor their comings and goings, gradually loosen their rules and continue to be warm, supportive and involved throughout adolescence.

The greatest role of a mother in developing moral values is unmatchable. She is the first person in a child's life. From her, a child learm everything first. She is the firs" one to teach and make a child realize what is good and bad. Mother in any society is the prime caretaker of the children. The family plays universal role of socializing a child in a society.

With growing of a child, the influential factor of foundation for moral values does not get non-valued. One of the most important factor in diminishing moral values in a child is that today parents fulfills every demands of a child without judging whether it is good or bad for him/her. It should not be there. A child should be taught to struggle in life for a peaceful and fruitful life. With social, political and economic changing environment, these factors should act in a positive manner to develop moral values in a boy or a girl and parents should try to guide them throughout their life for positive results.

Media is one of the factors to influence an adult to go in wrong path. So, it is the duty and responsibility of parents to keep an eye on their children whether they are using it sensibly or not. Therefore, it can be said that parents are first teachers of a child to know good and bad and developing moral values throughout one's life.

Role of Teachers

TEACHER means tactfulness, efficiency, ability, character, humor, eloquence and readiness. According to Froebel "The educator should be called not a teacher but a gardener." According to Tagore "A teacher is like a lamp that can never light another lamp unless it continues to burn its own flame." Upon a teacher not only the teaching-learning process depends but also the success of the institution. It is a teacher who acts as a role model for the students where he/she teaches and develops the moral values. So, the responsibility of a teacher becomes more in inculcating the moral values because a student spends most of his/her time at school/college. Researchers have found that students are more motivated when they feel that their teachers are supportive and friendly. Teacher's expectation from the students should be high which is very important for a successful teaching-learning process. Committed teachers are always full with motivating ideas and instructions. They always try to do something new in teaching so that students learn new things with ease and understand the value of everything.

A teacher is the role model, motivator, facilitator and counselor for the students. They are regarded as fountain of facts, walking encyclopedia and

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

the universal provides of important information. They are also known as friend, philosopher, guide; the skilled builder of their own intellect. It is the teacher who engages his/her students extremely in order to bring out their innate qualities and rectify them in their misdeeds.

A teacher must know the relationship of his/her knowledge with the actual life situations. With his/her own knowledge and experiences, he/she will be able to guide the students properly with reference to what to do and what not to do. A teacher should make him/her busy in learning new things in order to attain the skill of guiding the students properly. Along with this, they should possess vivid knowledge of their relationship with life.

A teacher can create every kind of moral atmosphere in the class. Students learn moral ideals through different experiences both in school/college and in society. It is a sound principle that the power of moral ideals, which the student acquires, depends upon the first hand experiences and one can use this sentiment as a guide for responsible actions. A teacher teaches and guides the students about the outside world and its loyalties nnd aspirations so that students can choose the right path with positive moral values according to the standard of their age.

The presence of a teacher can influence the mind of the youngsters. They can explain them suggestions and experiences and directs the social impulses into definite form of kindly actions. In teaching-learning process, teachers values become students' value; teachers standards their standards. A worthy teacher imparts human attitudes, tendencies, civilized habits and values in various ways. The duty of a teacher is like a perpetual president who must exercise the duties of citizenship scrupulously and assiduously by the power, his/her power gives him/her.

In conclusion, it can be said that a person is naturally good, only the outer environment leads one to some anti-social activities. Along with the good ways of life comes some bad ways too. So, in seeking well, a person should go along with positive moral values which will make his/her life peaceful, stress free and an influential one. The attributes of honesty, compassion, courage, modesty and forgiveness makes our life in a way we want to live. Moral values allow one to live a life of which he/she is proud of with cordial relation and harmony with the society and its people.❐

REFERENCES :

1. Ask.com (accessed on 15-09-13), Definition of Moral Values?
2. Das, Lakshahira, Elements of Education (Part 1), Amrita Prakashan, Guwahati, 20th ed. 2005.
3. Goswami, M.K. Educational Thoughts and Essays, Asian Books Pvt. Ltd., New Delhi, 2006.
4. Goswami, Robin, Understanding the Child and Child Development, KKHSOU, Guwahati, 2012.
5. Pathak, Guptajit, Educational Psychology : Sociological Foundation of Education, Kiran Prakashan, Dhemaji, 2012.

The Indo-Anglian Women Novelists : Their Contribution to Indian Literature

Dr. Anita Konwar
Assistant Professor, Dept. of English

Indian English Literature refers to the body of work by writers in India who write in the English language and whose native language could be one of the numerous languages of India. It is also associated with the works of members of the Indian diaspora such as V.S.Naipaul, Kiran Desai, Jhumpa Lahiri, Agha Shahid Ali, Rohinton Mistry and Salman Rushdie who are of Indian descent. Indo-Anglian literature in its formative nineteenth century period comprised poetry, epic poetry, religious literature, discussions of sociological and political issues, essays, autobiographies, biographies and history. There are two ways of looking at Indo-Anglian literature: as a more or less faithful mirror of Indian consciousness reacting to the experienced world; and as a part and parcel of the realm of English-speaking literature sharing with England and America,trends, genres and attitude indicating literary uniformity arising out of the shared language and its literary traditions. The emergence of the Indo-Anglian novel of social realism and social revolution after the first world war can be recognized as both an Indian phenomenon related to the newly active nationalist movement among the intellectuals and the masses and as part of the English social realism of the period. Along with the male writers the women novelists in India have made a significant contribution to the English fiction. There are novelists like Kamala Markandaya, Nayantara Sahgal, Ruth Prawer Jhabwala, Anita Desai, Attia Hussain, Bharati Mukherjee, Geeta Mehta, Shashi Deshpande, Kiran Desai, Arundhati Roy, Jhumpa Lahiri,etc. They have presented women's world very poignantly. They have developed their individual style of writing. They voice the feministic concerns quite objectively and appealingly. Writers like Anita Desai, Nayantara Sahgal and Kamala Markandaya go beyond feministic concerns and portray in wider context the themes of alienation in modern, urban city, tradition and modernity, east-west encounter and racial conflicts.

Kamala Markandaya is a prolific writer. She deals with a variety of themes like tragic waste, despair, ruined love, the quest for self-realisation etc. Her novel *Nectar in a Sieve* treats the theme of hunger and starvation in Indian villages. Her range of themes are quite vast. In *A Silence of Desire*, she deals with the theme of love and class conflict. In her novel *The Coffer Dams* she deals with the theme of gigantic dam and its impact on the lives of the people. Her novel, *The Nowhere Man* is a portrayal of racial conflicts in England. Cultural conflict is one of her recurrent themes. *Some Inner Fury* deals with political passions prevailing over love and justice. The novel *The Golden Honeycomb* is a historical novel which assesses Indo-British relations. Her tragic vision has been presented with greatest artistic skill in her works. Her novels possesss well-knit plots and different narrative techniques.

Ruth P. Jhabvala was born in Germany. She married an architect and settled in India since 1951. Her novels are - *To Whom She Will, The Nature of Passion, Esmond in India, The Householder, Get Ready for Battle, A Backward Place, A New Dominion, Heat and Dust.* She is a keen observer of Indian life and Indian people. She exposes the

queeress and eccentricities of their nature. Some of her novels can be called social comedies. She combines irony, scepticism and humour. Her masterpiece *Heat and Dust* won the prestigious Booker prize in 1975. Attia Hossain, another woman novelist wrote her famous novel, *Sunlight on a broken column.* This novel is autobiographical and retrospective. It deals with a woman's personal crisis in the wider background of freedom movement of India. The novel depicts the freedom struggle with the events of history like the second world war, communal violence, attainment of independence and partition of the country. The novel is remarkable for its valuable social and political documentation.

Anita Desai, according to Salman Rushdie, is one of India's major living authors. The novels of Anita Desai can be examined as the manifesto of female predicament. *Cry, the Peacock* explores the turbulent emotional world of Maya, the protagonist. It is the story of unhappy married life of Maya and Gautam. Desai's second novel, *Voices in the City* is also highly psychological. It depicts the plights and psychic life of Monisha, the female protagonist. Here Desai depicts Calcutta as a powerful character with its dehumanizing impact on human beings inhabiting it. *Where Shall We Go This Summer?* also depicts the theme of alienation and lack of communication in married life. In *Bye-Bye BlackbirdDesai* treats the theme of alienation and frustration of the immigrants in an alien country. Racial hatred, homesickness and rootlessness have been explored very poignantly in this novel. Other important novels of Anita Desai are *Fire on the Mountain, Clear Light of Day, Baumgartner 's Bombay, The Village by the Sea, In Custody, Journey to Ithaca, Fasting,Feasting* and *The Zigzag Way.* Desai has deep psychological insight into her characters. She uses symbols spontaneously. She is also concerned about the predicament of women in male dominated society. Her novels reveal feministic concerns very artistically and effectively. Her diction is rich, sensuous and suggestive. There is also musicality in the sound of words, she chooses. Anita Desai has earned unique place in Indian English fiction by her rich contribution.

Nayantara Sahgal is the daughter of Vijaya Lakshmi Pandit, Jawahar Lal Nehru's sister. She is a gifted writer whose main concerns are human values and complex human relationships. Her novels are - *A Time to be happy, The Time of morning, Storm in Chandigarh, The Day in shadow, A New situation in New Delhi* and *Rich like us.* She has been in touch with political life and political people and therefore her novels about political background are very realistic. *The Time of Morning* recapitulates the political happenings during the last years of Nehru's prime-ministership. The characters can be equated with historical figures. The novel *Storm m Chandigarh* records the events that followed partition of Punjab into the Hindu dominated Haryana and the Sikh dominated Punjab. The novel centres round the theme of violence, disorder, chaos not only at political level but also at the personal level. In most of Nayantara Sahgal's novels, we find the theme of freedom and democratic ideals. Sahgal is certainly an impressive Indian English novelist with a clear-cut political leanings. She is a master of chiseled prose which has made her a successful craftsman in fiction in Indian English.

Santha Rama Rau is a widely travelled writer. She has written beautiful travelogues in which she narrates her observations of men, manners and cultural, cross currents in the various countries. *Home to India* and *Gifts ofPallage* record her love for India and also her growth as an artist. She has described men, women and events very vividly. Her first novel *Remember the House* is autobiographical like her travelogues. The novel deals with the quest of a person for the self and also the oscillation between her western education and Indian way of life. The novel depicts the triumph of tradition over modernity, east over west. *The Adventures* is another novel by Rau in which she takes us to Manila, Sanghai and Hong Kong. There is a colourful picture of these places in this novel.

Kamala Das made her name mainly as a poetess. Her two novels *Alphabet of Lust* and *A Doll for the child prostitute* deal with the quest for identity in a male dominated society. Nergis Dalai has written novels and short stories with remarkable command. She wrote *Minari, The Inner Door* and *The Sisters. The Inner Door* is the novel on the theme of enforced sainthood as in R.K.Narayan's *The Guide.* The Girls from Overseas treats the theme of east-west encounter. Bharti Mukherjee is a prominent novelist of India who has settled abroad. Her novels *Tiger's Daughter, Wife, Darkness* deal with the sensibilities of the immigrants in America. Her latest novel *Jasmine* is not confined to India and America but also to Vietnam.

Shashi Despande's *The Dark Holds No Terrors* is a feministic rebellion against parental authority and other social conventions Shashi Despande has refused categorically to be branded as a feminist but the sounds and sights of beaten womanhood reverberate throughout her novels. The novel *Small Remedies* deals with the conflict between one's aspiration in life and threats of intolerance, anger and violence. Rama Mehta's novel *Inside the Haveli* attempts to portray the dilemma of a woman caught between tradition and the desire to be free. The novel can be called the fictionalization of purdah among the Oswals of Mewar. It is a sociological study with depth and a moral vision. Gita Mehta has established herself as a novelist with her novels *Karma Cola, Raj* and *A River Sutra. Raj* is a fascinating novel about bloody civil wars of independence. *A River Sutra* is the story of a bureaucrat who retires to the sacred river in search of tranquility but he encounters a girl who has ran away from her kidnappers and a naked ascetic and the child he has saved from prostitution. Vanity of so-called religious people has been exposed through the tale of the monk. Mehta satirizes the hypocrisy of the religious practices and beliefs.

Arundhati Roy leapt to fame with the publication of her novel *The God of Small Things.* The novel deals with the theme of oppression and exploitation. This semi-autobiographical novel reflects Roy's own childhood and the world she grew in. The narrative is chronological and the story has to be pieced together like a puzzle from elliptical events. Roy uses unusual language replete with striking similar, unusual metaphors and pungent ironies. Roy won the Booker prize in 1997 for this novel and created a history. The novel earned harsh critical as well as laudatory reviews. The narrative technique Arundhati Roy uses is stream of consciousness technique in unconventional manner. It is the novel with unconventionality of structure and chronology of the narrative. The narration of the past can be taken as main narrative while the present action makes it a micro narrative. There is constant shipping back and forth between different time frames. Namita Gokhle's *Paro: Dreams of Passions* is a remarkable novel. The novel reflects the higher strata of society, the affluent business class people, politicians and bureaucrats. The novel is considered autobiographical in nature.

Shobha De is a popular novelist. She started her career as a journalist and edited *Stardust, Society* and *Celebrity.* She writes columns in "The Times of India". *Socialist Evenings, Starry Nights, Sisters, Sultry Days, Strange Obsession, Snapshots, Second Thoughts, Uncertain Liaisons, Shooting from the Hip, Small Betrayals, Surviving Men* and *Selective Memory: Stories from My Life* are important literary works of Shobha De. Shobha De is a gifted writer with extraordinary ability to discuss the sensitive aspects of human life and human relationships. Her novels usually portray urban background with permissive life styles. Her greatness lies in her intimate understanding of the psyche of women. Desire to be loved and romantic adventures are the recurring

themes of her fiction. Her protagonists try to seek new selves and a fresh truth in their romantic or sexual adventures. She has tried to expose the moral and the spiritual vacuum of modern men and women in urban society.

Brinda Mukherjee has come out with two novels *The Fourth Profile* and *A Fizzle Yield.* They reveal her remarkable knowledge of the life-styles, manners and activities of the diplomats. Kiran Desai, the daughter of Anita Desai is a rising novelist. Her two important novels are *Hullabaloo in the Guava Orchard* and *The Inheritance of Loss.* For *The Inheritance of Loss,* she won the prestigious Booker Prize. Sunetra Gupta's *A Sin of Colour* is a mingling of mystery and romance. She has been compared with Virginia Woolf. Bulbul Sharma's *Banana Flower Dreams* depict the world of patriarchal suppression, child marriages, bride-burning, sexual abuse etc. in a dream sequence of a hundred year old Monimala on her death bed. Jhumpa Lahiri's novels *Interpreter of Maladies* and *Namesake* have established her as an upcoming successful fiction-writer. Indian Writing in English seems to have even a brighter future with the spread of education among women and their exposure to the wider world. In the last decades, the novels of the Indo-Anglian women writers have been able to win accolades both at national as well as international level. It can be said that women novelists have enriched Indian literature in the true sense.□

Bibliography :

Bhatnagar, M.K. and M. Rajeswar. *Indian Writing in English :Vol IX.* New Delhi : Atlantic, 2000.

Naikar, Basavaraj, ed. *Indian English Literature : Vol.I.* New Delhi : Atlantic, 2002.

Iyenger, K.R.Srinivas. *Indian Writing in English.* New Delhi : Sterling Publishers, 1985.

ARISTOTLE'S CONCEPT OF TRAGEDY

Anjuara Begum
Department of English

Aristotle (384 BC—322 BC) was a Greek philosopher and polymath, a student of Plato and teacher of Alexander the Great, he was born in Stagirus in Macedonia, hence he was given the nickname 'Stagirite' by Pope. Aristotle's name means 'the best purpose'.

At the age of seventeen, he began the first phase of his career -a twenty years' residence in Athens as a member of Plato's Academy. When Plato died, he was succeeded as head of the Academy by his nephew Speusippus. He was the great disciple of Plato, and it was he who took up the challenge of Plato at the end of Republic X to show that poetry was, 'not only pleasant but also useful, for man and society[1], Aristotle's 'Poetics' is to be judged against this background. Though he never refers to Plato, much of it is a covert reply to his great master. He takes up the challenge and demonstrates the value and significance of poetry in moulding the character of the individual.

Aristotle's contribution in the history of Western literary criticism has been summed up in the phrase, 'Father of Criticism'. His 'Poetics' (the art of poetry) is the first landmark in the history of literary criticism and has been described as the Bible of criticism. The 'Poetics' is an esoteric (unpublished) work and has come to us in fragments assembled from commentaries, arguments and legend.

Aristotle has been regarded 'lawgiver' through the ages because of the prescriptive nature of the text of 'Poetics[1]. In his 'Poetics', he has prescribed laws, on the nature of poetry, kinds of poetry, epic poetry, tragedy, comedy, and so on. He has offered inductive generalizations in aphoristic style and these can be expanded and developed into treatises. Written in the severest of styles, devoid of all literary grace, it forms a treasury of ideas of lasting value, the full significance of which it has taken centuries to understand. In the span of one sentence Aristotle has said on tragedy: "Tragedy then is an imitation of an action that is serious, complete, and of certain magnitude, in language embellished with each kind of artistic ornament, the several kinds being found in separate parts of the play; in the form of action, not of narrative; through pity and fear effecting the proper purgation of these emotions."

The prescriptive nature of the text of 'Poetics', can be seen in the short, crispy but meaningful rules prescribed by Aristotle on various topics. It is a small and fragmentary work with many gaps and limitations and its treatment of poetry is neither comprehensive nor systematic; yet till the middle of the 18th century in Europe this fragmentary work was regarded as the Bible of literary criticism and the words of Aristotle as the gospel truth. The impact of this great work upon the historical literary criticism was profound and permanent and therefore, Aristotle has rightly been called the father of literary criticism.

The 'Poetics' of Aristotle opens with the statement that mimesis (imitation) is a valuable method for artistic representation and the basic channels through which artistic imitation is made possible are rhythm, language and harmony. He states that epic poetry, tragedy, comedy, dithyrambic (lyric) poetry, flute or lyre playing are all 'modes of mimesis' and that mimesis in different art forms is achieved differently, and that the object and manner of mimesis is different in each case. Having stated that language, rhythm and harmony as the medium of mimesis for dramatic forms, he postulates that these media are manifested as the six elements of tragedy, namely, myth or plot, ethos or the characters, dianoia or argument, lexis or diction, molopoiia or music and finally opsis or the visual spectacle.

Aristotle gives a very high place to tragedy in his 'Poetics'. An analysis of his definition of tragedy reveals

that it falls into two broad divisions. The first division consists of three clauses, which throw ample light on the nature of tragedy. It consists of the object of imitation, the medium of imitation and the manner of imitation. The second division consists of the function of tragedy that is Catharsis.

The first important thing in tragedy is "an imitation of action". To Aristotle 'action' implies an event, or process of events—something happening, and this happens by means of, and in the being of, agents, who have a disposition to act. These agents are human beings, and their disposition to act is their character. The action must be 'complete in itself. It implies that the action in itself forms a whole. It must be 'of certain magnitude', which means that it is neither too small to be appreciable, nor too large to be taken in, as a whole. But to be whole it must have a beginning, middle and an end. Abercrombie writes: "First, then, the action—that sense of life which the poet thinks of as some characteristic kind of movement of events—the imagined action expresses itself in the plot, or the arrangement of the incidents. The plot is then expressed in characters, the characters in their thoughts and feelings, and these finally in the dialogue or language".

Among the six constituent parts of 'tragedy' plot, character and thought are objects it imitates or represents. Diction and song are the medium it employs to imitate these objects; and spectacle is its manner of imitating them. In order of importance plot comes first, character next, thought third, diction fourth, song fifth, and spectacle last.

Plot: The plot which is "the imitation of the action" and means "the arrangement of the incidents" is the central part of tragedy. Plot is more important than character. In this connection Aristotle writes.

"Tragedy is an imitation, not of men, but of an action and of life, and life consists in action.....character determines men's qualities, but it is by their actions that they are happy or the reverse. Dramatic action, therefore, is not with a view to the representation of character. Character comes in as subsidiary of the actions. Hence the incidents and plot are the ends of tragedy and the end is the chief thing of all. "Tragedy is an imitation of an action that is complete, and whole, and of a certain magnitude.'[1] A whole is that which has a beginning, a middle and an end". A beginning does not itself follow anything by casual necessity, but after which something naturally is or comes to be. The end is that which succeeds all that went before as its necessary and inevitable conclusion. A middle is that which follows something as some other thing follows it. Any author who accepts Aristotle's conception of plot construction will not introduce any event, situation or piece of dialogue that does not contribute to the development of the dominant motive or the main tragic effect. So according to Aristotle, "A well constructed plot, therefore, must neither begin nor end haphazardly, but conform to these principles.

The plot must not only have an orderly arrangement of parts, but "must also be of a certain magnitude; for beauty depends on the magnitude and order." A certain length is necessary in a plot, a length "which can be easily embraced by the memory". Aristotle remarks that "the proper magnitude is comprised within such limits, that the sequence of events,
according to the law of probability or necessity, will admit of a change from bad fortune to good
or from good fortune to bad."

A good plot should have unity of action. Aristotle remarks: ".....so the plot, being an imitation of action, must imitate one action and that a whole, the structural union of the parts being as such that, if any one of them is displaced or removed, the whole will be disjointed and disturbed. For a thing whose presence or absence makes no visible difference, is not an organic part of the whole".

Tragedy is an imitation not only of a complete action, but of events inspiring pity and fear. Such an effect is best produced when the events come on us by surprise. The effect is heightened when the events arousing fear or pity are presented in a natural manner as "cause and effect". Therefore plots constructed on these principles are necessarily the best.

Plots are either simple or complex according to the nature of actions in real life. An action which is one and continuous and in which the change of fortune takes place without reversal of the situation (Peripetia) and without recognition (Anagnorisis) is simple. A plot imitating such action is simple. In a complex action the change is accompanied by such reversal, or by recognition or by both. They arise from the internal structure of the plot, so that what follows should be the necessary or probable result of the preceding action. Peripetia "is a kind of irony of action. Irony of words occurs when "deeds are caught up by circumstances and charged with a fuller meaning than the speaker meant."

Irony of action occurs when "deeds are caught up out of an agents' grasp and charged with a meaning the very opposite" of what was meant. Anagnorisis, when used in close conjunction with peripetia, the hero's realisation of truth, the full meaning of the deed done in error are the due developments and complements of hamartia; they are the surprising, but natural, aftermath of the partly responsible act of error. The reversal should follow its antecedents in a way that is probable or necessary—but it is much better if the way is also surprising, says Aristotle. If the downfall is clearly predictable or acceptable from the start as the only plausible outcome of the protagonist's fault—there would not be hamartia as it may be accurately conceived, but the fully vicious act of the villain. Thus, Peripetia and Anagnorisis are requirements for the action or a certain magnitude—an action large enough to exhibit the development of a character through confidence, error, recognition and suffering.

The plot must also contain a powerful appeal to emotions of pity and fear which can be effective when there is a change from good fortune to bad one. This change or disaster must be so managed as to enlist the sympathies of the spectator in the highest degree. The change of fortune should come about as the result not of vice, but of some great error of frailty (hamartia), in a character either such as has been described or better than the worse.

In classical drama, the three unities are essential element of the play. They are the unity of time, unity of action and unity of place. According to Aristotle the unity of action is the first requirement of a tragedy. This unity makes the plot of a tragedy individual and intelligible. The unity of tragic action is an organic unity, an inward principle which reveals itself in the form of an outward whole within the simple and complete action which constitutes the unity of a tragedy, the successive incidents are connected together by an inward and casual bond—by the law of necessary and probable sequences on which Aristotle is never tired of insisting. If the unity of action is preserved, the other unities will take care of themselves. Aristotle believes that the unity of action is the higher and controlling law of drama. The unities of Time and Place are of secondary and purely derivative value. Aristotle makes a passing reference on the unity of time, "Tragedy endeavours as far as possible, to confine itself to a single revolution of the sun, or but slightly to exceed this limit; whereas the epic action has no limits of time." The unity of place which has been deduced as a corollary from the unity of time is not mentioned at all in the text.

The plot of a tragedy is divisible into two parts-complication and its unravelling or denouement. The former ties the event into the tangled knot, the latter unties it. The complication extends from the beginning of action to the part which marks the turning point to good or bad fortune. The unraveling extends from the beginning of change to the end. The first is commonly called rising action and the second falling action.

Thus the plot is of supreme importance in the tragedy. It is the plot that expresses the action; all the rest of the dramatist's technique—character, thought and language—embodies the plot. It is by means of the plot that the whole mass of drama is held in the unity of the dramatists' inspiration; and by means of the plot the whole mass of the play falls into a unit of effect.

Character: Characterization is as much a part of the dramatist's expressive technique as the prosody or imagery of his language. Aristotle prescribes four things for character portrayal. First and most important of all is that a character must be good. The second thing it aims at is propriety. Thirdly, a character must be true to life. The fourth point is consistency.

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

The dramatist should endeavour always after the necessary or the probable in character portrayal. Whatever a character says or does must be the necessary outcome of his character. "Since tragedy is an imitation of persons who are above the common level, the example of good portraiture should be followed", says Aristotle. They, while reproducing the distinctive form of the original, make a likeness which is true of life and yet more beautiful. So, in representing men who are irascible or indolent, or have other defects of character, should preserve the type and yet ennoble it.

Thought and Diction: Thought is the feculty of saying what is possible and pertinent in given circumstances. Character is revealed through thought. Aristotle remarks, "Character is that which reveals moral purpose, showing what kind of things a man chooses or avoids." Speeches which do not make this manifest, or in which the speaker does not choose or avoid anything whatever, are not expressive of character. Thought, on the other hand is found where something is proved to be or not to be, or a general maxim is enunciated. Under thought is included every effect which has to be produced by speech. Proof and refutation are its subdivisions. It includes "the excitation of the feelings, such as pity, fear, anger and the like: the suggestion of importance or its opposite."

By diction Aristotle means "the expression of the meaning in words.'[1] He believes that the language of poetry must be enriched especially by the use of metaphor which he pronounces to be the greatest of technical aids and adds that "it is proof of natural ability; for to write good metaphors is to have an eye for analogies".

Song: Song holds the chief place among the embellishments. He condemns the practice of introducing songs which are unconnected with the action of tragedy.

Spectacle: The spectacle has an emotional attraction of its own. It is the least artistic, and connected least with the art of poetry The production of spectacular effects depends more on the art of the stage machinist than that of the poet.

The Function of Tragedy: Catharsis

In his definition of tragedy, Aristotle describes about the specific effect, the proper function of tragedy, which is "through pity and fear affecting the proper catharsis of these emotions'[1]. It refutes Plato's notion that art corrupts by nourishing the passions. Aristotle arrests that far from nourishing the passions, it gives them harmless or even useful purgation. By exciting pity and fear in us, tragedy enables us to leave the theatre "in calm of mind, all passions spent". The Greek term 'Katharsis' has been variously defined by critics and thinkers but all of them accept the moral effect which tragedy produces through "the purification of the passions". According to Aristotle it proves a safe outlet for disturbing passions which it effectively siphons (removed) off; and thus it produces a healthier state of mind.

Katharsis is in any case a metaphor which may allude to religious rites which purify. It may allude to theories of medicine, in which case it means 'purgation[1]. But these religions of clinical definition of Catharsis do not satisfy the literary theorists. "It expresses not only a fact of psychology or of pathology, but a principle of an". Aristotle postulates that "the tragic pity and fear in real life contain a morbid and disturbing element As the tragic action progresses, the lower forms of emotion are found to have been transmuted into more refined forms". He also postulated that this purification is also a change of the personal emotion to the universal. Purged of the "petty interest of the self emotion now becomes a representation of the universal, so that the "net result is a noble emotional satisfaction". It is not difficult to discern that catharsis is equated with aesthetic pleasure in which noble emotional satisfaction is an essential feature. But whatever may have been the indirect effect of the repeated operation of catharsis, it is definite that Aristotle in his definition of tragedy not only thinks of any remote result but of the immediate end of art, of the aesthetic function it fulfills.□

ZOOS

Protecting Animals, Educating Humans

RupamTasha
B.Sc., 5th Semester (Zoology)
Ex-Debating Secretary, Sonari College

Most of us remember a trip to the zoo with special fondness. Whether it is a school picnic trip or a family outing., zoos evoke fond memories of fun and frolic, amazing antics of the captive animals, and the excitement of learning about their behaviour from signboards. People appreciate the opportunity to see animals they would never otherwise get a chance to see. This may be the closest to wildlife that many urban people may get, and so zoos provide a unique opportunity to create an interest and love for animals.

Over 620 million people visit zoos across the world every year. That is more than one tenth of the human race. More than 50 per cent of world zoo visitation takes place in Asia. In India alone, over 500,00,000 (5 crore) people visit zoos annually.

The learning and the experience gained while interacting with live animals -seeing, hearing or touching them-cannot be replaced by other modes of education. Live animals create curiosity and interest. Zoos, therefore, provide an opportunity to open up a whole new world, and this could be used is sensitizing visitors regarding the value and need for conservation of wildlife.

Zoos are living institutions living classrooms. Living landscapes. Today zoos are being treated as centres of ex situ conservation targeted at zoo visitors. Staff and the wider community aiming to promote an understanding of, and concern and respect for biodiversity, animals and the natural world, and encourage action for a sustainable future.

The World Zoo Conservation Strategy published in 1993 concluded, a knowledge of the zoo public and a clear cut education plan, zoo education programmes can be successful in increasing the public's awareness of the irreplaceable value of nature. Education is therefore an essential conservation task of zoos.

However despite the fact that zoos provide a good opportunity for teaching and learning about wildlife, often zoo visits are considered just as picnics and are undertaken without any specific purpose in mind. It is important to not treat the zoo visit as an isolated activity. Without taking away the fun, with a little creativity and innovative ness, teachers can make the outcome of a zoo visit memorable and long lasting.

Why Zoos?

Now, what are some of the significantly important functions that zoos perform? Zoos were initially started for the entertainment of people. Gradually, over the years, they have come to play an important role in conservation, education, research and now conservation breeding. Zoos are institutions that can uniquely integrate the three major tasks of conservation, research and education.

Zoos are suitable places for animals whose numbers have reduced drastically in the wild. A zoo is an ideal place to bread such endangered animals. A zoo acts as a reservoir of rare animals which can be bred in capacity keeps the animals safe for possible rehabilitation breeding has be done in addition to preserving wild habitats. Zoos offer individual animals protection from poachers and other problems. In the wild, animals face threats such as hunting, poaching, man-animal conflict, loss of habitat due to pollution of air, water, etc. Inside zoos, the animals are safe from these threats.

Zoos also offer the opportunity for scientific study of animals. They provide a living laboratory for basic scientific research on the behavior and biology

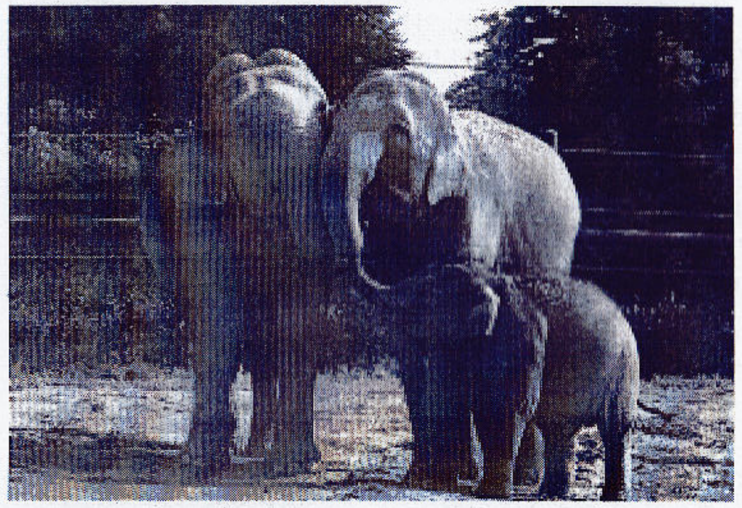

of animals, which would be extremely difficult to undertake in the wild. For a field biologist, it is very difficult to study behavior, feeding habits etc. of animals in the wild. It is also difficult to transport and set up the equipment needed for scientific investigation in the wild. It is also not fair to disturb the animals for investigation. Many such investigations are mostly conducted in zoos. The little data collected in the wild is often compared with the data obtained from zoos. Many university students of zoology and veterinary science also use zoos as their "laboratory" or a place where they can out practical research or field studies.

Zoos For education

Finally, zoos are they only place for the general public to encounter wildlife in "safe" situations and at reasonable cost. Zoos maintain a collection living animals from different parts of the country. Sometimes from other parts of the world as well In a single day, one can see animals of different kinds, and possibly get an idea about their habitats.

Zoos have tremendous potential for educating people of different ages and backgrounds about wildlife and conservation. They are excellent institutions to increase public awareness about the values of nature. Considering the number of visitors to zoos, the scope of zoo education becomes large and positive.

Living animals that attract visitors form the basis for zoo education. Therefore the most important education zoos provide is the love and fascination for animals. This can serve as a starting point to stimulate the visitors be become aware of the wonders of nature, relationships and the balance of the living world.

The National Zoo Policy, 1998 in India has also clearly listed the role and components of zoo education, to be followed by individual zoos across the country.

"Education , Outreach Activity and Extension Activities

- 3.8.1 Each zoo should have a well drawn-up plan for educating the visitors as well as other as in the community. Zoos shall keep a close liaison with other ex-situ facilities in this regard.
- 3.8.2 The central theme of the zoo education programme being the linkage between the survival of various species and protection of their natural habitat, enclosures which allow the animals to display natural behavior are crucial to zoo education. Zoo shall, therefore, display animals in such enclosures only where the animals do not suffer physiological and psychological restraint.
- 3.8.3 Attractive and effective signage methods and interactive displays to explain activities of various species to visitors, published education material and audio-visual devices are proven methods for driving home the conservations message. A formal education programme should also be pursued for strengthening the education message.
- 3.8.4 Besides signage the zoos shall also use guided tours talks by knowledge persons and audio-visual shows for effectively communicating the message for conservation to the visitors.
- 3.8.5 The help of universities, colleges and non-governmental organization shall be taken to educate the students about the benefits of supporting nature conservation programmes.

- 3.9.1 To provide the urban population with a window to nature and to serve as green lungs for the polluting environment, zoos shall extend their expertise.

A Large number of school children visit zoos each year, and therefore zoos

Zoos are special places for special animals So, it is very important to know what one should not do in a zoo. Visitors may disturb animals knowingly or unknowingly. There are often signboards in zoos that tell people the things that should not be done. These instructions must be taken seriously.

The National Zoological Park at New Delhi has been declared a 'no polybag' zone. Other zoos namely Arignar Anna Zoological Park, Vandalur Chennai, Sri Chamaraiendra Zoological Gardens, Mysore; Nehro Zoological Park, Hyderabad; Padmaja Naidu Himalayan Zoological Park, Darjeeling have also declared themselves as polybag free zones. No visitor can bring a plastic bag with food material into the zoo. This has been to protect the animals, as plastic bags, empty, as well as with leftover snacks, which are dumped on the lawns or inside animal enclosures, may be swallowed by the animals. Polythene bags non-biodegradable and cannot be digest. They can clog the digestive tract, and suffocate the animals to death.

There are two very important things that visitors to zoos must remember. First, no teasing. No person should or cause disturbance to the animals by noise otherwise, or litter the grounds in a zoo Shouting, hissing, making faces, throwing things, running in front of the cage, waving sticks such activities disturb and irritate animals. Animals will be a lot happier if the surroundings are quiet. Sounds that animals make can also be heard if silence is maintained.

Animals are very and sensitive and have their own routine. Some stay awake at night and steep most of the day, and if night and sleep most of the day, and if visitors disturb the animals just because they want to see the animals moving around, it disturbs their routine. Some animals need privacy and may be hiding. If the animal is hiding, one can come back later and check. People often expect animals to be active all the time, as though the animal wanted to meet and react to them at that precise moment!

Teasing is a major cause of suffering for zoo animals. Teasing causing mental stress. Even seemingly "harmless" teasing such as snapping fingers at the animals, calling, hissing, or running in front of the cage, may be irritating to the animals. A visitor who is caught teasing or feeding animals in a zoo can be punished with a fine or even jailed [The Wildlife (Protection) Amendment Act, 1991, No. 44 of 1991 Section 38.J Prohibition of teasing, etc, in a zoo.]

Second, do not feed the animals. Each animal animal needs a different type of food. The food given at the zoo is special and similar to what the animals feed on in the wild. If they are fed with biscuits, wafers, etc. by the visitors, animals lose their appetite for the type of food they are meant to eat Animals may also get infected with human diseases when visitors give them food. This can make animals slick and even lead to deaths.

Many people think that they are helping the animals by feeding them. This is where education to visitors to zoos becomes very essential. Instead of feeding animals, it would be a good idea to wait until their keepers feed them, and have fun watching.

Other behaviours of visitors like spitting and smoking can prove dangerous to animals. Bringing pets to zoos is also not allowed -the fear is that the zoo animal might catch some infection. All these acts can adversely affect the health of the zoo animals. Have a tremendous potential to generate interest about wildlife among this important and impressionable group, This is a perfect place information, and create a love for the natural world. Anything from art and zoology to geography can be taught in zoos. Zoos offer a unique combination of resources that are not available in the classroom. The educational outcomes can be memorable and long lasting.

Interpretation is defined as an educational activity that aims to reveal meaning and relationship through the use of original objects by first-hand

experience, and by illustrative media, rather than simply communicating factual information. In a zoo, such programmes help visitors to understand the uniquences of each animal and its relationship to its surroundings. Interpretation can be done through a variety of means and media exhibits, signages, publications like booklets ad brochures, and through guided tours.

One way of educating people is through the

signboards outside each enclosure, which give information about the animals. Many zoos in the world also organize live animal and bird show and demonstrations under the supervision of trained personnel.

Initiatives taken by zoos

Zoos education is far more than information, awareness and inspiration; it is a call to action. But what can zoos really do? What examples can be highlighted to achieve the desired sustainable future? Zoo education with its egalitarian appeal can make a serious contribution to a sustainable future by providing lifestyle and examples for the visitors to make informed choices.

Everything a zoo does, does not do, communicates or does not communicate, contributes to the educational message, or rather contributes to the effect or zoo's education for sustainability. This is true of the exhibited animal collection, the design of enclosures, and the tone of the message emphasis. Even the attitude of the employee of the entrance of the zoo influences the effectiveness of zoo education.

However, education for sustainability is much more than adding an attractive sigh, designing a nice enclosure, or choosing an 'educational' animal; in fact, the whole zoo contributes to the educational message. It zoos want to get the message across, they have to ensure that every facet of the zoo supports this message. The message is so much stronger if zoos actually practice what they preach and show how the action of individuals and organizations can and does make a difference. Zoos practicing environmental sustainability influence attitudes and change behavior. Zoos around the country have been taking several initiatives to use the zoos as a medium of education.

For instance, the Arignar Anna Zoological Park, Vandalur, Chennai has initiated the "Teachers for Tigers (TFT)" programme in collaboration with the zoo Outreach Organization (ZOO) to educate zoo biologists, teachers. NGOs and educators about different educational methods and activities, using the tiger as an example. The importance of tigers and their conservation, the importance of suitable habitats and the need to preserve forests to protect tigers is highlighted. The programme also aims to train and develop creativity in teachers by making them prepare resource materials and mini dramas. A refresher course is also offered some time after the first workshop.

The Sri Chamarajendra Zoological Gardens at Mysore also initiated a zoo education programme called "Sustainable Future in the 21st century" for its visitors. The zoo has also pioneered the "Animal Adoption Programme" where any individual, trust society, school, bank or organization can adopt a zoo animal. By adopting the animals he/she shall be paying one time amount incurred on the feed and upkeep of what particular animal or animals for a year longer. In turn a plaque containing his/her name is placed next to the animal exhibit. A citation and Income Tax Exemption certificate for the amount paid is also given. Such organizations are entitled to special visits to the zoo. Many have taken up this programme now.❐

Science and the Modern Man

Simanta Dev
H.S. 1st year, Science

We live in an age of Science. Science has greatly helped the progress of society. It has greatly contributed to human civilisation. Science has worked miracles in the modern age. Never before mankind has seen such triumphs and marvels of science.

The modern man cannot imagine to live and Survive without science. Science is the only crutch for the modern man and his civilisation to stand upon. Science has opened a new vista and made human life comfortable and enjoyable. Science in the modern world has attained a newer dimension and the excitement of man knows no bounds. Let us see how closely and deeply science influenced the modern man.

The modern man is greatful to science for the amenities of life. Fans, electric light, air coolers, refrigerators, gas-ovens washing machines etc. have greatly added to the case and comfort of life. We have Cinema, Radio, Television, Tape-recorder etc. to entertain us. Buses, trains, planes have made travelling from one place to another an easy thing. They have brought distant places nearer. We cannot do without science in our day-to-day life.

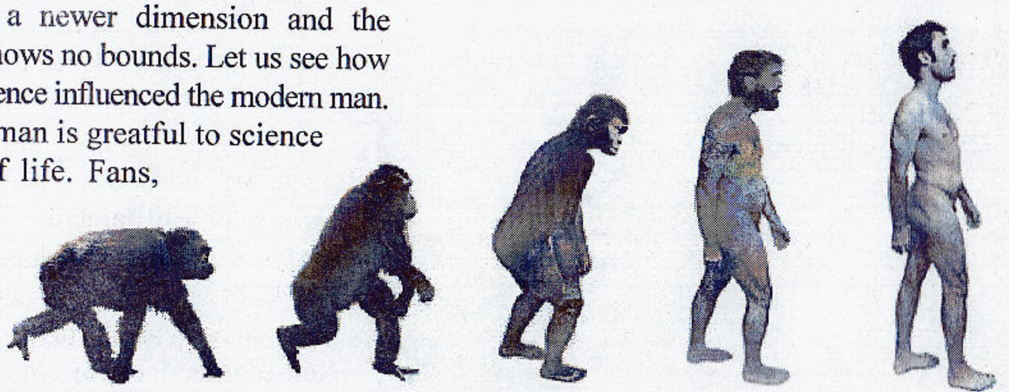

It is not that science has only made the daily life of a modern man easy and pleasant. It has brought about a revolutionary change in the fields of agriculture and industry. The age old method of cultivation is now discarded. Everything in agriculture is now done through the scientific method. Production as a result has gone up. Most of large scale production of industrial goods have been made possible by because of science.

Science has rendered a great service to mankind in the field of medicine and surgery. It has mitigated the pain and suffering of man with life saving drugs and medical instruments like x-rays and scanning machine. The average life span of man has gone up to a great extent.

Science has bestowed untold benefits on the human mind by spreading knowledge through printed books. It has helped to light up the lamp of knowledge in human mind all over the world.

Thus we may say that the modern man is really the product of science. But the paradox is that science may also bring about the doom of the modern man. The modern man has put science not only to great use, but also to great disuse. He has used science for destructive purposes. The possession of deadly nuclear weapons is a positive threat to the very existence of the modern man and his civilization. The Spectre of nuclear warfare haunts the mind of the modern man. It has hobbed him of mental peace and enhanced his worries.❐

Euthanasia : Mercy Killing

Md. Saddam Iraqui
B. Sc. 1st Semester, Dept. of Chemistry

Definition :-

The word euthanasia is derived from the Greek work 'euthanatos' meaning 'well death' and originally refferred to intentional mercy killing. In the modern context euthanasia is limited to the killing of patients by doctors at the request of the patient in order to free him from excruciating pain or from terminal illness.

When medical advances made prolonging of the lives of dying or comatoes patients possible, the term euthanasia was also applied to omission to

prevent death. There are different euthanasia laws in each country. The House of Lords Select committee on Medical Ethics of England defines euthanasia as "a deliberate intervention under taken with the express intertion of ending a life, to relieve intractable suffering." In the Netherlands,' euthanasia is understand as 'termination of life by a doctor at the request of a patient."

History :-

According to the historian N.D.A. kemp, the origin of contemporary debate on euthanasia started in 1870. Nevertheless, euthanasia was debated and practished long before that date. Euthanasia was practiced in Ancient Grece and Rome. For example, henlock was employed as a means of hastening death on the island of kea, a technique also employed in Marseilles and by socrates in Athens. Euthanasia, in the sense of the Elder in the ancient world, altnough Hippocrates appears to have spoken against the practice, writing "I will not prescribe a deadly drug to please someone, nor give advice that may cause his death, (nothing there is same debate in the literature about whether or not this was interded to encompass euthanasia). Euthanasia was strongly opposed in the Judeo-Christian tradition.

Classification of Euthanasia :

Euthanasia may be classified according to whether a person gives informed consent into three types; Voluntary, non-voluntary and involuntary.

Voluntary Euthanasia :

Euthanasia conducted with the consent of the patient is termed voluntary euthanasia. Active voluntary Euthanasia is legal in Belgium. Luxenbaurg and the Netherlands. Passive voluntary euthanasia is legal throughout the U.S. when the patient brings about his or her own death with the assistance of a physician, the term assisted suicide is often used instead. Assisted suicide is legal in switzerland and the U.S. states of Oregan, Washington and Montana.

Non-Voluntary euthanasia :

Euthanasia conducted where the consent of the patient is unavailable is termed non-voluntary euthanasia. Examples include child euthanasia, which is illegal world wide but decriminalized under certain specific circumstances in the Netherland under the groninger protocal.

In-voluntary euthanasia :

Euthanasia conducted against the will of the patient is termed involuntary euthanasia.

Voluntary, Non-voluntary and involuntary euthanasia can be further divided into passive or active variants. A number of authors consider these terms to be misleading and unhelpful.

Passive euthanasia :

Passive euthanasia entails the withholding of common treatments, such as antibiotics, necessary for the continuance of life.

Active euthanasia :

Active euthanasia entails the use of lethal substances or forces to kill and is the mast controversial means.

The current legal position on Euthanusia and Assisted Suicide In India :

In India, euthanasia is undoubtedly illegal. Since in case of euthanasia or mercy killing there is an intention on the part of the doctor to kill the patient, such cases would clearly fall under clause first of section 300 of the Indian Penal code, 1860. The law is India is also very clear on the aspect of assisted suicide. Abetment of suicide is an offerce expressly punishable under section 305 and 306 of the IPC.

The position in other countries :

In general countries attempt to draw a line between passive euthanasia (generally associated with allowing a person to die) and active euthanasia (generally associated with killing a person). While laws commonly permit passive euthanasia active euthanasia is generally prohibited.

Netherland :

Under the Penal Code of Netherlands, killing a person at this request is punishable by inprisonment for a maximum of 12 years or by a fine and assiting a person to commit suicide is also punishable by inprisonment upto 3 years or find.

Australia :

In 1996, the Northern territory of Australia became the first juridiction to explicitly legalize Noluntary active euthanasia when it passed the rights of the Terminally 111 Act, 1996.

England :

In England following a series of decision of the house of lord it is now settled that a person has the right to refuse life sustaining treatment as part of his rights of autonomy and self-determination. The house of Lord has also permitted non-voluntary euthanasia in case of patients in a persistent vegetative state. Moreover, is a recent decision, a British High Court has granted a woman paralyzed from neck, the right to die by having her life support system switched off.

United states of America :

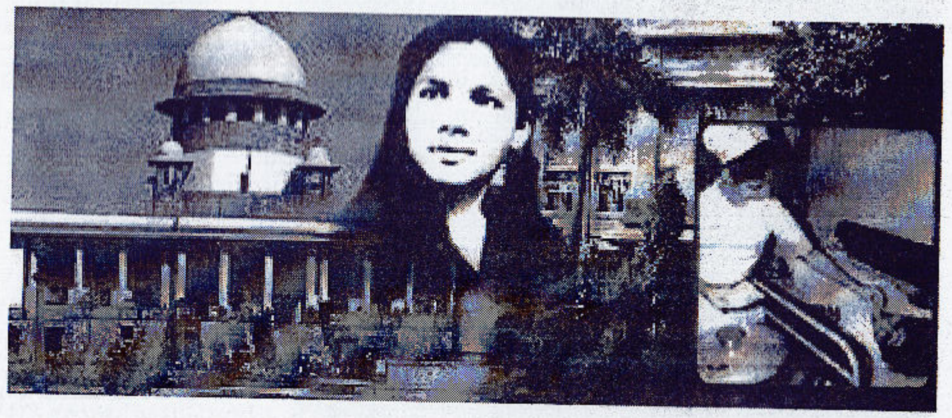

Laws in the united states maintain the distinction between passive and active euthanasia. While active euthanasia is prohibited, the courts have ruled that physicians should not be legally punished if they withhold or withdraw a life- sustaining treatment at the request of a patient or the patients authorized representative. These decision are based on increasing accepiance of the doctrins that patients pasess a right to refuse treatment as part of their right to self-determination.

Arguments for legalising Euthanasia :

Regarding euthanasia, at the present junctre the debatable largely revolves around active euthanasia and not passive euthanasia .

Supporters of euthanasia argue that society is abligated to acknowledge the rights of patients and to respect the decisions of house who elect euthanasia. It is argued that euthanasia respects. the individuals right to self determination or his right of privacy. Every person has a right to live with at least a minimum dignity and when the state of his existence falls below even that minimum level then he must be allowed to end such torture existence. In such cases relief from suffering (rather than preserving life) should be the primary objective of health care providers.

Arguments against legalising Euthanasia :

The controversy are active euthanasia remains intense, is part because of opposition from religious groups and many members of the legal and medical professions. Opponents of euthanasia treat is as a euphasin for murder and maintain that euthanasia is not the right to die but the right to kill.

They emphasize that health-care providers have professional obligations that prohibit killing and maintain that euthanasia is inconsistent with the rolls of nursing, care giving and healing. Instead with the rapidly advancing medical science it is very much possible that those ill today my be cured tomorrow. Hence the society was no right to kill them today and thereby deny them the chance of future recovery.

Settling the debate :

A close perusal of the arguments against euthanasia that have been summarized above tends to indicate that all the talk about sancity of life not withstanding the opposition to euthanasia breeds from the fear of misuse of the right if it is permitted. It is feared that placing the discretion in the hands feared that placing the discretion in the hands of the doctor would be placing too much power in his hands and he may misuse such power.

Coming back to the argument of the opponents of euthanasia that any legalisation legalizing noluntary euthanasia would lead to a misuse of the provisions, there could be a scheme by which such misuse could be minimized.

The only problematic issue that could arise is regarding the requirement that no other alternative to reduce the pain should be available. Problems could arise when reguried to decide what an alternative is thus would an Rs. 5 lakh treatment be an alternative for a person who earned Rs. 5000 a year ? Similarly, would a treat would a treatment available only is Delhi be an alternative for a person living is Port Blair and who cannot afford the passage to Delhi, even if he can afford the treatment.

In the end, we also would do well to remember the following words of Mahatma Gandhi, "Death is our friend, the truest friends. He delivers us from anony. I do not want to die of a crecping paralysis of my faculties - a defeated man."□

Environment Ethics

Dharam Nath Gupta
B.Sc. 5th Semester

Our proper behaviour towards environment is environmental ethics. The laws and regulations enacted by the governments for preservation of biosphere can also be included under environment ethics. Now we are aware that to maintain the balance amongst different components of the biosphere human activities must be regarded by some norms. The balance of the environment is disturbed due to many human activities. Protection of enviroment has ethical instruments and arguments as these arguments have roots in the value system of most religious, philosophies and cultures.

The population explosion has been one of the major factors of disturbing the balance of nature. Life expectancy of man has increased as as result of modern development of science and medical sciences. The birth control meaures have not been adopted with seriousness with serioueness in developing countries. As a result population of the world has reached the mark of 600 crores and in India it is 102 crore by the end of twentieth century. As a consequence forests have been cleared to find new areas for settlements, and other developmental activities. This has resulted in increasing 'Green house gases' and these has caused 'Global Warming'. The behaviour of the developed countries towards enviornment has always been unethical. The late prime ministers Indira Gandhi rightly accused them of polluting the environment is the Stockholm Conference of Human Development (1972). These countries have been encouraging consumerism and the markets are flooded with their sophisticated products. The industries pollute air water and soil. There are many instances of human tragedy viz. Minamata Disease, Bhopal Gas disaster and Chernobyl nuclear tragedy.

The most inpostant point of environmental ethics is for was conserving biodiversity. This also will be accepted by the people on the basis of their belief systems.

The following assertions are :

1) Each species of plant and animals has a right to exist.
2) All species are interdependent.
3) People must take responsibility for their action.
4) People have a responsibility for future generation.
5) A respect for human life and ethnic diversity is comparable with respect for biodiversity.□

The first Artificial Satellite Sputnik - I

Simanta Dev
H.S. 1st year, Science

The Soviet Union has put the world's first artificial satellite, 'Sputnik -I', into orbit. It was launched by a converted intercontinental ballistic Missile, designated 'R-78K71 (also known as a Sapwood missile) from Baikonur Cosmodrome in Kazakhstan. The satellite is a two-millimetre (0.08-inch) thick alluminium sphere about 58 centimetres (23 inches) in diameter with four (4) antennae to send Madio Signals back to Earth. To announce that it is in space, Sputnik emits a beeping sound. Inside the sphere there is a variety of instruments that are intended to measure the density and temperature of the top of the atmosphere and get the information or gather information about the 'Cosmic Mays' and 'Meteoroids'. The satellite will send results down to Earth for a few weeks until it's batteries run out. After that it is expected to recenter Earth's atmosphere and burn up. Sputnik-I weighs 83kgs (184 pounds) and has an elliptical orbit between 225 and 950 Kilometers (141 and 588 miles) above Earth's Surface. The name 'Sputnik' is Russian word which actually mean "Fellow traveller" The 'Sputnik-I' was put into Orbit for the first time in 1957.□

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

Autumn's Benediction

Porishmita Buragohain
B.A. 5th Semester, English Deptt.

'Autumn' - just not a season for me
Not only a time that passes
along with the wind
Hush ! Wind !
I cannot hold it for long.
Sober nature, let me live.
Let me live until Autumn stays.
Those night jasmines...
they are still unblemished...
they lie as if they have no fear;
fear of being lost and disappeared
'Autumn'....
I be blessed by you, inspired by you
But I can't hold you
for long
I can't hold you
for long.

Everlasting Soul

Akhtara Begum
H.S. 1st year (Arts)

If I die; let not sorrow
Be built inside you...
As the body only dies
But not the soul
Soon I'will be forgotten
As the days goes by ...
But I'will keep watching you
From the above sky.
Just know, you are never alone
As there will be someone or
The other near you...
And I will always be there to
Take care of you.

Waiting for you Still

Sachin Rai
H.S. 1st year (Arts)

Keeping a hope lighting in my heart,
You will come to hug me one day.
I kept those wonderful moments safety in my heart....
Now also I walked through the same street,
Which lead me to your house.
Everything is Same in this empty street
Between the camp post the same darkness exist.....
Where I used to share my joy and sorrow with you.
Nothing has changed but no body to hold my hands.
You promised me to be apart not,
But I know you went, not to come
again to my empty heart and from this earth.
Each Sunday morning witness my approach,
Near your Grave
with a white rose,
fresh and white
like morning dew wating for you still
waiting for you still ....

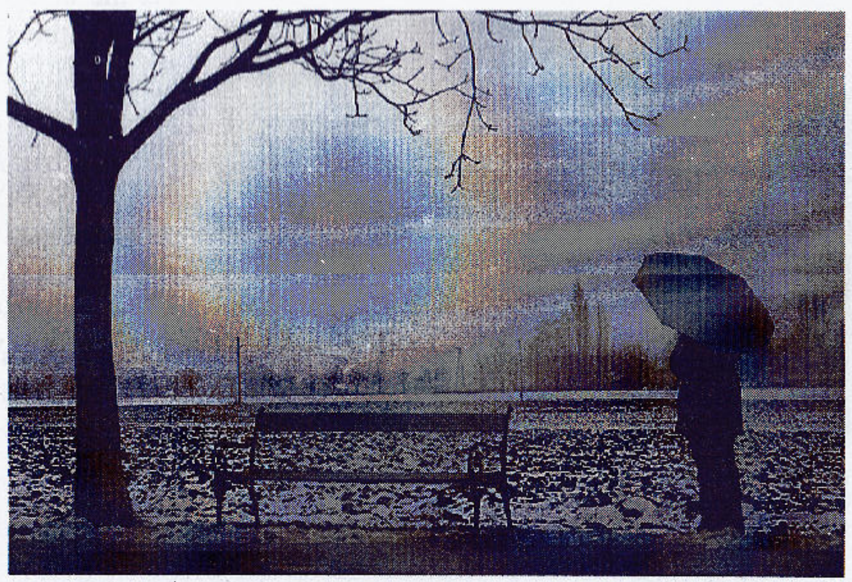

Intellects Quiz

Rupam Tasha
B.Sc. 5th Semester
Sonari College

1. 244 years after publication which informative publication discontinued its print edition in March 13, 2012?
   – Its Encyclopedia Britannica.
2. Where will you find the teams -
   Mumbai Masters, Pure Vijetas, Rajdhani Smashers, Karnataka kings and Lucknow Warriors?
   – Indian Badminton League.
3. X Tweets.
   With the bat @ Y will try & hit anything when it comes to people he just goes for the smallest? Give me X, Y and the guy refers to as smallest.
   – X-Andre Flintoff; Y - David Warner and Small Guy - Joe Root.
4. Qvi by Nokia is the brand for Nokia's internet services. Qvi is a Finnish word. what does it mean?
   – Door.
5. In 1946, Kaira District Co-operative Milk Production Limited started a farm which was taken by Gujarat 1973. In 1955 its name was changed by which it became famous worldwide, Name it?
   – Anand Milk Union Limited (AMUL)
6. Which famous painter's work is divided into contests like Blue, Rose, Black and Lberain?
   – Pablo Picasso.
7. If I am walking through the streets of Quagadongon in which country would I be presently walking?
   – Burkina faso.
8. What is common to Zeenat Aman, Minakshi Sheshadari, Poonam Dhillon,Tina Munim and Aishwarya Rai?
   – Runner Ups (1st or 2nd) at the Miss India contest to take up acting in Hindi movie later.
9. The current one of this type hasbeen named by Myanmar and it means a cherry which has fallen off a tree. Some of the other names available are ward, Lila and Bandu. What is the name and what am I talking about?
   – Phyam, and it's about cyclones.
10. Hiranyadhanu, not a very well - known personality in the epic Mahabharata, is the father of which famous personality of the epic?
    – He was the father of Ekalavya.

KOTA KINABALU— A MALAYS1AN SOJOURN

Deepanjali Gogoi
Associate Professor, Dept of English

A chance surfing of the net way back in February 20 1 3 brought to my notice an ***International Conference on Language, Linguistics and society*** to be held in Kota Kinabalu, Sabah, Malaysia. At that time I had no inkling that the abstract which I was to submit a month later would be accepted and that my fate would lead me to the state of Sabah known as the Malaysian Borneo.

Kota Kinabalu is popularly referred to as *KK and* is set between lush tropical hills and the South China Sea. It is the state capital of Sabah and the breathtaking beauty of this city replete with modern infrastructure but at the same time extremely quaint and serene will forever remain imprinted in my mind. The name ***Kinabalu*** derives from ***Mt Kinabalu,*** the majestic summit of Borneo. KK had a modest beginning as a tiny British settlement on ***Pulau Gaya,*** the biggest of five islands, directly across the bay from present day KK city. However this island city was burnt and it was then that the British set up their quarters in a small fishing village which they named ***Jesselton*** after Charles Jessei, the Vice-Chairman of the British North Borneo Chartered Company.

During World War II ***Jesselton*** was bombed in order to liberate North Borneo from Japanese occupation. The Chartered Company was unable to bear the high cost of reconstruction and so handed over North Borneo to the British Government. ***Jesselton*** was selected as the new capita! of North Borneo now known as Sabah. In the year 1968 ***Jesselton*** was renamed ***Kota Kinabalu*** after ***Mt Kinabalu*** which happens to be the highest mountain in Southeast Asia, standing tall at 13,435 ft.

The International Conference on Language and Linguistics and society (ICLALIS 2013) was held in ***Hotel Promenade*** which is situated in the heart of Kota Kinabalu city. This was my debut presentation in an international setting and needless to say I did have my moments of anxiety. But more importantly this was a platform to meet scholars from different corners of the

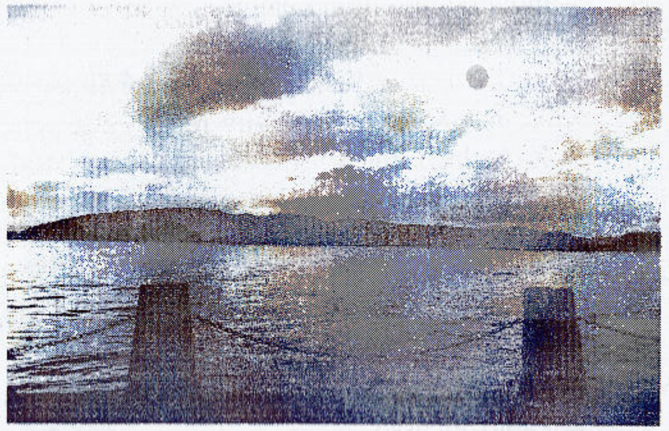

world and to catch up on recent trends. Scholars from twenty five different countries participated in this conference and it was a proud moment when India was mentioned. Around 1 60 papers were presented under various sub-themes in parallel sessions.

Malaysia is known to be a tropical paradise and nothing could be truer. A standard tour itinerary or package will probably take one to ***Kuala Lumpur*** and ***Genting.*** No doubt these places have their own beauty but this beauty pales in comparison to the mesmerizing charm of KK. What is unique about KK is that it is mostly built on reclaimed land. This was done in order to keep intact the pristine beauty of its natural landscape. In fact a trip to the ***University Malaysia Sabah*** which had organized the conference, takes one past the stunning Likas Bay. The strange power of the sea draws one

towards it and looking across the bay one can only be filled with a sense of awe at the work of God!

On the last day of our trip we took a quick tour to the island of ***Sapi.*** As we settled down in the speedboat after having purchased our tickets, I was a wee bit surprised at being told to wear a life vest. The short 15

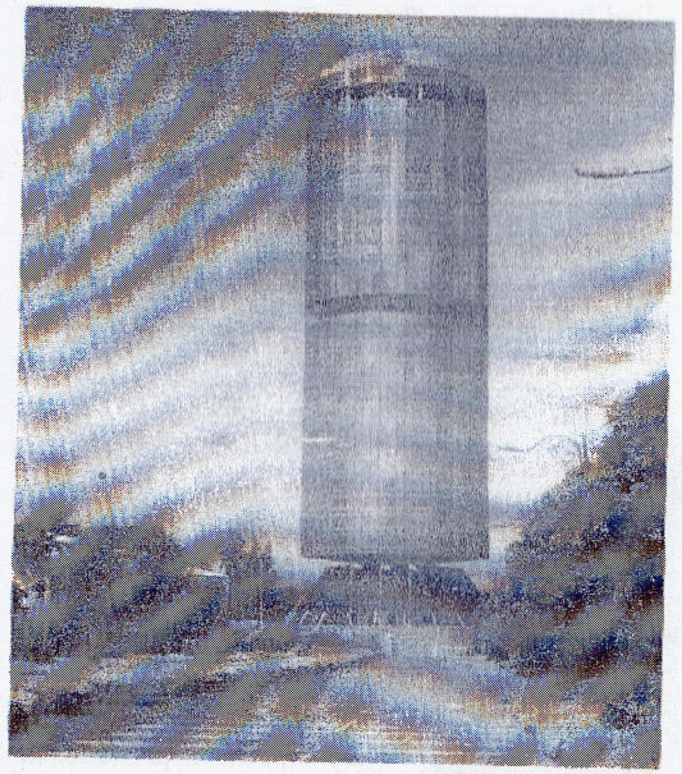

minute ride scared the living daylights out of me and all I could think of and do was clutch on to my husband for dear life. The importance of a life vest dawned on me and I frantically tried to recapitulate when I had last worked on my swimming skills! Not really an adventurous sort 1 considered myself 'lily livered' at that moment. As the salty sea water sprayed over us I started counting my blessings and wondered whether a watery grave was what the Almighty had in store for me! If this was what a calm sea could do to my nerves then there is perhaps no point for guessing the wreck that a Tsunami entails. Needless to say we puny creatures have short memories and the moment the speedboat slowed down and the island came into sight, lo and behold! I was back to being human again, revelling at the beauty of nature!

Sapi was a real treat to the eyes. The sparkling emerald green waters, the white sandy beaches, the smooth pebbles, the lush green mountains were all breathtaking. The magnetic pull of the waters was irresistible and all fears took a backseat and before we knew it we were both in waist deep water. Being in the lap of nature truly leaves one humbled. As I bobbed in and out of the water 1 felt nearer to Robinson Crusoe except for one little fact—I was not alone! There was quite a crowd indeed, a medley of young and old, tiny tots, adolescents, teenagers—all engrossed in their own ways from building sand castles to indulging in sports like snorkeling. A sudden change in the weather brought forth dark clouds and it was time to make our way back to the mainland. The return journey was uneventful and by a stroke of luck we had a chance to have a close look at three other islands—***Manukan, Mamutik*** and ***Gaya.***

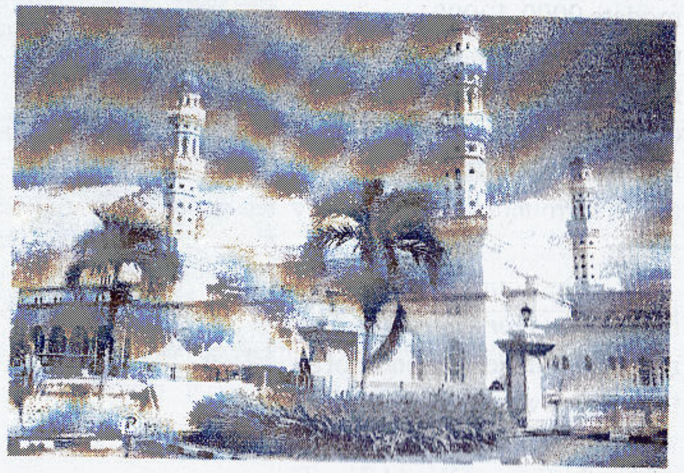

Viewing the island from the speedboat brought to my mind Milton's comparison of the sea monster Leviathan to an island. One look at the silhouette of the island, and in my mind's eye the gigantic proportion of the Leviathan became crystal clear.

So much for our island trip! Earlier on we also managed to take a half day city tour of KK. A mention must be made here of the ***Wisma Tun Mustapha*** building earlier known as the ***Sabah Foundation Building.*** Some say this building resembles a battery whereas others feel it looks more like a rocket. But looks apart,

this 30 storey building utilizes a single column structure and has 96 high tensile steel rods supporting its steel radial brackets.

The ***KK City Mosque*** is worth a visit irrespective of one's religious beliefs. This mosque is situated in Likas Bay near the South China Sea. ft happens to be the biggest mosque in KK and considered to be the most beautiful in Malaysia. This mosque replicates the features of the Nawabi Mosque in Medina, It is supposed to be an amazing sight on a full moon night though we did not have the good fortune to savour this sight. I can envisage that the sight of our very own ***Taj Mahal*** on a full moon night would perhaps be somewhat akin to it but that is just a passing thought. This magnificent mosque can accommodate 9000-12000 people at a time. However the prayer hall is not air conditioned and only has ceiling fans. This mosque is also referred to as the floating mosque as it is surrounded on all sides by water.

Our tour also took us to the ***Petagas War Memorial.*** This memorial is a silent reminder of all those who went down fighting while defending Sabah against the Japanese Occupation during the Second World War. This memorial was built at the exact place where 176 of the Kinabalu Guerillas were massacred on 21 January 1944. The remaining 131 were sent to labour camps in Labuan. Only nine happened to survive and the remains of those unfortunate guerillas were brought back in jars in 1948 and buried next to their comrades. This fad rcumiucii unknown till 1979 when the jars were discovered when the memorial was reconstructed.

Though considered to be predominantly Islamic, Malaysia boasts of a sizeable Christian as well as Buddhist population. We also got to see a Buddhist temple called ***Puh Toh Tze Temple.*** The structure as well as roofing of this temple is traditional Chinese. The brilliant colour scheme of golden and red is very eye catching. The entrance to this temple has statues of different deities including Kwan Yin, the Goddess of Mercy. The different statues including the tiles of the entrance staircase have been transported from China.

As the trip came to its end, as all things must, it left me with a deep feeling of satisfaction at having not only attended an international conference but also at having visited an extremely beautiful city. Last but not the least I deem it necessary to put in a word about Kuala Lumpur. The 88 storey tall ***Petronas Tower*** provides a backdrop to this city. The ***KL Tower*** cum Observatory is also worth a visit. Don't forget to experience a ride in the monorail! The ***Independence Square*** where they celebrate their Independence Day is also very quaint. Malaysia gained independence on 31st August 1957, a date Indians will find easy to remember. When I set out 1 never expected Malaysia to be so enjoyable but after my return I know that this trip will always be cherished and occupy a niche in the deep recesses of my heart.□

उन्नति में चार चांद लगाति है पौछो

धरम नाथ गुप्ता
पचंम चेमिष्टार

पेड़-पौधे न सिर्फ घर को आकर्षक बनाति हैं बल्कि परिवार के लिए पहरेदार की भूमिका निभाति हैं। कभी कभी तो वे अभिभावक को तरह भी घर वालों को रक्षा करते हैं। बीते जमाने में घर आँगन में नीम, आम, आँव्ला, अनार आर्दिके पेड़ लगाए जति थे। अब जगह कभी पड़ती है। घर आँगन गायब हो रहै है। आमतौर पर लोग ..... में रहते है। अपार्तमेंद परलोग का जमाना है। इसलिए इन विशालताय पेड़ो का लगाना मुश्किल है। फिर भी जहां तक हो सके पेड़ पौधों से दोस्ती रखने की सलाह दी जाती है। पेड़ो से दोस्तो मनुष्य के भीतरी सकरात्मक उर्जा का संचार करती है।

घर में लगाएं घम समृद्धि का पौधा कुछ पौधे ऐसे भी है जो जिस घर के आंगन में लगे होते हैं वहा बसने वालों की उन्नति में चार चांद लगाते है। ऐसे पौधों को कायदे से लगाएं तो घर और परिवार उन्नति से भर जारुगा। इस तरह के पौधों में तुलसी का पौधा अव्वल है।

पारंपरिक ठंगके बने मकानों में रहने वाले ज्यादा सुखी और सांत रहते थे। इसका एक बड़ा कारण तुलसी चौरा, कयारी और वलं सुबह के वक्त चढ़ाया जाने वाला जल के अलावा शाम के समय रखा गया दीप हीता था। चित्रकुट स्थित रामादणीयम संस्था के विद्वानों की राय में उलसी को घर के उत्तर, पूर्व था। उत्तर-पूर्वी दिशा में लगाने पर परिवार में मुख शांति का माहौल बनेन लगता है। पेड़ो कोधर के दक्षिण था पश्चिम दिशा में लगाएं।

अनमोल वाणी

1। जब कोई युवक विवाह के लिए दहेज की शर्त रखता है तब वह न केवल अपनी शिक्षा और अपने देश को बदनाम करता बल्कि स्त्री जाती का भी अपमान करता है। - महात्मा गांधी (बापू जी)

2। कर्तव्य निष्ठा बहुत बड़ा गुण है। जिस आदमी का जो कर्तव्य है, उसके निर्वाह में निष्ठा रहनी चाहिए। कर्तव्य भिन्न-भिन्न धे सकता है पर कर्तव्यनिष्ठा सबमें आकृष्ट रहे, यह काम्य है। - आचार्य महाश्रमण□

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনি মেলাৰ প্ৰাক্ ক্ষণত মই পোন প্ৰথমে যি সকল মনিষীৰ অশেষ চেষ্টাত অংকুৰিত হোৱা মহাবিদ্যালয় খনে আজি পৰ্যন্ত যি সকলৰ সান্নিধ্যৰ ফলত সোনাৰি মহাবিদ্যালয়ে ক্ৰমোন্নতিৰ দেওনা পাৰ কৰিছে সেই মহান মনিষী সকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালটিলৈ মোৰ একাঁজলী শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো।

২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ সোনাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ দৰে এটি যথেষ্ট গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ মোক সহায় কৰা মোৰ সকলো জ্যেষ্ঠ কণিষ্ঠ বন্ধু-বৰ্গলৈ মৰম যাছিলো। অশেষ হেঁপাহেৰে কৰি যোৱা কামবোৰৰ মই আপোনালোকৰ সহায় সহযোগত কিমান দূৰ সফল হ'ব পাৰিলো তাৰ উত্তৰ আপোনালোকৰ হাতত এৰিলো। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে, উপ-সভাপতিৰ পদত থাকি মই যিমানখিনি কাম কৰিলো সেইয়া অতি সামান্য অৱদান।

গত বৰ্ষটিত বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত অন্যান্য ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াৰ সহযোগত সহযোগিতাৰে খেল সমূহ সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিলো। গত বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ পদ খালী থকাৰ বাবে প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰে তাৰ দায়িত্ব মোক অৰ্পণ কৰে। সেই দায়িত্ব পাই মই যথেষ্ট উৎসাহেৰে কামবোৰ কৰি গৈছিলো। ডঃ তামুলী ছাৰক অনুৰোধ কৰি জিৰণি কোঠা খুলি ৰখাৰ এটি সময় নিৰ্ধাৰণ কৰি দিছিলো। ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ খেল সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰিলো।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাৰ বাইদেউলৈ বিশেষকৈ মোক প্ৰতি ক্ষণেই সু-দিহা পৰামৰ্শ দি মোক আগবাঢ়ি যাবলৈ উৎসাহ যোগোৱা ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰলৈ মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা যাচিলো।

মোৰ এটি অনুৰোধ সকলো বন্ধু-বান্ধবী তথা ভাইটি-ভণ্টিলৈ যে, মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ যাতে সুন্দৰ কৰি ৰাখে। ভৱিষ্যতৰ দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ জ্যোতিয়ে পোহৰাই তোলক মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশৰ লগতে অনাগত নৱ প্ৰজন্মক। গৌৰৱান্বিত কৰি তোলক সকলোকে।

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।"

চক্ৰধৰ বাইলুং

উপ-সভাপতি ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ - ২০১২-১৩ বৰ্ষ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

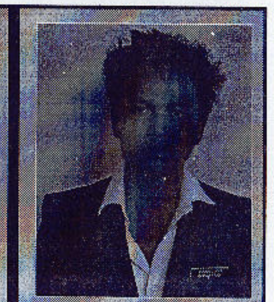

প্ৰতিবেদনৰ আদিম প্ৰান্ততে একাঁজলী শ্ৰদ্ধা যাচিছো সেই সকল ব্যক্তিলৈ, যিসকলৰ অশেষ সাধনা আৰু কষ্টৰ ফলশ্ৰুতিত পৰিণত হ'ল আজিৰ জীৱন্ত সোনাৰি মহাবিদ্যালয় লগতে মহাবিদ্যালয়খনিৰ ক্ৰমোন্নতিৰ আঁৰত লুকাই থকা প্ৰত্যেকজন মহানুভৱ ব্যক্তিলৈ। তাৰ লগত অসীম শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিলো মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষা মহোদয়া আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ।

২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ হাতত তুলি ললো মহাবিদ্যালয়খনিৰ ক্ৰমোন্নতিৰ শীৰ্ষত দাঙি ধৰাৰ এক অপূৰ্ণ আশাৰে। তাৰ বাবে যিসকল জ্যেষ্ঠ-কণিষ্ঠ, ভাতৃ-ভগ্নী আৰু বন্ধুবৰ্গ সকলোৱে মোক যিদৰে পূৰ্ণ সহযোগিতাৰে সমৰ্থন জনালে সকলোটিলৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম যাচিলোঁ।

যিহেতু এটা বৃহৎ দায়িত্ব ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মোৰ হাতত তুলি দিলে, সেইষাৰ কথাকে সাৰোগত কৰি চাৰ বাইদেউহঁতৰ আৰ্শীষ শীৰত লৈ কৰণীয় প্ৰত্যেকটো কামতে নিজকে পূৰ্ণতাৰে নিয়োজিত কৰি আগলৈ খোজ দিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে মই আমাৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ মাজত প্ৰতিভা বিকাশৰ আনুষংগিক বিষয় কিছুমানৰ প্ৰতি অনীহাৰ ভাৱ স্পষ্টভাৱে দেখা পাইছিলো এই কথাটো অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে, মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিৰ সংখ্যা তেনেই নগন্য। সৰস্বতী পূজাত জাক-জমক, সাজ-পোচাক পৰিধান কৰি যিটো উদ্যমেৰে আই সৰস্বতীক সেৱা কৰিবলৈ আহে সেই একে উদ্যমেৰে যদি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে মাৰ্জিত সাজ পোচাকেৰে অনুষ্ঠানবিলাকত ভাগ লোৱা হেঁতেন অন্ততঃ যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰে তেওঁলোকৰ মনোবল বৃদ্ধি পালেহেঁতেন। মহাবিদ্যালয়ত আমাৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰা অনুষ্ঠানবোৰত যদি আমিয়েই উপস্থিত নাথাকোঁ তেনেহ'লে এনে অনুষ্ঠানবোৰ পাতি কিবা সাৰ্থক হ'বনে? নিশ্চয় নহয়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেৱল শিক্ষাগ্ৰহণত ব্যস্ত নাথাকি অনাগত দিনবোৰত এই অনুষ্ঠানবোৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত পালন কৰা কৰ্মসূচী সমূহ —

১। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ আয়োজন কৰা হয়।

২। ডিব্ৰুগড়ত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰা হয়।

৩। মোৰ কাৰ্যকালতে 'Indoor Stadium'টো মুকলি কৰা হৈছিল।

৪। মোৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ডঃ ৰাজেন তামুলী চাৰৰ বিদায় সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৫। সৰস্বতী পূজা উদ্‌যাপন।

৬। ০৫-০৬-২০১৩ তাৰিখত বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস পালন কৰা হয়।

৭। ২০-০৭-২০১৩ তাৰিখত নৱাগত আদৰণি সভা।

৮। ০৫-৮-২০১৩ তাৰিখত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ লগত সংগতি ৰাখি সদৌ অসম কুইজ প্ৰতিযোগিতা এখন অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৯। ০৫-০৯-২০১৩ তাৰিখত শিক্ষক দিৱস পালন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো সমস্যা আছিল আৰু সমাধান কৰিব লাগিছিল যদিও বিশেষ কাৰণত সমাধান কৰিব নোৱাৰিলো সেই সমস্যাসমূহ আগন্তুকদিনত নতুন ছাত্ৰ একতা সভাই পূৰ্ণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলো।

সমস্যাসমূহ —

১। ছাত্ৰাবাসৰ চাৰিসীমাত দেৱাল নিৰ্মাণৰ ব্যৱস্থা হাতত ল'ব লাগে।
২। ছাত্ৰী নিৱাসৰ পথ পকী কৰিব লাগে।
৩। চাইকেল, মটৰ চাইকেল গেৰেজৰ মেৰামতি তথা ডাঙৰ কৰিব লাগে।
৪। মহাবিদ্যালয়ৰ কক্ষসমূহৰ বিদ্যুত ব্যৱস্থা ভাল কৰিব লাগে।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা পৰামৰ্শ তথা গঠনমূলক পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা আমাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষা মহোদয়াৰ লগতে সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। আৰু প্ৰতিটো কাৰ্যসূচী সফল কৰাত মোক সহায় আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ লগতে নিশিত, অনিল, ৰূপম, দিনেশ, অপু, অভিজিৎ, তাপচ, শত্ৰু, কৌস্তভকে মুখ্য কৰি সকলো বন্ধুবৰ্গ তথা ছাত্ৰ আৰু ছাত্ৰী নিৱাসৰ আৱাসী মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সামৰণি —

মহাবিদ্যালয়খনিৰ ক্ৰমোন্নতিৰ হকে কাম কৰিবলৈ আগবাঢ়িলো যদিও কিমান পৰিমাণে কৃতকাৰ্য হ'লো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ বিষয় মোৰ ফালৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে যিমানখিনি পাৰো কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো। হয়তো এইবোৰ সম্পাদন কৰোতে মোৰ অনেক ভুল ৰৈ যাব পাৰে। এই সকলোবোৰ আওকাণ কৰি আপোনালোকে যেন মোক ক্ষমা কৰে। তাৰ বিনম্ৰ অনুৰোধ জনালো।

শেষত মহাবিদ্যালয়খনি বিশ্বদৰবাৰত উজ্জ্বলি উঠাৰ সীমাহীন আশাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

"জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

মুকুতা গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
২০১২-২০১৩

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমেই সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত নিবেদিছোঁ সেইসকল বৰণ্যে মহানুভৱ ব্যক্তিলৈ যিসকল মহামানৱৰ ছত্ৰছাঁয়াত যিসকলৰ অপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টা অংকুৰিত হৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে অতীতৰ দুৱাৰদলি অতিক্ৰম কৰি বৰ্তমানৰ দলিছাত খোজ দিছে; লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষা মহোদয়াকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ পৰিয়ালবৰ্গ আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য শাখাটি চালুকীয়া অৱস্থাৰ পৰা চাৰিটা দশক গৰকি ৪৩তম বৰ্ষত ভৰি দিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সাহিত্য প্ৰেমীক তথা মোৰ জ্যেষ্ঠ কণিষ্ঠ আৰু সমকালীন ছাত্ৰ ছাত্ৰী বন্ধুসকললৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম তথা কৃতজ্ঞতা অৰ্পিলো।

২০১২-১৩ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি আজি প্ৰায় এবছৰেই অতিক্ৰম কৰিলো। ইয়াৰবাবে মোক সমৰ্থন জনোৱা সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক মৰম যাচিলো। দায়িত্বভাৰ হাতত লৈ মোৰ সীমিত জ্ঞান আৰু সকলোৰে সহায় সহযোগিতাৰে কিমানদূৰ আগুৱাই গলো সেয়া আপোনাসৱৰ বিচাৰ্য বিষয়; কিন্তু সকলোবোৰ কাম সুকলমে কৰি যাবলৈ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলো।

মই গত বৰ্ষত দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছু দিনৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্যিক ক্ৰীড়া সমাৰোহ আৰম্ভ হয়। মোৰ প্ৰথম কাৰ্য হিচাপে এই ক্ৰীড়া সমাৰোহত সাহিত্য বিভাগৰ তৰফৰ পৰা অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া প্ৰায় সকলোবোৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। প্ৰতিযোগিতাসমূহ নিয়মানুবৰ্তিতা আৰু সুন্দৰভাৱে পৰিচালনা কৰাত পৰামৰ্শ তথা প্ৰতিটো মুহূৰ্তত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা সাহিত্য বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক ৰঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰ, পৰানন কোঁৱৰ ছাৰ, সুনীল দত্ত ছাৰলৈ মই অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। আৰু মোৰ প্ৰতি খোজে খোজে সহায়ৰ হাত মেলা মোৰ ভাতৃ ভগ্নী তথা বন্ধুবৰ্গলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ উপলক্ষে সাহিত্য শাখাৰ তৰফৰ পৰা এখনি 'প্ৰতিভা সন্ধানী' প্ৰতিযোগিতাও আয়োজন কৰা হৈছিল। এই সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰতে মোক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাৰ বাইদেউসকলে আগবঢ়োৱা পূৰ্ণ সহায় সহযোগিতাৰ কথা স্বীকাৰ নকৰিলে মই ক্ষমাৰ যোগ্য নহম। এই সমূহ প্ৰতিযোগিতাত নিজৰ দক্ষতাৰে যিসকলে নিজৰ স্থান অধিকাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল তেওঁলোকলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে যিসকলে অংশ গ্ৰহণ কৰি কৃতকাৰ্যতাত ব্যৰ্থ হ'ল তেওঁলোকলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচি ভৱিষ্যত প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিবলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ কৰিলো।

আপোনাসবৰ মৰম আৰু আৰ্শীষ শীৰত লৈ এই সমূহ দায়িত্ব সুকলমে পালন কৰিবলৈ যাওঁতে অনিচ্ছাকৃতভাৱে সহস্ৰ ত্ৰুটি বিশ্ৰুতি ৰৈ গৈছে তাৰ বাবে সকলোলৈ ক্ষমাৰ বিনম্ৰ অনুৰোধ নিবেদিছোঁ।

সদৌ শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকললৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰি মহাবিদ্যালয়খনি নৱ আলোকেৰে আলোকিত কৰি উন্নতিৰ জখলাৰ শীৰ্ষত স্থান অধিকাৰ কৰি বিশ্বদৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ অশেষ কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ অন্তিম খোজ দিলো।

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।'
'জয়তু ছাত্ৰৰ ঐক্য'
জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

শ্ৰীমতী বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী
সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ উপলক্ষে আয়োজন কৰা

ঠাইতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা -

প্ৰথম - শ্ৰী কৌস্তভমণি চেতিয়া, উঃমাঃ প্ৰথম বৰ্ষ
(বিজ্ঞান শাখা)
(শাওনৰ এটা সন্ধিয়া)

দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী গীতাশ্ৰী দৈমাৰী
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক (শাওনৰ অনুভৱ)

গল্প প্ৰতিযোগিতা -

প্ৰথম - শ্ৰীমতী কৃতি চাংমাই, স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক
(অসমীয়া বিভাগ)
(চোগলৰ দুবৰি বন)

দ্বিতীয় - নাজমুন আৰা খানম (জীৱনৰ জীয়া জুইত)

তৃতীয় - শ্ৰীমতী কংকনা গগৈ
(উচ্চ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (সপোন)

কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা (অসমীয়া) -

প্ৰথম - পূৰবী শইকীয়া

দ্বিতীয় - উষাময়ী গগৈ

নিচুকণি বঁটা - গীতাঞ্জলী গগৈ

কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা (ইংৰাজী) -

নিচুকণি বঁটা - নৱজ্যোতি দত্ত

থলীতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা ঃ

(কবিতাৰ বিষয় - 'জীৱন')

প্ৰথম - গীতাঞ্জলী গগৈ

দ্বিতীয় - অভিলেষ গগৈ আৰু প্ৰশান্ত বৰুৱা

নিচুকণি বঁটা - বিতোপন বৰুৱা আৰু বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী

চিত্ৰাংকণ প্ৰতিযোগিতা -

প্ৰথম - শৰৎ গগৈ আৰু উষাময়ী গগৈ

দ্বিতীয় - প্ৰান্তীময়ী দত্ত

নিচুকণি বঁটা - মৃগাংক হাতীমুৰীয়া

বাতৰি পঢ়া প্ৰতিযোগিতা -

প্ৰথম - প্ৰান্তীময়ী দত্ত

দ্বিতীয় - পল্লৱী বৰগোহাঁই

তৃতীয় - পূৰবী শইকীয়া

বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা -

প্ৰথম - প্ৰান্তীময়ী দত্ত

দ্বিতীয় - অভিজিত শইকীয়া

তৃতীয় - পূৰবী শইকীয়া আৰু প্ৰশান্ত বৰুৱা

থলিতে লিখা গল্প -

প্ৰথম - বিবেচিত নহ'ল

দ্বিতীয় - "

তৃতীয় - "

উদ্‌গণি বঁটা -

প্ৰথম - বিতোপন বৰুৱা

দ্বিতীয় - টিকেন্দ্ৰজিৎ চেতিয়া

তৃতীয় - অপূৰ্ব বিকাশ চক্ৰৱতী

কবিতাৰ পাণ্ডুলিপি প্ৰতিযোগিতাৰ -

প্ৰথম - অতুল বৰগোহাঁই
"এসাগৰ ৰ'দৰ কবিতা"

দ্বিতীয় - নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা
"মোৰ কবিতাৰ পাণ্ডুলিপি"

তৃতীয় - অভিলেখ গগৈ
"আহিনৰ আবেলিৰ নষ্টালজীয়া"
ৰুম্পী গগৈ
"সাতোৰঙী ৰামধেনু"

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ বুলনিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। লগতে মই সেইসকল মহান ব্যক্তিৰ চৰণত একাঁজলি শ্ৰদ্ধাৰ পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পন কৰিছো। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আহোপুৰুষাৰ্থ প্ৰচেষ্টাৰ জৰিয়তে সোণাৰি নগৰৰ মাজমজিয়াত জ্ঞানৰ মন্দিৰ "সোণাৰি মহাবিদ্যালয়" গঢ়ি উঠিল।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে জয়ী হৈ মই মোৰ দায়িত্ব সূচাৰুৰূপে পালন কৰিম বুলি গোপনীয়তাৰ শপত বাক্য পাঠ কৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। মই মোৰ সাধ্য অনুসাৰে যিমানখিনি পাৰিছিলো সেৱা আপোনালোকক দিবলৈ যথোচিত ভাৱে চেষ্টা কৰি গৈছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মই মন কৰিবলৈ পাইছিলো যে ক্ৰীড়া সপ্তাহত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি তথা প্ৰতিযোগিতা সমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা তেনেই নগণ্য। কি কাৰণে এনে হৈছে এইয়া বিচাৰ্যৰ বিষয়। মহাবিদ্যালয়খনে আমাৰ সুবিধাৰ্থে সকলোখিনি সুযোগ আগবঢ়াইছে। মাত্ৰ আমি নিজে এই সুবিধাকণ ল'ব লাগে। মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ এক অন্যতম মঞ্চ। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও এনেবিলাক দিশত নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশত গুৰুত্ব দিয়া উচিত। সেয়েহে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ এই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰাই অনুৰোধ জনাইছোঁ যে অনাগত দিনবোৰত তেওঁলোকে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত উপস্থিত থাকি প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে আনকো উৎসাহিত কৰে যেন।

মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষকৈ ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ সময়ত বিভিন্ন দিশত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ সতীৰ্থ সকলোলৈকো মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। বিশেষকৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মহোদয় ডঃ ৰাজেন তামুলী চাৰৰ সহযোগিতাৰ বাবে অন্তৰৰ পৰা ছাৰক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ, লগতে মোক বিভিন্ন দিশত পৰামৰ্শ দিয়া আৰু সহায়-সহযোগ কৰা দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ চাৰ; সুনিল দত্ত চাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষাগুৰু সকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সৰ্বশেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰণৰ হকে খোজত খোজ মিলাই আগবাঢ়ি যোৱা আৰু শিক্ষাৰ বন্তিৰে বিশ্ব দৰবাৰত জিলিকি উঠাৰ কামনাৰে মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'

শ্ৰীমতী ৰুণাশ্ৰী বৈৰাগী
তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা
২০১২-২০১৩ বৰ্ষ

COMPETITION

Quiz compitition

1. Nabajyoti Dutta, 1st yr.
Riki Dey, 1st yr.
2. Hrishikesh Buragohain, 2nd yr.
Roktim Borthakur, 2nd yr.
3. Bitupan Boruah, 3rd yr.
Dibyajyoti Borgohain, 3rd yr.

Memory Test

1. Gopalkrishna Gogoi, 1st yr.
2. Sunil Boruah, 2nd yr.
Suraj Chetry, 2nd yr.
3. Bisnupriya Tamuli, 3rd yr.
Pallab Mohan Konwar, 3rd yr.

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয়-জয়তে ইতিহাসে গৰকা মোৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধাঞ্জলী জ্ঞাপন কৰিছো, আৰু লগতে সেইসকল মহান ব্যক্তিৰ চৰণত মোৰ অন্তৰৰ পৰা একাঁজলি শ্ৰদ্ধাৰ পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পন কৰিছো, যিসকল ব্যক্তিয়ে অনেক ত্যাগ আৰু শ্ৰমৰ বিনিময়ত ঐতিহ্যমণ্ডিত এই পবিত্ৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰটি স্থাপন কৰিলে।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয়া উপাধ্যক্ষা মহোদয়া প্ৰমুখ্যে কৰি অধ্যাপক অধ্যাপিকা আৰু সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

২০১২ আৰু ২০১৩ বৰ্ষৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ "সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা" হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি যি সেৱা আগবঢ়াবলৈ মোক সুবিধা প্ৰদান কৰিলে, সেই সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান অক্ষুণ্ণ ৰাখি মই মোৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিম বুলি গোপনীয়তাৰ শপত বাক্য পাঠ কৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। এই সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ দায়িতত্ব মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হ'কে কি সেৱা আগবঢ়ালো সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়। তথাপি মই প্ৰতিটো কামেই সুচাৰুৰূপে কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো আৰু এই দিশত কেনেকৈ আন বেলেগ নতুনত্ব আনিব পাৰি, এই বিষয়ে ও ভাবি আগবাঢ়িছিলো, আশাকৰোঁ ভৱিষ্যতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোবোৰ দিশ আগবাঢ়ি যাওঁক।

মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে হোৱা শ্ৰীশ্ৰী বিশ্বকৰ্মা পূজাত মোৰ সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীৰ পাতনি মেলে। তাৰ দ্বিতীয়তে, মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত প্ৰতিযোগিতাসমূহ সকলোৰে সহযোগত সফলতাৰে অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। এই সকলো প্ৰতিযোগিতাতে প্ৰতিযোগী আশানুৰূপ আছিল যদিও ঢোল বাদন, পেঁপা বাদন ৰ প্ৰতিযোগীৰ অভাৱত এই প্ৰতিযোগিতা বাতিল কৰিবলগীয়া হ'ল। গতিকে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে অনাগত ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ বিভিন্ন খেল-ধেমালিৰ লগতে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহতো অংশ গ্ৰহণ কৰি অনুষ্ঠান সমূহ সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিবলৈ অনুৰোধ জনালো। তৃতীয়তে, মোৰ কাৰ্যকালত উলহ-মালহেৰে পালন কৰা হ'ল - "শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা"। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়-ববীয়াৰ লগতে দাদা ভাইটি আৰু বন্ধু-বৰ্গ আদিৰ সহযোগত সুকলমে উদ্‌যাপন কৰা হ'ল এই অনুষ্ঠানটি। চতুৰ্থতে, ডিব্ৰুগড় অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গীতাৰ বাদনত শ্ৰী কৌস্তৱমণি ফুকনে দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। মোৰ ফালৰ পৰা কৌস্তৱলৈ এই ছেগতে আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো।

মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ কাৰ্যসূচী সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত সু-দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা, সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উপদেষ্টা ৰীতা দত্ত বাইদেউ, মুহিধৰ চেতিয়া ছাৰ, বিজয়লক্ষ্মী বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো আৰু প্ৰতিটো কামতে মোক সহায় কৰি থকা ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলৰ লগতে দীতু দা, চন্দন দা, ৰিকু দা, সৌৰভ দা, চন্দন দা, নিৰ্মল দা, নিশিত দা, প্ৰশান্ত দা, অনিল দা, জুৰি, শিল্পীকা, জুনু, প্ৰিয়ংকা, চয়নিকা, ঋতুপৰ্ণা বা, পুৰবী, চুমি, দিপশিখা, পল্লৱী, ভাইটি অচ্যুত্য, চন্দন, বিমান, বন্ধু নৰজ্যোতি, পপলীন, মনোজ, নেকিব, ধৰ্মদা, ভাৰ্গৱ দা, অভিলেষ দা, নিতুল দা, আৰু ছাত্ৰাবাস-ছাত্ৰীবাসৰ বন্ধু, দাদা-ভাইটি, ভণ্টি, বা-বান্ধৱী সকল আৰু অজানিতে বাকী থকা প্ৰতিজন বন্ধুলৈ ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা মোৰ ভুল ক্ৰটিবোৰৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সদায়ে যেন আকাশত তৰা জিলিকাৰ দৰে, এখন আদৰ্শ মহাবিদ্যালয় হিচাপে জিলিকি ৰয় তাৰেই কামনাৰে —

"জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

কাঞ্চনমণি দত্ত
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা

২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ

আধুনিক নৃত্য :
প্ৰথম - শশী লামা
দ্বিতীয় - অনন্যা শইকীয়া
তৃতীয়া - সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই

বিহু নৃত্য :
প্ৰথম - শশী লামা
দ্বিতীয় - কাঞ্চনমণি দত্ত
তৃতীয়া - অভিশিখা বাইলুং

সাজপাৰ প্ৰতিযোগিতা :
প্ৰথম - সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই
দ্বিতীয় - অচ্যুৎ গগৈ
তৃতীয়া - পুষ্পি দত্ত
উদ্‌গণিমূলক বঁটা - বন্দিতা দে

একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতা :
প্ৰথম - পূৰবী শইকীয়া
দ্বিতীয় - অচ্যুৎ গগৈ
তৃতীয়া - অভিলেখ গগৈ

একাংক নাট প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :
শ্ৰেষ্ঠ নাট - সূৰুযমুখী সপোন'
দ্বিতীয় - 'নটিচ্ বৰ্ড'
তৃতীয় - 'প্ৰতিশ্ৰুতি'
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা - নৰজ্যোতি খাওধৰা (চৰিত্ৰ - ৰাজু, 'প্ৰকৃত বন্ধু')
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা - জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই (চৰিত্ৰ - প্ৰবীন 'প্ৰতিশ্ৰুতি')
শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী - পূজা গগৈ (চৰিত্ৰ গায়ত্ৰী) (সূৰুজমুখীৰ সপোন)
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী - অনিন্দিতা বৰুৱা (চৰিত্ৰ মামুন) (সূৰুজমুখীৰ সপোন)
শ্ৰেষ্ঠা সহঃ অভিনেত্ৰী - অনিন্দিতা গগৈ (চৰিত্ৰ মাষ্টৰণী) (সূৰুজমুখীৰ সপোন)
শ্ৰেষ্ঠা কৌতুক অভিনেত্ৰী - গীতাঞ্জলী গগৈ (চৰিত্ৰ ৰূপহী) (সূৰুজমুখীৰ সপোন)
শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ - ভৱেশ গগৈ (প্ৰতিশ্ৰুতি)
শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক - কল্যাণী বৰুৱা (নটিচ' বৰ্ড)

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

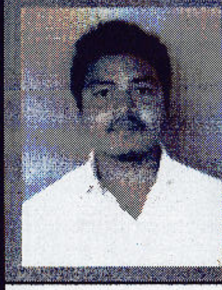

সম্পাদকীয় একলমৰ পদূলি মুখতে নিৱেদিছো সশ্ৰদ্ধ একাজলি শ্ৰদ্ধা কৌটি কৌটি প্ৰণাম আৰু অন্তৰৰ গভীৰ কোণৰ পৰা অফুৰন্ত কৃতজ্ঞতা সেই সৱলৈ - যিসকল দূৰদৰ্শী পৰম শুভাকাংক্ষী তথা মহান ব্যক্তিৰ সান্নিধ্য লাভ কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে জন্ম লগ্নৰে পৰা বাট বৃক্ষে পুষ্পিত হৈ সুভাসিত কৰিলে চৌদিশে। লগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় তথা সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিলোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াইছিলো। মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ক্ৰীড়াৰ দিশত কিমানদুৰ আগবঢ়াই নিব পাৰিলো, সেইটো আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়।

মই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছতেই মোৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান কাম আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগৰ অধীনৰ সকলোবোৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালত বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ অংশ গ্ৰহণো আগৰ বছৰ তুলনাত যথেষ্ট বেছি আছিল। সেই কাৰণে মই এই আপাহতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এইদৰে বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত অংশ গ্ৰহণ কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰে পৰা ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্য্যায়ত অংশ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিব আশা কৰিলো।

মোৰ কাৰ্যকালত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতাৰ বাবে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়লৈ গৈছিলো আৰু আমি সেই প্ৰতিযোগিতাৰ কোৱাৰ্টাৰ ফাইনেললৈ অতিক্ৰম কৰিছিলো। আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ইনড'ৰ ষ্টেডিয়ামৰ মুকলি বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

শেষত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোৰ কাৰ্য্য সূচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত মই প্ৰধানকৈ মোৰ বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুত দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ আৰু উৎপল কোঁৱৰ ছাৰক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। ইয়াৰোপৰি মোৰ প্ৰতিটো কাম কাজতে যিসকল বন্ধু, মইনুল হক, প্ৰিতম বৰগোহাঁই, পাৰ্থপ্ৰতীম বৰা, নিশিত কুমাৰ ডেকা ইত্যাদি তথা ভাইটি ভণ্টিয়ে সহায় কৰিছিল তেওঁলোকৰ ওচৰত সদায় মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃত ভাৱে যদি মোৰ কিবা ভুল ত্ৰুটি হৈছিল তাৰ বাবে মই সদৌটিৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। লগতে আগন্তুক বৰ্ষ কেইটাত যাতে লঘু ক্ৰীড়া বিভাগটো অধিক কলিষ্ঠাতাৰে কাৰ্য্যক্ষম হৈ উঠে আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যৎ উজ্জ্বল কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

জিতুল পাংগিং
সম্পাদক
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১২-২০১৩

ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদন আৰম্ভণিতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ জ্ঞান মন্দিৰৰ ইতিহাস গৰকা সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু সেইসকল মহান ব্যক্তিক আদৰেৰে সুঁৱৰিব বিচাৰিছো যিসকল ব্যক্তিয়ে অশেষ কষ্ট, ত্যাগ আৰু হেপাহেৰে এই জ্ঞানৰ মন্দিৰ স্থাপন কৰি নগৰখনত শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰিছে। আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে মাননীয় শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

২০১২-১৩ বৰ্ষৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণি চৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এই সুযোগতে ধন্যবাদ যাচিছোঁ।

ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদিকা হিচাপে মই কিমানদুৰ সফল হ'লো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। তথাপি মোৰ সাধ্যানুসাৰে প্ৰতিটো দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য সুচাৰুৰূপে পালন কৰাৰ চেষ্টা কৰিলো। এই ক্ষেত্ৰত মোক দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা সকলোটিলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল। মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল ত্ৰুটি সমূহৰ বাবে আপোনালোকৰ সকলোৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো।

সদৌ শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম আৰু গৌৰৱ কামনা কৰি মোৰ এই সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'
শ্ৰীমতী দীপশিখা ৰাজখোৱা
ছাত্ৰী জিৰণি চৰাৰ, সম্পাদিকা
২০১২-২০১৩ বৰ্ষ

Carrom Single -

1. Shyamolima Gogoi - Champion
2. Protima Saikia - Runners up

Carrom Double -

1. Protima Saikia/ Shyamolima Gogoi
2. Boby Duwarah/ Junmoni Lahon.

Table Tenis Single -

1. Poly Buragohain/ Pompi Kolita – Champion
2. Chayanika Kakoti/ Sunetra Pramanik – Runner's up

Chess (Girls)

1. Porishmita Gogoi – Champion
2. Puja Gogoi – Runners up

Music Chair

1. Purabi Saikia – 1st
2. Arfina Begum – 2nd
3. Priyanka Boruah – 3rd

Pot Breaking

1. Anima Tassa – 1st
2. Proffulla Boruah – 2nd
3. Pranjal Paul – 3rd

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

চৰাইদেউ মহকুমাৰ চাৰিও দিশ জ্ঞানৰ জিলিঙণিৰে জিলিকাই তোলা জ্ঞানদীপ্তালয় হ'ল 'সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'। যাৰ দেহৰ কেঁচা তেজ আৰু ঘামৰ বিনিময়ত এই বিদ্যা মন্দিৰখনি চৰাইদেউ বাসীৰ বাবে ঠন ধৰি উঠিছিল প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ বোলনিতে মই সেই সকল জ্ঞানলিপ্সু মহামানৱৰ প্ৰতি একাঁজলি শ্ৰদ্ধাৰ্ঘ্য যাচিছোঁ। লগতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলোলৈকে মোৰ ভক্তি আৰু সেৱা নিবিদিছোঁ।

২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সমাজ সেৱা বিভাগৰ পদটিত প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াই নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱা সুযোগ দিয়াৰ বাবে এই আপাহতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সভ্যতা সংস্কৃতিৰ জ্ঞান লাভ কৰাৰ পৰাই মানুহে সংঘবদ্ধ ভাৱে জীয়াই থাকি সমাজ প্ৰিয় হ'বলৈ শিকিছে। সমাজ এখন সৰ্বতো প্ৰকাৰে বিকশাই তোলাই সমাজসেৱাৰ মূল দায়িত্ব। সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি কেনেদৰে নেতৃত্ব দিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ হকে মই মোৰ সীমিত সামৰ্থৰে কিমান সেৱা আগবঢ়ালো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়। মই মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ত 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত 'নগৰ চাফাই 'অভিযান' কাৰ্য্যসূচী হাতত লৈছিলো। পূৰ্বৰ বৰ্ষৰ দৰে 'ৰক্তদান শিবিৰ' অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ লোৱা হৈছিল যদিও বিশেষ কাৰণ বশতঃ অনুষ্ঠিত কৰিবৰ নোৱাৰাৰ বাবে অতিশয় দুখিত। ইয়াৰ পিছতে বিশ্ব পৰিবেশ দিৱসৰ কাৰ্য্যসূচী হাতত লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত বৃক্ষ ৰোপন কৰা হৈছিল। **কৃতজ্ঞতা ঃ** এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত মোৰ দায়িত্বভাৰ সুকলমে চলাই নিয়াত সহায় কৰাৰ বাবে শিক্ষাগুৰু সকলক মই অন্তৰৰ পৰা কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ডঃ ৰাজেন তামুলী ছাৰ, বৰ্তমানৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত অৰ্পন বৰুৱা ছাৰ, এই বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুত মিণ্টু গগৈ ছাৰ আৰু শ্ৰীযুত মুহিধৰ চেতিয়া ছাৰলৈ ও মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ লগতে মোক এই বিভাগত সহায় কৰা মোৰ মৰম আৰু ধন্যবাদ যাচিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ত্ৰুটি বিচ্যুতিৰ ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

ধন্যবাদ —

'জয় আই অসম'
'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'
'জয়তু সোণ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।'
শ্ৰীমতী মেৰিনীতা গগৈ
সমাজ সেৱা বিভাগৰ
সম্পাদিকা

Plantation

World Environmental Day

Women Cell Meeting

Blood Test Camp

Inugration of Wall Magazine

College Foundation Day